อภินิหาร

พระแก้วมรกต

โดย

พลโทสมาน วีระไวทยะ

เครื่องบูชาพระแก้วมรกต

๑. ข้าวตอก

๒. ดอกมะลิ (ร่วง) และพวงมาลัย ๕ พวง

๓. ดอกบัวขาว ๙ ดอก

๔. ดอกดาวเรือง ๗ ดอก

๕. ธูป ๕ เทียน ๒ เล่ม

๖. มะพร้าวอ่อน ๑ คู่

๗. ผลไม้ ๗ สิ่ง

๘. ขนมต้มขาว ต้มแดง

๙. น้ำบริสุทธิ์สะอาด (ถ้าจะขอน้ำมนต์) ๑ ขัน

รวมทั้งหมด ๘ อย่างด้วยกัน

ถ้าหาไม่ได้ เพียง ๕ อย่างก็พอ

อภินิหารของพระแก้วมรกต
ที่ได้ช่วยประเทศชาติบ้านเมือง

โดย
พลโท สมาน วีระไวทยะ

จัดพิมพ์เพื่อบูชาคุณ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และเพื่อเทิดทูน
พระเกียรติคุณแห่งพระแก้วมรกตอันประเสริฐ

ชื่อเรื่อง อภินิหารของพระแก้วมรกต
ที่ได้ช่วยประเทศชาติบ้านเมือง (ฉบับสมบูรณ์)

โดย พลโท สมาน วีระไวทยะ

พิมพ์ครั้งแรก จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๕

พิมพ์ครั้งที่สอง จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๑

พิมพ์ครั้งที่สาม จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม
เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

หนังสืออนุญาต
การพิมพ์ครั้งที่ ๓

สุขุมวิท กรุงเทพมหานคร

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรียน คุณกาญจนากร เลขะวัฒนพงษ์ ที่นับถือ

ตามที่คุณกาญจนากรได้มีจดหมายแจ้งเรื่องศรัทธาและขออนุญาตพิมพ์หนังสือด้วยความปีติเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยกันเผยแพร่ความศักดิ์สิทธิ์ และ อภินิหารขององค์พระแก้วมรกตอันเป็นที่เคารพศรัทธากราบไหว้บูชาอย่างสูงของประชาชนชาวไทยและชาวพุทธทั้งหลายในภูมิภาคนี้ที่ท่านได้ช่วยคุ้มครองปกปักรักษาประเทศชาติให้รอดพ้นจากภยันตรายร้ายแรงทั้งหลายทั้งปวงให้อยู่รอดปลอดภัยและอยู่ได้อย่างสง่างามในประชาคมโลกทุกวันนี้

ขอขอบพระคุณ คุณกาญจนากรและญาติสนิทมิตรสหาย ที่ได้ร่วมกันพิมพ์หนังสือเรื่อง “อภินิหารของพระแก้วมรกต ที่ได้ช่วยประเทศชาติบ้านเมือง” ของพลโทสมาน วีระไวทยะ แจกให้เป็นธรรมทาน อีกทั้งต้องกราบขอบพระคุณ พระอาจารย์ปิยะพงษ์ กิตติญาโณ แห่งวัดเขาตะเภาทอง ซึ่งเป็นที่เคารพรักของลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายที่ได้ให้คำแนะนำและสนับสนุนให้กำลังใจให้พิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นการบูชา พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเทิดพระเกียรติขององค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐยิ่ง

ถ้าพลโทสมาน วีระไวทยะ มีญาณวิถีใดๆ ที่ได้ทราบถึงคุณความดีของท่านทั้งหลายที่ได้กล่าวถึงทั้งหมดนี้ ท่านคงจะยินดีอนุญาตให้คุณกาญจนากรและผู้มีจิตศรัทธาในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้จนสำเร็จสมปรารถนาในสิ่งที่หวังตั้งใจไว้ทุกประการ

ขออนุโมทนาในศรัทธา

ศศิธร วีระไวทยะ

(นางศศิธร วีระไวทยะ)

หนังสือขออนุญาต
การพิมพ์ครั้งที่ ๓

ท่าพระ กรุงเทพมหานคร

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรียน คุณศศิธร วีระไวทยะ ที่เคารพ

เนื่องด้วยข้าพเจ้า นางสาวกาญจนากร เลขะวัฒนพงษ์ ได้รับความอนุเคราะห์จากคุณกลิ่นขจร รักวงษ์ ได้ส่งหนังสือเรื่อง “อภินิหารของพระแก้วมรกต ที่ได้ช่วยประเทศชาติบ้านเมือง“ เขียนโดยท่านพลโทสมาน วีระไวทยะ ข้าพเจ้าอ่านแล้วประทับใจ ศรัทธาในอภินิหารขององค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐ ที่มีพระคุณอันใหญ่หลวงในการช่วยปกปักรักษาประเทศชาติไว้ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง และเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาขององค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐ ข้าพเจ้าจึงได้นำหนังสือเล่มนี้ไปถวายให้ครูบาอาจารย์ คือ พระอาจารย์ปิยะพงษ์ กิตติญาโณ แห่งวัดเขาตะเภาทองได้อ่าน เพื่อขอคำชี้แนะในการที่ลูกหลานต้องการพิมพ์เผยแพร่ในพระเกียรติคุณขององค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐอันหาประมาณมิได้ และเพื่อให้อนุชนรุ่นหลังได้ทราบประวัติความเป็นมาขององค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐ เมื่อพระอาจารย์อ่านแล้วก็ให้ความเห็นชอบสนับสนุนว่าควรจะพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน เป็นการบูชาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และเพื่อเทิดพระเกียรติคุณแห่งองค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐ

ข้าพเจ้าและคณะจิตศรัทธาจึงเรียนมายังคุณศศิธร วีระไวทยะ เพื่อขออนุญาตพิมพ์เผยแพร่หนังสือเล่มนี้เป็นธรรมทานและหวังว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี

ผลบุญใดที่เกิดจากการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าและคณะขออุทิศส่วนกุศลถวายแด่ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมด เทพพรหมเทวดา เทวดาที่เฝ้าพิทักษ์รักษาองค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั่วสากลพิภพ พระสยามเทวาธิราช บรรพบุรุษตั้งแต่ต้นชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ครูบาอาจารย์ทุกผู้ทุกนามทั้งที่ระลึกได้ก็ดีระลึกไม่ได้ก็ดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านพลโทสมาน วีระไวทยะ ผู้บันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่ท่านประสบพบมาด้วยตัวเอง ทำให้พวกเรามีโอกาสรับทราบและซาบซึ้งในพระคุณของพระแก้วมรกตอันประเสริฐที่ได้ช่วยประเทศชาติและทำให้คนไทยเราได้อยู่เย็นเป็นสุขจนถึงทุกวันนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวกาญจนากร เลขะวัฒนพงษ์)

คำปรารภ
การพิมพ์ครั้งที่ ๓

หนังสืออภินิหารพระแก้วมรกตนี้ เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระอันน่าวิเคราะห์พิจารณาในความเป็นมาของพระแก้วมรกตอันประเสริฐ (คือพระนามเดิมของพระแก้วมรกต) กับพระพุทธศาสนาจากประวัติที่บันทึกไว้ในพงศาวดาร กับประสบการณ์ของท่านพลโทสมาน วีระไวทยะ เมื่อได้ศึกษาแล้วก็ได้ทราบถึงอภินิหารอันอัศจรรย์ของพระแก้วมรกตอันประเสริฐกับสถานที่ต่างๆ ที่มีพระแก้วมรกตอันประเสริฐ เสด็จประดิษฐานอยู่ตามวาระ จนเสด็จมาประดิษฐานที่วัดพระแก้ว กรุงเทพมหานคร ประเทศไทยในปัจจุบันนี้ อาตมาพร้อมคณะลูกศิษย์มีความประสงค์จะขยายพุทธานุภาพปาฏิหาริย์ในองค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐสู่สายตาพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ให้ได้ทราบและตระหนักชัดตามความจริงแท้ของมูลเหตุในการประดิษฐานขององค์พระแก้วมรกตอันประเสริฐนี้ให้แพร่หลาย จึงดำเนินการขออนุญาตจัดพิมพ์ขึ้นจากคุณศศิธร วีระไวทยะ (ภรรยาของท่านพลโทสมาน วีระไวทยะ)

ขออนุโมทนาสาธุ พร้อมทั้งตั้งจิตอธิษฐานในบุญกุศลที่เกิดจากเจตนาตั้งใจดีในการพิมพ์เผยแพร่ครั้งนี้ น้อมถวายเป็นพุทธบูชาแด่องค์พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ทั้งพระอริยสงฆ์ทุกๆ ท่าน ที่เมตตาแสดงธรรมสั่งสอนให้มีความรู้ ความเข้าใจในธรรม ขอบุญบารมีจากการพิมพ์เผยแพร่ในครั้งนี้ จงมีผลให้ผู้ตั้งใจเจตนาพิมพ์ทุกท่าน ทั้งผู้อ่านมีจิตใจใสสะอาดผ่องใสในเส้นทางสัมมาปฏิบัติ พร้อมเห็นธรรมหลุดพ้นถึงความสิ้นทุกข์เป็นอัศจรรย์ มีอารมณ์ใจเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขอันแท้จริงทุกๆ ท่านเทอญ

กิตติญาโณภิกขุ
วัดเขาตะเภาทอง อ.ด่านช้าง
จ.สุพรรณบุรี ๗๒๑๘๐
๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

คำปรารภ
การพิมพ์ครั้งแรก

หนังสือเรื่อง **"อภินิหารพระแก้วมรกต ที่ได้ช่วยประเทศชาติบ้านเมือง ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชนพลเมืองให้รอดพ้นวินาศภัยวิบัติ อันตรายจากข้าศึกศัตรู ได้ด้วยทั้งบุญฤทธิ์และอิทธิฤทธิ์อันเต็มไปด้วยปาฏิหาริย์ อย่างเหลือเชื่อ"** เล่มนี้ ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้นานกว่า ๒๐ ปีมาแล้ว และในตอนหลังนี้ได้มีผู้มาขอให้จัดพิมพ์เป็นเล่มเพื่อจำหน่ายหรือแจกจ่ายก็สุดแล้วแต่ความปรารถนา

ครั้นมาบัดนี้ ความตั้งใจที่พิมพ์หนังสือดังกล่าวข้างต้นก็ได้สำเร็จผลสมดังความปรารถนาแล้ว กล่าวคือ

เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ปีนี้ (๒๕๒๕) คือ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ บิดาของภรรยาของข้าพเจ้า คือ คุณศศิธร วีระไวทยะ ซึ่งป่วยหนักมาประมาณสองเดือนเศษ ได้บังเอิญถึงแก่กรรมลงที่โรงพยาบาลสมิติเวช ครั้นได้จัดการศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว ความเศร้าโศกเสียใจที่เกาะกินฝังลึกอยู่ในดวงใจของภรรยาคู่ชีวิตร่วมทุกข์ร่วมสุขมาตลอดเวลากับข้าพเจ้าที่ต้องสูญเสียบิดาผู้บังเกิดเกล้าไป จึงหาทางที่จะผ่อนคลายความโศกเศร้าเสียใจและเสียดายท่านผู้บังเกิดเกล้าผู้มีพระคุณ ทั้งคิดที่จะสร้างมหากุศลอุทิศให้แก่ท่านผู้บังเกิดเกล้าผู้มีพระคุณ ทั้งคิดที่จะสร้างมหากุศลอุทิศให้แก่ท่านบิดาผู้จากไปอย่างไม่มีวันกลับ โดยการสร้างถาวรวัตถุเป็นเปตบูชาแก่บุพการีผู้มีพระคุณล้นเกล้า จึงได้แจ้งความจำนงค์แก่ข้าพเจ้าว่า อยากจะสร้างกุศลดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงชี้แจงว่าตามพระพุทธวจนะขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงกล่าวไว้ว่า **"สพฺพทานํ ธมฺม ทานํ ชินาติ"** แปลว่า **"ในบรรดาทานคือการให้ทั้งปวงนั้น การให้วิทยา (ธมฺม) เป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง"** ภรรยาของข้าพเจ้าจึงได้ตั้งปณิธานว่าจะพิมพ์หนังสือเรื่อง **อภินิหารพระแก้วมรกต** นี้ขึ้นเป็นธรรมบรรณาการในลักษณะธรรมวิทยาทาน

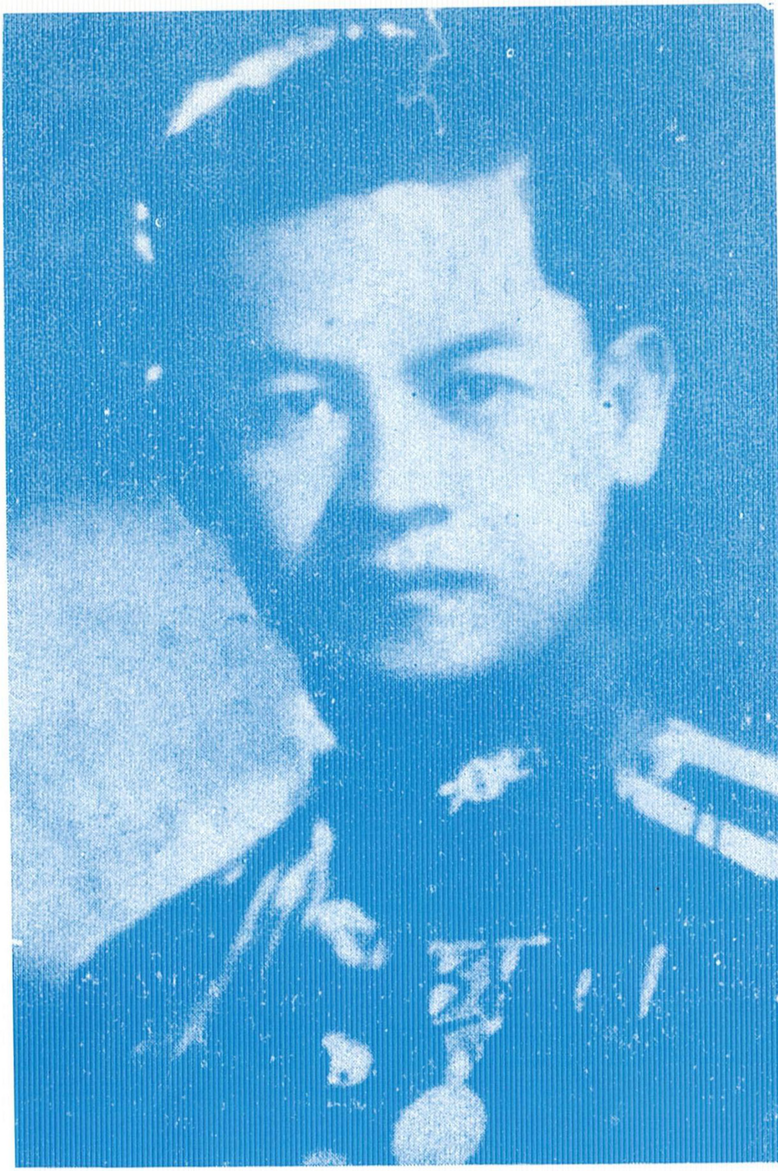
ครั้นแล้วจึงได้ตกลงจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้น โดยคุณอาริยา สินธุจริวัตร รับอาสาช่วยดำเนินการในเรื่องการจัดพิมพ์และออกความคิดเห็นต่างๆ ให้โดยตลอด จนสำเร็จออกมาเป็นรูปเล่มอย่างเรียบร้อยตามที่ปรากฏแก่สายตาท่านทั้งหลายอยู่ ณ บัดนี้

ขออำนาจแห่งกุศลผลบุญราศีที่ นางศศิธร วีระไวทยะ ได้กระทำขึ้นด้วยเจตนาเป็นมหาทานมหากุศลในครั้งนี้ จงบรรลุผลสมตามความมุ่งหมายของผู้บริจาคเป็นพลวปัจจัยเหตุแห่งกุศลเปตพลี ส่งผลให้แก่ดวงวิญญาณของ นายพวง ทั้งไพบูลย์ และญาติผู้ล่วงลับไปแล้ว ไม่ว่าดวงวิญญาณจะสิงสถิตอยู่ ณ ปรโลกใด หรือในภพใด ๆ ก็ตาม จงได้เสวยมหากุศลผลบุญอันเป็นบุพพเปตพลีนี้ด้วยเถิด

พลโท สมาน วีระไวทยะ

๑๙ ซอย ๒๙ (หลักเขต)
สุขุมวิท คลองตัน
พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐

มิถุนายน ๒๕๒๕

ร.ท. สมาน วีระไวทยะ

สวดบทนมัสการ

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ)
(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ)
(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ)

สวดบทพระพุทธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อนุตตสโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะ มะนุสสานัง พุทโธภะคะวาติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ⊙ องค์ใดพระสัมพุทธ
(รับพร้อมกัน) สุวิสุทธสันดาน
ตัดมูลกิเลสมาร บ่มิหม่นมิหมองมัว
⊙ หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราคีบ่พันพัว สุวคนธกำจร
⊙ องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาดั่งสาคร
โปรดหมู่ประชากร มะละโอฆะกันดาร
⊙ ชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมศานต์
ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย

⊙ พร้อมเบญจพิธจัก- ษุจรัสวิมลใส
เห็นเหตุที่ใกล้ไกล ก็เจนจบประจักษ์จริง
กำจัดน้ำใจหยาบ สันดานบาปแห่งชายหญิง
สัตว์โลกได้พึ่งพิง มละบาปบำเพ็ญบุญ
⊙ ข้าฯ ขอประณตน้อม ศิรเกล้าบังคมคุณ
สัมพุทธการุณ- ญภาพนั้นนิรันดร (กราบ)

สวดบทพระธรรมคุณ

สว๎ากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ⊙ ธรรมะคือคุณากร
(รับพร้อมกัน) ส่วนชอบสาธร
ดุจดวงประทีปชัชวาลย์
⊙ แห่งองค์พระศาสดาจารย์
ส่องสัตว์สันดาน สว่างกระจ่างใจมล
⊙ ธรรมใดนับโดยมรรคผล
เป็นแปดพึงยล และเก้ากับทั้งนฤพาน

⊙ สมญาโลกอุดรพิสดาร
อันลึกโอฬาร พิสุทธิ์พิเศษสุกใส
⊙ อีกธรรมต้นทางครรไล
นามขนานขานไข ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง
⊙ คือทางดำเนินดุจคลอง
ให้ล่วงลุปอง ยังโลกอุดรโดยตรง
⊙ ข้าฯ ขอโอนอ่อนอุตมงค์
นบธรรมจำนง ด้วยจิตและกายวาจา (กราบ)

สวดบทพระสังฆคุณ

สุปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อุชุปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ สุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ⊙ สงฆ์ใดสาวกศาสดา
(รับพร้อมกัน) รับปฏิบัติมา
แต่องค์สมเด็จภควันต์

⊙ เห็นแจ้งจตุสัจเสร็จบรร-
ลุทางที่อัน ระงับและดับทุกข์ภัย

⊙ โดยเสด็จพระผู้ตรัสไตร
ปัญญาผ่องใส สะอาดและปราศมัวหมอง

⊙ เหินห่างทางข้าศึกปอง
บมิลำพอง ด้วยกายและวาจาใจ

⊙ เป็นเนื้อนาบุญอันไพ-
ศาลแด่โลกัย และเกิดพิบูลย์พูนผล

⊙ สมญาเอารสทศพล
มีคุณอนนต์ อเนกจะนับเหลือตรา

⊙ ข้าฯ ขอนบหมู่พระศรา-
พกทรงคุณา- นุคุณประดุจรำพัน

⊙ ด้วยเดชบุญข้าฯ อภิวันท์
พระไตรรัตน์อัน อุดมดิเรกนิรัติสัย

⊙ จงช่วยขจัดโพยภัย
อันตรายใดใด จงดับและกลับเสื่อมสูญ (กราบ)

สวดชยสิทธิคาถา

พาหุง สะหัส สะมะภินิม มิตะสา วุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆ ระสะเส นะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธิมา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุเต ชะยะสิทธิ นิจจัง

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ⊙ ปางเมื่อพระองค์ปะระมะพุท
(รับพร้อมกัน)
ธะวิสุทธศาสดา ตรัสรู้อนุตตะระสมา-
ธิณโพธิบัลลังก์

⊙ ขุนมารสหัสสะพหุพา- หุวิชาวิชิตขลัง
ขี่คีริเมขละประทัง คชะเหี้ยมกระเหิมหาญ

⊙ แสร้งเสกสราวุธะประดิษฐ์ กละคิดจะรอนราญ
รุมพลพหลพยุหปาน พระสมุททะนองมา

⊙ หวังเพื่อผะจญวรมุนิน ทะสุชินะราชา
พระปราบพหลพยุหะมา- ระมะเลืองมะลายสูญ

⊙ ด้วยเดชะองค์พระทศพล สุวิมลไพบูลย์
ทานาทิธรรมวิธิกูล ชนะน้อมมะโนตาม

⊙ ด้วยเดชะสัจจะวจนา และนมามิองค์สาม
ขอจงนิกรพละสยาม ชยะสิทธิทุกวาร

⊙ ถึงแม้จะมีอริวิเศษ พลละเดชะเทียมมาร
ขอไทยผจญพิชิตะผลาญ อริแม้นมุนินทร

(กราบ ๓ ครั้ง)

พระคาถาชินบัญชร
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

เพื่อให้เกิดอานุภาพยิ่งขึ้น ก่อนเจริญภาวนาชินบัญชร ให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงและบูชาเจ้าประคุณสมเด็จด้วยคำว่า

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา
อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

๑
ชะยาสะนาคะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นาราสะภา.

๒
ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา.

๓
สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร.

๔

หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก.

๕

ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก.

๖

[๑] เกสันเต ปัฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว.

๗

กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเนนิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร.

๘

ปุณโณ อังคุลิมาโน จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ตีละกา มะมะ.

๙

[๒] เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเต เชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.

๑๐

ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง.

---

๑. บางตำหรับใช้ เกเสนเต, เกสะโตก็มี ๒. ฉบับสิงหลไม่มีวรรคนี้

๑๑

ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา.

๑๒

ชินนานา วะระสังยุตตา สัตตะปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา.

๑๓

อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.

๑๔

ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮี*ตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา.

๑๕

อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

---

*มะหีตะเล บาลีออกเสียงเป็น มะฮีตะเล

คำแปลพระคาถาชินบัญชร

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (แสง)
วัดราชบูรณะ ในรัชกาลที่ ๔

พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่าใด ผู้ประเสริฐกว่านรชน ทรงกระทำชัยชนะเหนือบัลลังก์อาสน์ ทรงชนะมารชาติพร้อมด้วยวาหนะ ทรงดื่มรสคืออริยสัจจ์ ๔ อันประเสริฐ ขอพระพุทธเจ้าทั้ง ๒๘ พระองค์ ซึ่งทรงพระนามว่า ตัณหังกร เป็นต้น เหล่านั้นทั้งหมด ทรงเป็นนายกแห่งหมู่สัตว์โลก เป็นจอมแห่งนักปราชญ์ จงมาประดิษฐานอยู่เหนือกระหม่อมแห่งข้าพเจ้า ขอพระพุทธเจ้าจงมาสถิต ณ ศีรษะแห่งข้าพเจ้า ขอพระธรรมเจ้าจงมาสถิตอยู่ ณ นัยน์ตาทั้งสองของข้าพเจ้า ขอพระสงฆ์อันเป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดีทั้งปวง จงมาประดิษฐาน ณ ที่อกของข้าพเจ้า ขอพระอนุรุทธเถรเจ้าจงมาสถิต ณ ที่หทัยของข้าพเจ้า ขอพระสารีบุตรเถระเจ้า จงมาสถิตที่ข้างเบื้องขวาของข้าพเจ้า ขอพระโกณฑัญญะจงมาสถิต ณ ข้างเบื้องหลัง ขอพระโมคคัลลานะจงมาสถิตอยู่ ณ ข้างเบื้องซ้าย ของพระอานนท์และพระราหุล จงมาสถิตอยู่ที่หูเบื้องขวาของข้าพเจ้า ขอพระเถระทั้ง ๒ คือ พระมหากัสสปะและพระมหานามเถระเจ้า จงมาสถิตอยู่ที่หูเบื้องซ้ายแห่งข้าพเจ้า ขอพระพุทธเจ้าทรงผู้พระนามว่า โสภิตะ ผู้สมบูรณ์ด้วยสิริ เป็นจอมแห่งนักปราชญ์ ผู้มีพระรัศมีอันสว่างไสวดุจพระอาทิตย์ จงมาสถิตอยู่ ณ ชายผมส่วนเบื้องหลังของข้าพเจ้า ขอพระมารกัสสปะเถระเจ้ากุผู้แสวงหาคุณธรรมอันใหญ่ มีถ้อยคำอันไพเราะ ผู้เป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดีพระองค์นั้น จงมาประดิษฐานอยู่ใน

ปากแห่งข้าพเจ้าเป็นนิจ ขอพระเถระเจ้าทั้ง ๕ พระองค์เหล่านี้คือ พระปุณณะ พระองคุลิมาล พระอุบาลี และพระนันทะ และพระสีวลี จงมาบังเกิดปรากฏเป็นดุจดิฤกที่หน้าผากแห่งข้าพเจ้า ขอพระอิสีติมหาเถระเจ้าที่เหลือจากที่กล่าวมาซึ่งมีกิเลสมารอันชนะแล้ว เป็นโอรสแห่งพระพุทธชินเจ้า ผู้รุ่งโรจน์ด้วยเดชแห่งศีล จงมาประดิษฐานอยู่ในอวัยวะใหญ่น้อย ทั่วสรรพางค์กายแห่งข้าพเจ้า ขออาราธนาพระรัตนสูตรมาอยู่เบื้องหน้า พระเมตตาสูตรมาอยู่เบื้องขวา ธชัคคสูตรมาอยู่เบื้องหลัง องคุลิมาลสูตรมาอยู่เบื้องซ้าย ขออาราธนาพระขันธปริตต์และโมรปริตต์อาฏานาฏิยสูตร มาเป็นดุจหลังคากางกั้นสรรพภัยอันตรายในอากาศเวหา พระพุทธมนต์ทั้งหลาย อันเหลือจากดังกล่าวมา ขอจงมาเป็นประหนึ่งว่า กำแพงอันตั้งอยู่แล้วโดยรอบด้วยอาการเป็นอันดี พระพุทธชินเจ้าทุก ๆ พระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยพลธรรมนานา ทรงประดับประดาแล้วด้วยสัตตโพชฌงค์ ดังว่าอลงกฎด้วยกำแพง ๗ ชั้น เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในสัมพุทธปัญชระ คือวงแห่งความคุ้มครองของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย โดยกิจของตนทุกเมื่อ ขออุปัทวะทั้งภายนอกและภายในทั้งหลาย ซึ่งเกิดแต่ธาตุและเหตุมีลมและดีกำเริบเป็นต้นจงถึงความพินาศฉิบหายเสื่อมคลายไปโดยไม่เหลือ พระพุทธเจ้าทั้งหลายทุก ๆ พระองค์นั้น ทรงเป็นมหาบุรุษรัตน์อันประเสริฐ ขออาราธนามารักษาข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในภาคพื้นแผ่นดินอันเป็นท่ามกลางแห่งชินปัญชร คือ ความคุ้มครองของพระพุทธชินเจ้าทุกเมื่อเทอญ ฯ

ข้าพเจ้าเป็นผู้อันพระธรรมคุ้มครองดีแล้ว มีการรักษาเรียบร้อย มีอันตรายอุปัทวะ (อุปสรรคและข้าศึกศัตรู) อันตนชนะแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธชินเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม และด้วยอานุภาพแห่งพระอริยสงฆ์ผู้ชนะมารแล้ว เป็นผู้อันธรรมานุภาพรักษาแล้วเที่ยวไป เพราะมนต์มีนัยดังกล่าวมาด้วยประการดังนี้ เพราะฉะนั้น พระปริตต์นี้จึงมีนามว่า "ชินปัญชรปริตต์" ดังนี้แล ฯ.

"นะโม โอมศรี ศิรี พรหมรังษี นามะเต"

๑๙ บ้านพักในค่ายสุรนารี นครราชสีมา

๘ ส.ค. ๑๘

คุณสมาน ที่รัก

ผมได้ส่งเรื่อง "พระแก้วมรกตเข้าทรง" ซึ่งเป็นต้นฉบับอันแท้จริง เขียนโดยคุณสมานเองเมื่อสมัยเป็น ร.ต.

หวังอย่างยิ่งว่า คุณสมาน คงดีใจที่ได้รับเอกสารฉบับนี้ เพราะเป็นรายงานของคุณและเขียนโดยตัวของคุณเอง จะได้เก็บเป็นเอกสารทางประวัติของคุณต่อไป

หวังว่าคุณสมาน คุณศศิธร และหลานๆ ทุกคนคงสบายดี ผมตกลงใจตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่โคราช เพราะลูกๆ และหลานหลายคนทำงานและเรียนอยู่ที่ น.ม. แทบทั้งสิ้น บัดนี้ผมเป็น "ปู่" มีหลานอยู่ในความอุปการะ ๑๖ คน (บ้านยังสร้างไม่เสร็จเลยต้องอาศัยอยู่ในค่ายสุรนารีไปตามเดิม)

รัก

(พล.ท. สวัสดิ์ มักการุณ)

ด้าน ๓๐๒

๘ ม.ค. ๘๖

กราบเรียนท่านข้าหลวงทหารประจำสหรัฐไทยใหญ่

เรื่องที่กระผมจะขอกราบเรียนท่านข้าหลวงต่อไปนี้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างประหลาดและพิสดารมาก ประกอบกับทั้งกระผมเห็นว่าเป็นเรื่องสิริมงคลและอาจเป็นประโยชน์ในทางขวัญและกำลังใจของประชาชนชาวไทย เพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติและท่านผู้นำอันเป็นที่รักยิ่งกว่าชีวิตของกระผมอีกด้วย กระผมจึงเห็นเป็นการสมควรที่จะได้กราบเรียนให้ทราบ

เรื่องเดิมมีอยู่ว่า เมื่อ ๒ มี.ค. ๘๕ กระผมได้นำกำลังส่วนที่ ๑ ของ ส.พล. ๓ มาเข้าที่ชุมพลที่วัดพระแก้วมรกตที่ อ.เมืองเชียงราย เมื่อได้นำทหารเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ประมาณเวลา ๒๐.๐๐ เศษ พระแก้วมรกตซึ่งเป็นที่เคารพอย่างสูงสุดของบรรดาชนชาวไทยทั้งหลายได้มาเข้าทรง พลทหาร ชมนีกระโทก พลโทรศัพท์ในหมวดโทรศัพท์ของ ส.พล. ๓ และได้เล่าประวัติของพระองค์ท่านให้ทหารทั้งหลายฟัง และข้อความเหล่านั้น เมื่อพลทหารที่ฟังนำมาเล่าให้กระผมฟัง ประกอบกับที่กระผมได้วิเคราะห์ดูตามประวัติศาสตร์ที่กระผมได้เคยศึกษามาในเรื่องที่เกี่ยวกับพระแก้วมรกตแล้ว ก็เห็นว่าถูกต้องกับหลักฐานตามประวัติศาสตร์บางประการ มิได้ผิดเพี้ยนเลยจนตอนเดียว กระผมจึงปลงใจเชื่อว่าพระแก้วมรกตเป็นของจริงที่ศักดิ์สิทธิ์แน่ ส่วนข้อความละเอียดปลีกย่อยในตอนนี้ กระผมจะของดไว้ไม่กล่าวเพราะกระผมมิได้รู้เห็นด้วยตนเอง กระผมจะกราบเรียนเฉพาะตอนที่กระผมประสพด้วยตนเอง คือ ต่อมาในวันรุ่งขึ้น ๓ มี.ค. ๘๕ กระผมกับเพื่อนนายทหารอีกผู้หนึ่งได้พูดถึงเรื่องนี้อีก ส่วนในใจของกระผมนั้นอยากจะให้ท่านมาเข้าทรงอีก เพราะมีความเป็นทุกข์และห่วงใยในฐานะ

ความเป็นอยู่ของประเทศชาติในขณะนี้มาก จึงอยากจะทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าไว้บ้าง ในระหว่างที่กระผมกำลังนึกอยู่นี้ พระแก้วมรกตได้มาเข้าทรงอีก และยืนยันอย่างแน่นอนว่าพระองค์ท่าน คือ พระแก้วมรกตยังไง ควรจะสงสัยด้วยประการใดอีก และได้ถามกระผมว่า กระผมเคยศึกษาเรื่องของท่านมาแล้ว เท่าที่กระผมได้ยินจากทหารเล่าให้ฟังนั้นมีผิดที่ไหนบ้าง กระผมจึงตอบว่าไม่มีผิดเลยจนข้อเดียว เมื่อท่านให้ศีลให้พรกระผมแล้ว ท่านจึงถามขึ้นคล้ายกับรู้ใจกระผมว่ากระผมต้องการทราบอะไรบ้างให้ถามมาท่านจะบอกให้ ในวันนั้นกระผมได้ถามท่านเท่าที่กระผมจะนึกออก โดยมากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประเทศชาติอันเป็นที่รักยิ่งกว่าชีวิตของกระผมดังนี้ คือ

ถาม ๑. ประเทศไทยกับญี่ปุ่นได้กระทำสัญญาร่วมรบกัน และได้ไปทำสัตยาอธิษฐานต่อหน้าหลวงพ่อนั่น กระผมอยากทราบว่าญี่ปุ่นจะมีบิดพลิ้วหรือหักหลังไทยด้วยประการใดหรือไม่

ตอบ เรื่องนี้ฉันรู้ดีและในขณะที่ท่านนายกและผู้แทนฝ่ายญี่ปุ่นไปกระทำสัตย์สาบานนั้นฉันก็อยู่ที่นั้น กระทำต่อหน้าฉัน ถ้าหากญี่ปุ่นจะหักหลังไทยด้วยประการใดก็ดี ขอให้ท่านคอยดูอำนาจของพระแก้วมรกตบ้าง เพราะพระแก้วมรกตนั้นมิใช่จะรักษาประเทศไทยที่พระแก้วมรกตอยู่ ถ้าญี่ปุ่นคดโกงหรือหักหลังไทยด้วยประการใดแล้ว พระแก้วมรกตจะลงโทษบันดาลให้ประเทศญี่ปุ่นถึงซึ่งความพินาศฉิบหาย พระแก้วมรกตนี้อยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ถ้าท่านไม่เชื่อ เมื่อตายแล้วขอให้ขึ้นไปดูก็ได้

ถาม ๒. ในการสงครามครั้งนี้ฝ่ายใดจะชนะ

ตอบ ไทยจะต้องชนะอย่างแน่นอน และต่อไปจะได้เป็นมหาประเทศ

ถาม ๓. ลูกได้ข่าวว่าเราจะไม่ต้องรบและจะได้กลับไปบ้านจริงหรือไม่

ตอบ ประเทศไทยต้องรบอย่างแน่นอน และเจ้าก็ต้องเดินทางต่อไปข้างหน้าอีกในเร็ววันนี้ เจ้าไม่ได้พักอยู่ที่นี่นานนักดอก

ถาม ๔. ในตอนแรกนี้จะไปถึงไหน

ตอบ เจ้าจะต้องขึ้นไปทางเหนืออีกไกลมากถึงเชียงรุ้ง

ถาม ๕. เครื่องบินข้าศึกซึ่งมาทิ้งลูกระเบิดคราวที่แล้ว ปรากฏว่ามีคนเสียชีวิตหลายคน หลวงพ่อได้ช่วยอะไรบ้างหรือเปล่า

ตอบ ทำไมข้าจะไม่ช่วย ข้าได้ช่วยให้ลูกระเบิด ๒ ลูก ที่มันทิ้งลงมาที่โรงพยาบาลทหารนี้ (ชี้ไปที่โรงพยาบาลมีเวอรบลุ๊ก ซึ่งเราใช้เป็นที่พยาบาลทหาร) แตกเสียในอากาศหมดทั้ง ๒ ลูก (ข้อนี้กระผมได้สอบถามชาวบ้านที่มานั่งฟังอยู่ก็สมจริง) แต่ส่วนอ้ายพวกตายโหง (คือพวกที่ถูกลูกระเบิดตาย) นั้นมันมีความประมาทจึงต้องตาย สูก็เช่นกันสูอย่าประมาทเป็นอันขาดแล้วข้าจะช่วย ถ้าเจ้าประมาทข้าก็จะช่วยไม่ได้ไม่ว่าใครทั้งนั้น

ถาม ๖. เครื่องบินข้าศึกจะมารบกวนอีกหรือไม่

ตอบ มาแน่นอนในเร็ววันนี้ ขอให้พากันระวังตัวได้ เป็นเครื่องบินขนาดใหญ่มี ๒ ใบพัด (๒ เครื่องยนต์) จะมาในระยะต่ำ ๕๐๐ ม. และมันพาลูกระเบิดมาด้วย แต่พวกเจ้าไม่ต้องกลัว ข้าจะห้ามไว้ไม่ให้มันปลดลูกระเบิดลงมาทิ้งได้

ถาม ๗. ทหารที่อยู่ในบริเวณวัดของหลวงพ่อจะได้รับอันตรายหรือไม่

ตอบ สำหรับในบริเวณนี้แล้วไม่ต้องกลัว ต่อให้มันลงมาทั้งเครื่องด้วย

กาลเป็นไปสมจริงทุกอย่าง คือ เครื่องบินทิ้งระเบิดข้าศึกมาเมื่อวันที่ ๑๗ เม.ย. ๘๕ แต่ก็ทิ้งลูกระเบิดไม่ได้เลยและลงมาต่ำในระยะต่ำกว่า ๕๐๐ ม. เสียอีก เรื่องนี้กระผมได้เคยเรียน ผบ.กรม ร.๘ และ ผบ.ร.พัน ๑๘ แล้วครั้งหนึ่งก่อนที่เครื่องบินข้าศึกจะมาถึงราววันที่ ๗ มี.ค. ๘๕ ในตลาดเชียงรายแล้ว กระผมไม่ได้เล่าให้ใครฟังอีกเพราะเกรงจะเป็นการทำลายขวัญ การที่เรียน ผบ. ร.๘ ไปก็เพราะท่านเป็น ผบ. ที่พักและมีหน้าที่ในเรื่องนี้โดยเฉพาะ

ถาม ๘. กระผมทราบว่าในเวลานี้ทหารจีนมาอยู่มากมายจึงอยากทราบว่ากำลังของชาติต่างๆ เหล่านี้มีอย่างไรบ้าง คือ อังกฤษ อเมริกา และจีน

ตอบ อังกฤษมีกำลังมากทั้งอุดมไปด้วยสรรพอาวุธนานาชนิด แต่ไม่ต้องกลัวมันไม่มารบกับเราดอก อเมริกาอุดมสมบูรณ์ทุกอย่าง แต่ใจคนมันไม่อยากรบจะรบก็ด้วยความจำเป็นจริงๆ จีนมีคนมากมาย แต่อาวุธไม่ค่อยมีจะใช้จึงไม่ต้องกลัวมัน

ถาม ๙. กระผมทราบว่ามีทหารจีนอยู่มาก และการรบคงจะรุนแรงมากจริงหรือไม่

ตอบ ทหารจีนมีมากจริงๆ อยู่กันเป็นแห่งๆ แต่การรบไม่รุนแรงนัก มันจะถอยเรื่อยไปจนกว่าเราจะได้เข้าถึงเชียงตุง แต่อย่าลืมว่ามันจะพยายามสู้ตายในที่สุดเพราะมันถูกบังคับ

ต่อจากนี้กระผมได้ถามถึงเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับส่วนตัวบ้าง และทางบ้านญาติพี่น้องของกระผมบ้าง กับเรื่องอื่นๆ อีก เช่น ของที่ท่านให้ไว้ป้องกันตัว ถ้าจะกราบเรียนละเอียดก็จะยืดยาวมาก จึงขอเรียนเพียงเท่านี้เป็นอันจบในการเข้าทรงครั้งแรก

ต่อจากนี้มาเข้าทรงอีกครั้งหนึ่ง ก่อนหน้าที่เราจะยกกองทัพเข้าสู่แคว้นสหรัฐไทยใหญ่และบอกว่า "ขอให้มั่นใจเถิดว่าเราจะชนะอย่างแน่นอน และขอให้พวกเอ็งจงสวัสดีมีชัย"

ต่อมาเมื่อกระผมมาอยู่ที่ ม. พะเยา จำได้ว่าวันนั้นเป็นวันเข้าพรรษาพระแก้วมรกตได้มาเข้าทรงอีก เนื่องจากเวลานี้ทหารเจ็บป่วยมากมาย ทหารของกระผมทั้ง ๗๐ คนป่วยหมดไม่มีใครเหลือเลย กระผมต้องปฏิบัติงานเองบางอย่าง ในขณะนั้นศูนย์การสื่อสารของ พล. ๓ ส่วนหนึ่งที่อยู่นั้น กระผมเป็นทุกข์และห่วงใยทหารว่าอาจจะต้องถึงชีวิต ก็พอดีท่านมาเข้าทรงอีก กระผมจึงถามว่า

ถาม ๑. กระผมมาอยู่ที่นี่ก็นานแล้ว จะได้มีโอกาสขึ้นไปเชียงตุงหรือไม่ เพราะเวลานี้ก็ได้รับคำสั่งให้งดการลำเลียงแล้วเข้าใจว่าจะต้องกลับ

ตอบ เอ็งจะต้องไปเชียงตุงอย่างแน่นอนในเร็วๆ นี้ และต้องไปกันหมดนี่ไม่มีใครอยู่ที่นี่เลย

ข้อนี้ก็เป็นความจริงอีก เพราะต่อมาราว ๒ เดือนกว่าๆ พวกกระผมก็ได้ขึ้นมาปฏิบัติงานที่เชียงตุงอีกเพราะทหารพากันมาสวมงานแทน

ถาม ๒. ทหารเจ็บมากมายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แม้ตัวกระผมเองก็เช่นกันทั้งอาหารการกินก็แสนจะอดอยากอัตคัด หลวงพ่อจะไม่ช่วยบ้างหรือน่ากลัวว่าคงจะมีการเสียชีวิตกันบ้าง

ตอบ ข้าช่วยเอ็งมาตลอดเวลามิได้ทอดทิ้งเอ็งเลย และขอให้เอ็งจำไว้ว่าจะไปอยู่ที่ใดข้าจะคอยดูแลช่วยเหลือเอ็งและลูกข้า (คนทรง) เสมอ และข้าจะช่วยทหารของเอ็งไว้ ไม่มีใครตายเลยสักคนเดียวเอ็งไม่ต้องกลัว เพราะเอ็งดีต่อลูกข้ามาก และนับถือข้าด้วยจริงใจ ข้ารู้ว่าเอ็งรักงานและรักชาติมาก เอาเถอะข้าจะช่วยเอ็ง และเอ็งจะต้องได้มีชีวิตกลับไปบ้านเห็นหน้าญาติพี่น้องของเอ็ง ไม่ว่าเอ็งหรือใครที่นึกถึงข้าและพูดถึงข้า ข้ารู้หมด

กาลก็ปรากฏว่าเป็นจริงตามที่ท่านบอกไว้บางประการ เพราะทหารของกระผม ๗๐ กว่าคนมิได้มีใครเสียชีวิต ถึงแม้แต่คนที่กระผมไม่หวังว่าจะรอดแล้วตั้ง ๑๐ กว่าคน ก็รอดพ้นจากความตายเพราะความเจ็บไข้จนหมด

ถาม ๓. กระผมคิดว่าเราคงจะไม่ต้องรบอีก เพราะเวลานี้ก็เห็นสั่งระงับการเคลื่อนย้ายแล้ว

ตอบ เราต้องรบอีกขอให้เอ็งคอยดูไปก็แล้วกัน

ถาม ๔. ก็ทหารพากันเจ็บไข้ออกงอมจนหาคนทำงานเกือบไม่ได้ แม้แต่เวรนี้กระผมก็ต้องทำเองทุกอย่าง ตลอดจนรับข่าวส่งข่าว และเดินข่าว หลวงพ่อจะไม่ช่วยให้หายจากความเจ็บไข้บ้างหรือ

ตอบ ข้าช่วยไม่ได้เพราะเป็นธรรมดาของเมืองนี้ มันจะต้องเป็นเช่นนั้นและเป็นกรรมของเขาด้วย แต่เอาเถอะเมื่อเอ็งขอร้องแล้วข้าก็จะพยายามช่วย สำหรับตัวของเอ็งก็เหมือนกันถ้าเกิดเจ็บป่วยก็นึกว่าเป็นของธรรมดา แต่นึกถึงข้าไว้แล้วข้าจะช่วยเอ็ง

ต่อมากระผมล้มป่วยอย่างหนักจนถึงอาเจียนเป็นโลหิต และเกือบเพ้อ แต่กระผมนึกถึงพระแก้วมรกตให้ท่านช่วยตลอดเวลาจึงรอดชีวิตมาได้

ถาม **๕.** อาหารการกินก็แสนจะอัตคัตอดอยาก หลวงพ่อไม่ช่วยลูกบ้างหรือ

ตอบ ข้าก็เห็นใจและรู้ว่าพวกเอ็งอดอยากมาก และลำบากแสนสาหัส แต่เอ็งก็เห็นอยู่แล้วไม่ใช่หรือว่า คนพวกนี้มันก็ยังกินข้าวเหนียวกับเปลือกไม้เผาไฟต้มน้ำ แต่เอาเถอะข้าจะช่วยเอ็ง *(แต่ไม่บอกว่าจะช่วยอย่างไร ทั้งกระผมก็ไม่ได้ถาม)*

เนื่องจากคนทรงหมดกำลังและเหนื่อยมากท่านจึงออก และก่อนออกท่านได้กล่าวว่า "เมื่อใครเขาต้องการรู้เรื่องของข้าฯ อนุญาตให้เอ็งเล่าให้เขาฟังอย่างละเอียดได้ แต่เอ็งอย่าลืมว่าเมื่อมีใครคิดหรือพูดถึงข้าไม่ว่าที่ไหนข้าเป็นรู้ทั้งนั้น และนอกจากเอ็งกับลูกข้า (คนทรง) ๒ คนนี้แล้วข้าไม่อนุญาตให้ใครเชิญข้ามาเข้าทรงเป็นอันขาด แก้วมรกตจะไม่ยอมเข้าทรงใครเลยเป็นอันขาด"

ครั้นต่อมาเมื่อใกล้จะถึงวันเข้าตีเมืองมะเมือได้กำหนดฤกษ์ลงไปแล้ว ประกอบทั้งเวลานั้นกระผมได้ทราบข่าวว่าทางกรุงเทพฯ และตามที่ต่างๆ ที่มีญี่ปุ่นอยู่ ญี่ปุ่นได้กระทำการข่มเหงรังแกไทยมากตลอดจนการกระทำต่างๆ ที่ญี่ปุ่นบีบคั้นไทย และท่านผู้นำอันเป็นที่รักยิ่งกว่าชีวิตของกระผมเอง ได้รับความเดือดร้อนมากมายทำให้กระผมเป็นทุกข์ เป็นห่วงชาติ ห่วงท่านนายก และห่วงในการปฏิบัติการรบในครั้งนี้อย่างเหลือที่จะทนทาน และเจ็บช้ำน้ำใจเสียเหลือให้ความสว่างบ้าง แม้การเชิญมาครั้งนี้ท่านจะโกรธจนถึงกับเอาชีวิตของกระผมเสีย กระผมก็ยอมสละชีวิตได้โดยไม่เสียดายแม้แต่น้อย ขอให้เพียงว่างานของชาติสำเร็จไปด้วยดีให้ท่านผู้นำและชาติของกระผมพ้นภัยก็พอความต้องการของกระผมแล้ว เมื่อตกลงใจยอมสละทุกอย่างแล้ว กระผมจึงอัญเชิญท่านมาเข้าทรงอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ ๔ ม.ค. ๘๖ ที่ บ. ปางฮุง

การเชิญมาเข้าทรงครั้งนี้กระผมได้ถามข้อความต่อท่านดังต่อไปนี้ ครั้งนี้ต้องเชิญถึง ๕ ครั้งจึงได้มา

ถาม ๑. ในการที่จะกระทำการรบครั้งนี้ทหารของเราจะเสียชีวิตมากน้อยเท่าใด

ตอบ การรบย่อมเป็นธรรมดาที่จะต้องมีการเสียชีวิตบ้างเอ็งอย่าตกใจ

ถาม ๒. การที่เราต้องรบใหม่อีกเพื่อจะตีเมืองมะให้ได้นี้ ทางฝ่ายจีนจะรู้สึกอย่างไร เขาจะเห็นใจเราบ้างหรือไม่ และจะมีทางปรองดองกันด้วยดีทางใดบ้าง

ตอบ จีนเห็นใจว่าเราต้องทำการรบเพราะถูกบังคับมันก็รู้สึกว่ามันจะต้องป้องกันบ้านเมืองของมันไว้ และไม่มีทางใดที่จะปรองดองกันโดยดีได้

ถาม ๓. ฤกษ์งามยามดีสำหรับจะทำงานนั้นควรเป็นวันที่และเวลาเท่าใด

ตอบ ตามที่เอ็งกำหนดไปนั้นก็ดีอยู่แล้วแต่ขอให้ออกทำงานในเวลาเช้ามืดสักหน่อยนะ (กำหนดฤกษ์ ๗ ม.ค. ๘๖ ๐๔๓๐)

ถาม ๔. การรบครั้งนี้เราจะชนะหรือไม่ และที่กำหนดไปว่าจะให้แล้วภายใน ๗ วันนั้นจะได้หรือไม่

ตอบ ชนะอย่างแน่นอนและขอให้ท่านนายทหารทั้งหลายที่อยู่ ณ ที่นี้จงฟังแก้วมรกตพูด ถึง "ไทยจะต้องชนะอย่างเด็ดขาดและระยะเวลา ๗ วันที่กำหนดก็เป็นอันเสร็จตามประสงค์และข้าหวังว่าจะต้องไม่ถึง ๗ วัน"

ถาม ๕. กระผมได้ทราบว่าเวลานี้ญี่ปุ่นข่มเหงรังแกและบีบคั้นท่านนายกต่างๆ นานา และก็นับว่าประเทศเราเข้าสู่ความคับขันอย่างที่สุดแล้ว หลวงพ่อไม่เห็นใจบ้างหรือแม้กระผมเองก็แทบจะอยากตายเสียดีกว่าที่ได้รับความทุกข์เช่นนี้ หลวงพ่อไม่มีทางใดจะช่วยได้บ้างหรือ

ตอบ ตามที่เอ็งพูดมาก็จริงอยู่ข้าเห็นใจและรู้ใจเอ็งดี เอ็งเป็นพลเมืองที่มีใจรักชาติแรงกล้าและมั่นในข้ามากอยู่ ข้ารู้ว่าเอ็งเป็นทุกข์และนึกให้ข้าช่วยตลอดเวลาแต่นั่นแหละมันยังไม่หมดชาตากรรมที่พลเมืองของข้าจะได้รับ ตอนนี้ท่านก็ตบอกและพูดต่อไปว่า “ฮึม แก้วมรกตยังอยู่ตราบใดแล้วใครจะมาหักหลังหรือเหยียบย่ำประเทศไทยไม่ได้” ญี่ปุ่นมันสาบานต่อหน้าข้า เมื่อมันผิดจากคำสาบานข้าก็จะให้มันพินาศ ถ้าข้าทำตามที่พูดนี้ไม่ได้ข้าก็จะไม่ขออยู่ในประเทศไทยและในโลกอีกต่อไป

ถาม ๖. ลูกทราบมาว่าเวลานี้ทางอินโดจีนฝรั่งเศสกำลังทำคึกคักว่าจะเอากะเราอีก และตามที่ลูกทราบข่าวมาก็ว่าฝรั่งเศสมันส่งเครื่องบินมาบินอยู่เหนือจังหวัดอุบล มหาสารคาม หนองคาย นครพนม ฯลฯ อยู่บ่อยๆ เราเห็นจะต้องกลับไปรบกับฝรั่งเศสอีกกระมัง จะต้องรบกับมันอีกไหม

ตอบ เออก็เหลียวไปดู (เหลียวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคอีสาน) ก็เห็นว่ามันกำลังทำขยุกขยิกกันอยู่ ที่เอ็งว่ามันส่งเครื่องบินมาก็จริงเหมือนกัน แต่เอาเถอะเอ็งไม่ต้องตกใจมันทำอะไรเราไม่ได้หรอกน่ะ

ถาม ๗. การมหาสงครามคราวนี้ฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายชนะ และจะนานสักเท่าใด

ตอบ ไทยและญี่ปุ่นจะเป็นฝ่ายชนะ และจะต้องรบกันนานอยู่

ถาม ๘. ถ้าญี่ปุ่นชนะมันมิยิ่งข่มเหงบีบคั้นเราใหญ่หรือ

ตอบ ถ้ามันทำเช่นนั้นมันก็ต้องฉิบหายเท่านั้นเอง

ถาม ๙. ญี่ปุ่นก็มาอยู่เมืองไทยนานแล้ว และเวลานี้เมื่อพิจารณาดูในแง่ทางยุทธศาสตร์ก็เห็นว่ามันไม่จำเป็นจะต้องอยู่อีกต่อไปแล้ว เมื่อไรมันถึงจะออกไปสักที ลูกอยากให้มันออกไปให้หมดเร็วๆ

ตอบ เรื่องนี้ข้าก็เห็นใจเอ็งอยู่มาก และต่อไปไทยกับญี่ปุ่นก็จะร่วมหากินแบ่งปันผลประโยชน์แก่กัน แต่ที่จะให้มันออกไปให้หมดนั้นมันก็ยากอยู่นะ แต่เอาเถอะมันคงจะอยู่ไปไม่นานดอก แก้วมรกตยังอยู่คุ้มครองประเทศไทยเสมอ

ถาม ๑๐. ที่ญี่ปุ่นมันข่มเหงเราและบีบคั้นเราอยู่เวลานี้ท่านจะมีทางช่วยอย่างไร ลูกเหลือที่จะทนทานได้แล้ว กลุ้มและคับใจเสียจริงๆ

ตอบ มันยังเป็นกรรม ทนเอาหน่อยเถิด อีกหน่อยก็คงจะหายกลุ้มหายคับใจ ข้าก็เห็นใจเอ็งอยู่มากเหมือนกัน

ถาม ๑๑. ลูกได้ทราบว่าทางแคว้นยูนานนั้นมีไทยอยู่มากพูดกันก็รู้เรื่องดี ลูกอยากทราบว่าเราจะได้เข้าไปถึงยูนานหรือไม่ จะได้รวมไทยเสียให้หมด

ตอบ อ๋อ แน่นอนเรื่องนี้กองทัพไทยของเราจะต้องได้ยูนานอย่างแน่นอน "เออ จะต้องได้ยูนานนะเอ็งจำไว้ด้วย"

อยากรู้อะไรก็ถามมาอีก แต่กระผมนึกข้อที่จะถามไม่ออก ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยยังมีอีกมาก ถ้าจะกราบเรียนมาทั้งหมดก็จะเป็นการยืดยาวมากเกินไป เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอภินิหารอย่างประหลาดมหัศจรรย์ขององค์พระแก้วมรกต กระผมจึงเห็นว่าควรจะขอความกรุณายุติแต่เพียงเท่านี้

ถ้าหากเรื่องที่กระผมกราบเรียนมานี้มิเป็นการสมควรด้วยประการใดแล้ว กระผมก็ยินดีที่จะมอบชีวิตของกระผมให้เป็นการทดแทน โดยมิได้เสียดายเลยแม้แต่น้อย

อนึ่งเมื่อตอนที่ท่านมาเข้าทรงที่วัดพระแก้วจังหวัดเชียงราย และบอกว่าข้าศึกจะส่งเครื่องบินมาอีก เวลานั้นท่านข้าหลวงที่เคารพอย่างสูงของกระผมกำลังดำรงตำแหน่ง ผบ. พล. ๓ อยู่ กระผมเป็นห่วงมากจึงได้ถามท่านว่า

ถาม เวลานี้เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ของกระผมก็อยู่ที่นี่จะได้รับอันตรายจากการกระทำของข้าศึกหรือไม่ ถ้าท่านต้องเป็นอะไรลงไปพวกกระผมก็จะพากันเสียกำลังใจมาก

ตอบ ข้อนี้เอ็งวิตกนักข้าก็เห็นใจเอ็ง เอาเถอะข้าจะช่วยคุ้มครองป้องกันท่านไว้ไม่ให้เป็นอันตรายอย่างใดเลย

และก้มลงกราบพร้อมกล่าวว่า เป็นพระคุณของหลวงพ่อ ขอให้หลวงพ่อช่วยคุ้มครองท่านให้ปลอดภัยด้วย

กับได้ถามถึงทางกรุงเทพฯ ท่านตอบว่าเอ็งไม่ต้องเป็นห่วง ข้ายังอยู่

อันพระแก้วมรกตนี้ท่านเป็นเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่านสูงกว่าพระสงฆ์ธรรมดาอย่างแน่นอนตามความเข้าใจของกระผม

ในที่สุดนี้ถ้าสงสัยอย่างใดขอได้กรุณาถามกระผมจะกราบเรียนให้ทราบโดยละเอียด

กระผมขอกราบเท้าท่านข้าหลวง
ด้วยความเคารพรักอย่างสูง
ร.ต. สมาน วีระไวทยะ

ต้นเรื่อง

ชุด เรื่องจริงที่เกิดกับตัวข้าพเจ้า
ปฐมเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าพบเรื่องจริงที่ไม่น่าเชื่อ

ตอน อภินิหารของพระแก้วมรกต

ชีวิตของข้าพเจ้าที่ได้ถือกำเนิดมาในโลกนี้ ได้ผ่านพบเรื่องราวแปลกๆ ต่างๆ มากมายพิลึกพิลั่นมหาศาล ถ้าจะเล่ากันให้หมดทุกเรื่องก็เห็นจะต้องใช้เวลานานมากกว่าจะจบ มีทั้งเรื่องเทพเจ้า เรื่องมนุษย์ เรื่องภูตผีปิศาจ เรื่องวิญญาณ เรื่องสิงสาราสัตว์ เรื่องบ้านเมืองที่ไม่น่าจะเป็นทั้งบ้านและเมือง เรื่องความเชื่อถือและขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ที่แปลกๆ เรื่องลัทธิทางไสยศาสตร์อันน่าทึ่งและน่าสะพรึงกลัว เรื่องคนตายเอาคนเป็นๆ ไปเป็นเพื่อนเป็นภรรยา สามี เป็นขี้ข้าใช้สอย มีทั้งที่ขอยืมตัวไปใช้ชั่วคราวก็มี ทั้งที่ชวนไปเที่ยวแล้วพากลับมาส่งก็มี เรื่องปิศาจที่เที่ยวแสดงตัวหลอกหลอนคนจนจับไข้หัวโกร๋น หรือกลายเป็นคนโรคเส้นประสาทพิการไปก็มี เรื่องคนในสมัยปัจจุบันเหมือนกับเราๆ ท่านๆ แต่ทำตัวและมีความเป็นอยู่อย่างคนในสมัยดึกดำบรรพ์ก่อนประวัติศาสตร์ เช่น เปลือยกายอาบน้ำ ทั้งชายหญิงไม่ว่าหนุ่มสาวเฒ่าแก่เด็กเล็ก อย่างชนิดล่อนจ้อนแรกเกิด โดยถือเป็นของธรรมดา ไม่มีความกระดากอายซึ่งกันและกันเลย ไม่เคยใช้สบู่แต่ใช้หินถูตัว ใช้น้ำข้าวหมักจนบูดสระผม ใช้

ครามที่ทำจากต้นครามเอง เก็บฝ้ายมาทอเป็นเส้นใยทอผ้าใช้เอง ใช้สีที่ทำจากเปลือกไม้และดินบางชนิดย้อมผ้า... ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น ถ้าจะเขียนมากไปก็จะยืดยาวความจึงขอรวบรัดเอาแต่เนื้อหาของเรื่องเพื่อให้ถึงจุดมุ่งหมายเร็วๆ ให้ทันใจท่านผู้อ่านผู้ฟังทั้งหลายดังที่ข้าพเจ้าจะนำมาเล่าให้ท่านฟังต่อไปนี้

ท่านทั้งหลายคงจะจำกันได้ดีว่า ประเทศไทยที่รักยิ่งของพวกเราได้ถูกกองทัพ (ต่างชาติ) คนแคระชาติอาทิตย์อุทัยบุกเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัว และไม่มีโอกาสเตรียมตัว หรือต่อสู้แม้แต่ประการใด ตรงข้ามวันนั้นเป็นวันที่ประชาชนคนไทยทั้งประเทศกำลังเตรียมตัวสนุกกับงานฉลองรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะเริ่มในวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ตามปรกติธรรมดาอันมีมาทุกปี นับว่าเป็นงานมหกรรมที่ทำการเฉลิมฉลองกันอย่างมโหฬารบานเบิกเช่นในปีที่แล้วๆ มา และทุกสิ่งทุกอย่างได้ตระเตรียมไว้พร้อมเพรียงแล้วยังคงรอเวลาเปิดงานในตอน ๑๖.๐๐ น. ของวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เท่านั้น แต่ที่ไหนได้พอตื่นขึ้นมาทุกคนก็ต้องตกใจและประหลาดใจที่เห็นทหารเตี้ยเดินบ้าง วิ่งบ้าง หยุดอยู่ ยามรักษาการณ์บ้าง พลุกพล่านเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด ยิ่งกว่านั้นตามถนนหนทางและสถานที่หรือตำบลสำคัญๆ ยังมีรถทหารญี่ปุ่นจอดและวิ่งกันขวักไขว่ บนรถเต็มไปด้วยทหารลูกอาทิตย์อุทัยมีอาวุธรบครบมือด้วยกิริยาเคร่งเครียดดุดันอย่างน่าประหวั่นพรั่นพรึง ทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นเป็นที่น่าเกรงขามและหมั่นไส้อยู่ในตัว

ขณะนั้นข้าพเจ้าอยู่ที่นครราชสีมา (โคราช) สังกัดอยู่กับกองทหารสื่อสารที่ ๓ ประจำกองพลที่ ๓ นครราชสีมา เป็นผู้ควบคุมหมวดวิทยุซึ่งทำการติดต่อกับส่วนบัญชาการส่วนกลางที่กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งด่วนให้เริ่มทำการติดต่อ

กับกรุงเทพฯ ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง โดยทำการเรียกขานกับกรุงเทพฯ ทุกนาทีที่ ๑๐ ของต้นชั่วโมง คือพอเข็มยาวผ่านเลข ๒ ของทุก (ต้น) ชั่วโมง สถานีวิทยุของข้าพเจ้าจะต้องเรียกกรุงเทพฯ หรือฟังกรุงเทพฯ เรียก ทั้งนี้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ แล้ว แต่จะด้วยเหตุอันใดข้าพเจ้าไม่ทราบ และไม่ต้องการทราบด้วยเพราะเกินอำนาจหน้าที่ของข้าพเจ้า คงได้ทราบแค่เพียงว่าเพื่อรอรับฟังข่าวและคำสั่งด่วน จากคำสั่งนี้ทำให้เราต้องจัดตั้งสถานีวิทยุทำการติดต่อรับ-ส่งกับกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้นอีก ๑ สถานีโดยเฉพาะ แล้วกำหนดข่ายการติดต่อขึ้นเป็นพิเศษ มีนายทหารผลัดเปลี่ยนเวรกันควบคุมการปฏิบัติงานในหน้าที่ตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ทั้งกลางวันและกลางคืน ถ้าผู้ใดบกพร่องต่อหน้าที่โทษมีอย่างเดียวคือขึ้นศาลทหาร พวกเรานายทหารชั้นผู้น้อยต่างพากันสงสัยคอยสดับตรับฟังข่าวคราวอยู่ตลอดเวลา และมีคำสั่งอีกฉบับหนึ่งห้ามนายทหาร-นายสิบ ลาเดินทางออกนอกเขตจังหวัดที่ตั้งหน่วยทหารของตนโดยเด็ดขาด เพราะสถานการณ์อยู่ในสภาพไม่สู้ดี

พวกเรานักสู้และเป็นนักคาดการณ์ล่วงหน้าต่างพากันจัดสิ่งของเครื่องใช้สำหรับออกสนาม (รบ) เตรียมไว้ให้พร้อมเพื่อให้สามารถบรรจุหีบและปิ๊บสนามได้ทันที และรวดเร็วด้วยความเรียบร้อยไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะคิดว่าอย่างไรเสียคงจะต้องใช้สักวันหนึ่ง โดยเฉพาะข้าพเจ้าเตรียมตัวพร้อมเสมอที่จะออกเดินทางตามคำสั่งได้ทันที เพราะเราเพิ่งจะเสร็จกิจตามหน้าที่ในสงครามอินโดจีน และเดินทางนำทหารปลดปล่อยกลับไปส่งภูมิลำเนาเดิมเมื่อปลายเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๘๔ ที่แล้วมาสดๆ ร้อนๆ นี่เอง ถ้าจะนับวันก็เพิ่งพ้น ๒ เดือนไปหยกๆ

เท่านั้น แต่จิตใจยังหวั่นๆ และสังหรณ์อยู่ว่าคงจะต้องออกสนาม (รบ) กันอีกในไม่ช้านี้ ข้าพเจ้าจึงพูดกับทหารที่ถูกปลดปล่อยเมื่อตอนที่ข้าพเจ้านำทหารกลับไปส่งยังภูมิลำเนาเดิมว่า "ขอให้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ อีกไม่ช้าเราจะต้องได้กลับมาพบกันใหม่และคงจะต้องไปร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันอีก" ในที่สุดเหตุการณ์ก็เป็นสมจริงดังที่ข้าพเจ้าได้พูดกับทหารเหล่านั้นไว้ นั่นคือพอต้นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๔ ทหารกองหนุนเหล่านั้นก็ถูกระดมกลับเข้ามาเพื่อรับการฝึกตามหลักสูตร ๔๕ วันใหม่อีก พอฝึกทหารไปได้สัก ๒๐ วัน ก็ได้รับคำสั่งให้ฝึกตามหลักสูตร ๓๐ วัน ซึ่งแก้ไขใหม่ พอการฝึกตามคำสั่งใหม่เสร็จก็ได้เรื่องจริงๆ

ข้าพเจ้ายังจำเหตุการณ์ในวันอันสำคัญที่สุดของประเทศชาติได้เป็นอย่างดี วันนั้นเป็นวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ตอนเช้านายทหาร นายสิบ และพลทหารทุกคนได้รับคำสั่งให้อยู่ประจำตามหน้าที่ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง ห้ามออกนอกบริเวณกรมกองโดยเด็ดขาด ทุกคนต้องทำงานอย่างเต็มมือ โดยเฉพาะทหารสื่อสารต้องคอยรับฟังข่าวจากกรุงเทพฯ ตลอดเวลา ครั้นเวลาประมาณ ๐๓.๐๐ น. ของคืนวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ (๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔) ได้รับข่าวจากกรุงเทพฯ ว่า "ทหารญี่ปุ่นขึ้นบกที่บางปูสมุทรปราการด้วยกำลังคนและอาวุธยุทโธปกรณ์มากเคลื่อนที่เข้าสู่พระนคร ให้ทุกหน่วยเตรียมพร้อมตามอัตราศึก (กำลังรบ) รอฟังคำสั่งต่อไป"

ต่อจากนั้นมีข่าวการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกองทหารญี่ปุ่นส่งเข้ามาเรื่อยๆ

เมื่อเวลา ๐๘.๐๐ น. ของวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้รับข่าวทางวิทยุว่า "ทหารญี่ปุ่นเข้าทางด้านอรัญประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี ตอน ๐๔.๐๐ น.

พร้อมด้วยหน่วยกำลังยานเกราะมุ่งเข้าสู่พระนคร ให้ทุกหน่วยพร้อมที่จะทำการรบได้เมื่อได้รับคำสั่ง"

ต่อมาเมื่อเวลา ๑๑.๐๐ น. ของวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้รับข่าวเพิ่มเติมอีกว่า "บ. และหน่วยทหารญี่ปุ่นโจมตีกองบินน้อยประจวบ ตั้งแต่ ๐๕.๐๐ น. ขณะนี้กำลังต่อสู้กันอยู่ เราเสียหายมาก"

ข่าวต่อมาอีกฉบับหนึ่งว่า "กองทหารญี่ปุ่นพร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์จำนวนมากยกพลขึ้นบกที่จังหวัดสงขลาและนครศรีธรรมราช มีการสู้รบอย่างหนัก"

ข่าวเหล่านี้ทำให้ทุกคนเลือดร้อนฉี่วิ่งพล่านไปทั่วทั้งตัวด้วยความเจ็บแค้นใคร่จะได้ออกไปสู้รบกันให้ถึงที่สุดไปข้างหนึ่ง มีอีกหลายคนที่ห่วงครอบครัว พ่อ แม่ ลูก เมีย ทางกรุงเทพฯ และเดือดดาลด้วยความคั่งแค้นที่ประเทศชาติของเราแผ่นดินของเราที่เรารักษาแต่ครั้งบรรพบุรุษต้องถูกรุกรานอย่างไร้ศีลธรรม ถูกทำร้ายโดยไม่รู้ตัว และไม่มีเวลาเตรียมตัวที่จะทำการต่อสู้ การต่อสู้กับข้าศึกผู้รุกรานในครั้งนี้เราไม่มีความประหวั่นพรั่นพรึงเลย เพราะเราเพิ่งจะพ้นจากการทำศึกกับอินโดจีนมาใหม่ๆ ชัยชนะที่เราได้มายังหอมกรุ่นติดอกติดใจพวกเราอยู่ พวกเพื่อนเราบรรดานายทหารหนุ่มๆ มากคน ได้มีเกียรติประดับเหรียญกล้าหาญทั้งทหารบก, เรือ, และอากาศ ทุกคนยังหลับตามองเห็นภาพการรบอย่างดุเดือดที่ตนได้ผ่านมาจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ได้มองเห็นเพื่อนทหารทั้งนายทหาร นายสิบ และพลทหารที่ออกทำการรบร่วมกันเคียงบ่าเคียงไหล่กัน ถูกกระสุนปืนและอาวุธของข้าศึกบาดเจ็บและล้มตายไปต่อหน้าต่อตาก็มาก แต่เราก็

เอาชนะข้าศึกได้ด้วยความสูญเสียกำลังพลและมีความเสียหายน้อยที่สุด ตรงข้าม ข้าศึกได้ประสบความพ่ายแพ้แก่เราอย่างยับเยินจนตั้งตัวไม่ติดต้องล่าถอย และถอยร่นข้ามแม่น้ำโขงกลับไปฝั่งตะวันออก ละทิ้งดินแดนที่เคยคดโกงเอาของเราไปเมื่อหลายสิบปีมาแล้วให้ตกอยู่ในกำมือของเราใหม่ ให้เราเอากลับคืนมาได้ มีลานช้าง, เมืองเก่า และนครจำปาศักดิ์ กองทัพไทยที่ได้ชัยชนะหลังจากทำการรบอย่างโชกโชนตั้งแต่ ช่องเม็ก-วังเต่า-บ้านคู่-โพนทอง-เมืองเก่า (ปากเซฝั่งตะวันตก) ก็ยกกำลังยาตราพลเข้ายึดนครจำปาศักดิ์ไว้ได้เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔ หลังจากเริ่มทำการรบเมื่อ ๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ด้วยการเข้าตีบ้านวังเต่า โดยเคลื่อนที่ผ่านพื้นที่ออกตีช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานี อันเป็นตำบลที่อยู่บนเส้นเขตชายแดน เมื่อยึดนครจำปาศักดิ์ได้แล้วก็ทำการไล่ติดตามกวาดล้างข้าศึกไปตามริมฝั่งแม่น้ำโขง จนถึงบ้านสตรึงเตร็ง-บ้านเชียงแตง-ธาราปริวัต ปรากฏว่าข้าศึกหนีข้ามแม่น้ำโขงกลับไปทางฝั่งซ้าย (ตะวันออก) หมดแล้ว เราจึงเข้าครองนครจำปาศักดิ์ โดยยกให้เจ้าวราชดนัยเป็นจ้าวผู้ครองนครต่อไป ท่านผู้นี้รูปร่างค่อนข้างสูง ใบหน้าสี่เหลี่ยมเกศาขาวโพลน อายุมากแล้วแต่ก็ยังดูแข็งแรงกระปรี้กระเปร่าดี (ขณะนั้นอายุราว ๕๐ เศษ) ชอบคนไทยมาก

เมื่อพูดถึงชัยชนะที่เราเพิ่งจะได้รับมาใหม่ๆ จากการทำสงครามในกรณีพิพาทอินโดจีนเลยออกจะพูดนอกเรื่องไปมากสักหน่อย ต่อจากนี้จะขอนำท่านกลับเข้ามาสู่เหตุการณ์ตอนสงครามมหาเอเชียบูรพาต่อ ข้าพเจ้าได้เล่ามาถึงตอนที่เราได้รับข่าวทางวิทยุจากกรุงเทพฯ เป็นระยะๆ แล้วก็พอจะคาดการณ์ได้ว่าสถานการณ์เข้าขั้นวิกฤตแล้ว ไม่ช้าคงจะต้องได้รับคำสั่งให้ออกไปทำการรบที่ใด

ที่หนึ่งอย่างแน่นอน แต่แล้วคำสั่งก็หายเงียบไปไม่มีวี่แววอะไร เข้าใจว่าคงมีการเจรจาหรือวางแผนอะไรกันอยู่ในขั้นของผู้บังคับบัญชาและเสนาธิการชั้นสูงในระดับกองบังคับบัญชาการทหารสูงสุดของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในระหว่างนั้นคงมีข่าวทางรหัสลับมาถึงกองบัญชาการพลที่ ๓ อยู่เรื่อยๆ

ต่อมาประมาณวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๘๔ ก็ได้ทราบว่าท่านผู้บัญชาการกองพลที่ ๓ ได้รับคำสั่งให้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ โดยด่วน

พอวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๘๔ ผู้บัญชาการกองพลที่ ๓ เดินทางกลับแล้วเรียกนายทหารประชุมด่วนทันที พร้อมกับสั่งให้เตรียมการเคลื่อนย้ายด่วนให้สามารถออกเดินทางจากที่ตั้งปรกติได้ภายใน ๕ ชั่วโมงหลังจากได้รับคำสั่ง ทั้งนี้ให้ปิดเป็นความลับที่สุดและได้มีการพูดจาปลุกใจเพื่อเสียสละร่างกาย ชีวิตและเลือดเนื้อให้แก่ประเทศชาติเพื่อเป็นการสนองคุณชาติอีกครั้ง ซึ่งทุกคนพร้อมที่จะให้อยู่แล้ว เมื่อเลิกประชุมในวันนี้แล้ว ทุกคนต่างก็มีใบหน้าอันเศร้าหมองสลดใจที่เราถูกรุกรานอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวและไม่เป็นธรรม ผิดวิสัยนักเลงชายชาติทหาร แต่ทุกคนคิดไว้ว่าสักวันหนึ่งถ้าแผ่นดินไม่กลบหน้าเสียก่อนคงจะได้ทำการตอบสนองความชั่วร้ายนี้อย่างถึงใจ แม้ตัวจะตายก็ยอม ซึ่งข้าพเจ้าคนหนึ่งละที่มีใจมั่นในเรื่องนี้และคิดว่าจะพยายามทุกวิถีทางและจะทำทุกอย่างและทุกโอกาสที่อำนวยให้ แม้ตัวจะตายก็ยอมเพราะไม่เห็นแปลกและไม่เห็นจะน่าเสียดายอะไรเลยกับชีวิตที่ไม่มีความสำคัญอะไรนัก คนทุกคนเกิดมาต้องตายด้วยกันทั้งนั้นใครจะอยู่ค้ำฟ้าได้

ข้าพเจ้าเองเคยออกสนามรบบ้างแล้วคือครั้งแรกเมื่อขบถ ๗๖ ครั้งที่ ๒ ในสงครามอินโดจีน ได้เคยฝ่ากระสุนที่ฝ่ายขบถและข้าศึกยิงมาราวกับห่าฝนมา ๒ ครั้ง ๒ คราว แล้วยังไม่ตายและไม่เคยบาดเจ็บด้วย ฉะนั้นจะต้องไปกลัวอะไรกับความตาย เพราะถ้าตายเสียได้ด้วยการสนองคุณประเทศชาติยังดีกว่าต้องตายด้วยเหตุอื่นๆ เช่น ถูกเขาฆ่าตายเพราะทำชั่วหรือถูกรถชนตายหรือแม้เพียงตายด้วยความเจ็บไข้ได้ป่วย เมื่อนึกถึงตอนนี้จิตใจก็เกิดเดือดพล่านอย่างแรงและร้อนแรงด้วยความเจ็บแค้น

ครั้นแล้วเวลาสำคัญก็มาถึง นั่นคือ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เวลา ๒๓.๐๐ น. ได้รับคำสั่งให้ไปประชุมที่กองบังคับการกองสื่อสารที่ ๓ โดยด่วน เมื่อนายทหารทุกคนมาพร้อมกันแล้ว ผู้บังคับกองสื่อสารที่ ๓ ได้สั่งการอย่างสั้นที่สุดโดยปราศจากคำอธิบายใดๆ ว่า "ให้ทุกคนเตรียมตัวเดินทางได้ตั้งแต่บัดนี้และนำหน่วยทหารในบังคับบัญชาของตนพร้อมด้วยอาวุธและเครื่องมือสื่อสารไปขึ้นรถไฟขบวนพิเศษที่สถานีนครราชสีมาใน ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เวลา ๐๕.๐๐ น. ที่หมายปลายทางไม่ได้กำหนดให้" เป็นอันว่าตลอดคืนวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๘๔ นับตั้งแต่ได้รับคำสั่งนั้นแล้ว พวกเราทุกคนไม่ได้หลับนอนกันเลย ทุกคนมัวเตรียมการอยู่อย่างเร่งร้อนพร้อมกับตรวจสอบจำนวนคน คือนายสิบและพลทหารในบังคับบัญชา พร้อมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้และอาวุธประจำหน่วยที่ได้รับแจกจ่าย ทุกอย่างต้องลงบัญชีให้เรียบร้อยโดยเฉพาะกำลังพลต้องไม่ให้ขาดหายไปได้ การสั่งการครั้งนี้ไม่มีใครทราบล่วงหน้ามาก่อนและไม่ทราบเลยว่าจะไปไหน ไปทำอะไร ที่ใด

สำหรับการเคลื่อนที่ออกจากที่ตั้งได้เริ่มแต่เวลา ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๔๘๔ (คืนวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๘๔ นั่นเอง) หน่วยกองสื่อสารที่ ๓ ของกองพล ๓ ไปถึงสถานีเมื่อ ๐๕.๐๐ น. วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๔๘๔ ขึ้นรถไปพร้อมเสร็จแล้ว ๐๕.๔๕ พร้อมกับกองบัญชาการกองพลที่ ๓ ครั้นเวลา ๐๖.๐๐ รถไฟเริ่มเคลื่อนขบวนมุ่งลงมาทางกรุงเทพฯ พวกเรามากันด้วยความสดชื่นรื่นเริงเบิกบานใจด้วยความคิดที่ว่าเราจะได้ไปรบกับข้าศึก แต่ไม่รู้ว่าที่ไหนและคาดว่าคงเป็นที่กรุงเทพฯ และข้าศึกพวกนี้จะเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากพวกผู้รุกราน ขบวนรถไฟพิเศษวิ่งมาไม่สู้จะเร็วทันใจพวกเรานัก มิหนำซ้ำบางสถานียังต้องรอหลีกเป็นชั่วโมงๆ ทำให้พวกเราชักอึดอัดรำคาญใจเพราะส่วนมากมาในรถตู้ใหญ่และโบกี้ชั้น ๓ อัดแน่นแสนจะร้อน รถไฟผ่านดงพญาเย็นมาหยุดที่แก่งคอยเมื่อเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ซึ่งนับว่าช้ามากเหลือเกิน

ครั้นแล้วก็แล่นล่องเรื่อยลงมาจนถึงชุมทางบ้านภาชีเมื่อเวลา ๑๗.๐๐ น. ต้องจอดรถอยู่จนถึง ๑๘.๔๕ น. ความเข้าใจที่ว่าจะไปกรุงเทพฯ ก็เป็นอันสิ้นสุดลงที่สถานีชุมทางบ้านภาชีนี้เอง เพราะรถปรับขบวนใหม่บ่ายหัวรถจักรขึ้นไปทางทิศเหนือ ตลอดทางตั้งแต่นครราชสีมาจนถึงชุมทางบ้านภาชีนี้ เราได้รับของขวัญผลไม้ และข้าวห่อจากประชาชนที่มาคอยส่งเราอยู่ตามสถานีใหญ่มากมายจนรับแทบจะไม่หวาดไหว กินกันจนกินไม่หมดเรียกว่าอย่างอุดมสมบูรณ์จนเหลือเฟือทีเดียว ไม่ทราบว่าราษฎรเหล่านั้นเขารู้ได้อย่างไรว่าเราจะมา ไม่เพียงส่งของขวัญและส้มสุกลูกไม้อาหารการกินเท่านั้น ยังอวยชัยให้พรโห่ร้องกันอย่างระเบ็งเซ็งแซ่ไปหมด มีทั้งหนุ่มสาวเฒ่าแก่เด็กเล็กมากมายหน้าตาแจ่มใสสวยสดงดงาม

นอกจากอาหารแล้วยังเอาน้ำแช่น้ำแข็งเย็นเจี๊ยบถึงใจมาแจกให้พวกเราได้ดื่มกินกันทั่วถึง โดยมากเป็นหน้าที่ของพวกผู้หญิงและสาวๆ สวยๆ เสียด้วย

เมื่อขบวนรถออกจากบ้านภาชีมาแล้วไปทางสระบุรีถึงสถานีหนองโคน ช่องแค ตาคลี เราก็ได้รับข้าวห่อแจกอีก ถึงอุตรดิตถ์ก็สว่างพอดี เราได้กินข้าวต้มหมูอย่างเอร็ดอร่อยจากฝ่ายบ้านเมืองที่มาคอยแจกจ่ายให้ รถหยุดที่สถานีอุตรดิตถ์ราว ๑ ชั่วโมงพอกินอยู่อิ่มหนำสำราญดีแล้วรถก็ออกมุ่งหน้าขึ้นเขาไปทางเหนือเรื่อยไป พวกเรานั่งนกนอนนกสัปหงกกันไปตามแต่ใครจะมีกำไร บางคนก็ไม่นอนเลย สนุกสนานกับการให้ร้องอวยชัยให้พรของชาวบ้านราษฎรมาตลอดทางแต่ก็ไม่เหนื่อยไม่เพลีย

ครั้นพอเวลา ๑๖.๐๐ น. ของวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๔ เราก็มาถึงสถานีรถไฟจังหวัดลำปาง เราต้องลงจากรถกันที่สถานีลำปางนี่เอง และเข้าพักในโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดลำปาง ๑ คืน พอวันรุ่งขึ้นจึงออกเดินทางโดยรถยนต์ต่อไปยังอำเภอพะเยา จังหวัดเชียงราย ตอนที่เราไปถึงลำปางนั้น เราเห็นทหารญี่ปุ่นและรถยนต์เต็มเมืองไปหมด ทหารของเราก็พูดกันว่าคงไม่ได้มารบกับพวกนี้เป็นแน่ ก็ถ้าเช่นนั้นเราจะไปรบกับใครกันเล่า เปล่าไม่มีใครรู้เลย ที่ลำปางนี้ท่านแม่ทัพพายัพได้มาคอยต้อนรับอยู่แล้ว ในระหว่างเข้าที่พักที่ลำปางมีเรื่องเกือบจะต้องเกิดฆ่ากันระหว่างข้าพเจ้ากับนายทหารญี่ปุ่นผู้ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็เป็นผู้ควบคุมรถด้วยกัน เรื่องมีดังนี้

ข้าพเจ้านำรถยนต์ทหารบรรทุกอินเตอร์แนชชั่นแนลของกองบังคับการกองสื่อสารเข้าที่พัก สวนกับรถยนต์บรรทุกโตโยต้าของญี่ปุ่นบนถนนแคบระหว่างทาง

จากสถานีสบตุ๋ยไปยังโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดซึ่งเป็นที่พักของเรา ถ้าจะหลีกกันก็ได้โดยรถทั้ง ๒ คันต่างจะต้องแนบให้ชิดขอบทาง ข้าพเจ้าจึงสั่งพลขับซึ่งเป็นนายสิบตรีของข้าพเจ้าให้แอบชิดซ้ายขอบทางให้มาก เพราะรถทั้งสองคันใหญ่มาก ฝ่ายญี่ปุ่นไม่ยอมแอบ วิ่งมากลางถนนรถของเขาจึงไปไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงสั่งให้หยุดรถแล้วคอยดูว่าเขาจะทำอย่างไร

พอรถเขาเข้ามาใกล้จะถึงหน้าหม้อรถของเรา เขาเห็นว่าจะหลีกไม่พ้นเขาจึงหยุดห่างจากรถเราประมาณ ๒ วา ทันใดนั้นได้ยินเสียงส่งภาษาญี่ปุ่นล้งเล้งดังขรมไปหมดฟังไม่รู้เรื่องเลย พร้อมกับทำมือทำไม้บุ้ยใบ้ให้เราแอบรถเข้าไปอีกจนเลยขอบถนนเข้าไปบนพื้นหญ้าข้างถนนริมคูลึกซึ่งมีน้ำไหลอยู่ตลอดเวลา แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ามันออกจะกำแหงและเบ่งข่มกันมากเกินไป พลขับถามข้าพเจ้าว่าผู้หมวดจะหลีกให้ไหม

ข้าพเจ้าตอบว่าหลีกเท่านี้พอแล้วไม่ต้องหลีกให้อีก ความจริงเขาควรจะหลีกเรามากกว่าเพราะเข้ามาอยู่ในบ้านเราต้องเคารพเราบ้าง ฝ่ายเจ้านายทหารญี่ปุ่นเห็นเรานั่งเฉยอยู่ก็จัดแจงลงจากรถ สะพายดาบซามูไรเดินปราดๆ เข้ามาหาข้าพเจ้า เมื่อเห็นเช่นนั้นข้าพเจ้าจึงโดดลงจากรถไปยืนที่กลางถนนข้างรถ เจ้านั่นมาถึงข้าพเจ้าทำหน้าตาขึงขังบอกบุญไม่รับ พูดจาเอะอะจะให้ข้าพเจ้าเอารถแอบเข้าข้างทางให้ได้เพื่อเขาจะไปก่อน ข้าพเจ้าก็ทำเฉยเสียแม้เขาจะแสดงกิริยาอาการบุ้ยใบ้ชี้เป๊พูดจาเอะอะสักเท่าใด ข้าพเจ้าก็ทำนิ่งไม่ตอบอยู่นั่นเอง ครั้นเห็นว่าพูดไม่รู้เรื่องเขาก็เอามือจับด้ามดาบซามูไร ข้าพเจ้าก็เอามือจับด้ามปืนพก ๙ มม. ที่อยู่ในซองปืนของข้าพเจ้าบ้าง เขาชะงักอยู่สักครู่ก็ชักดาบขาววับออกมาครึ่งฝัก ข้าพเจ้า

กระชากปืนพกออกมาปลดเซฟทันที แล้วจ้องปากกระบอกตรงไปที่หน้าอกของเขา ครั้นเขาเห็นเราทำเช่นนั้น เข้าใจว่าเราคงเอาจริงและไม่ยอมแน่ เขาจึงผลักด้ามดาบกลับเข้าฝักแล้วยกมือคำนับกลับหลังหันเดินไปขึ้นรถสั่งให้ออกรถหลีกทางเราไป

ในขณะที่เหตุการณ์เข้าขั้นวิกฤตนั้น ข้าพเจ้าพร้อมเสมอที่จะฆ่าคนเพื่อรักษาเกียรติของตัวและของชาติที่ถูกเหยียบย่ำมามากต่อหน้าของข้าพเจ้า โดยคิดเสมอว่าถ้าเขาชักดาบฟันมาข้าพเจ้าจะกระโดดหนีแล้วจะยิงทันทีไม่ให้ทันได้ฟันซ้ำอีกอย่างแน่นอน ส่วนเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไรไว้แก้ปัญหากันทีหลัง เพราะในขณะนั้นข้าพเจ้าได้เปรียบที่อยู่บนพื้นดิน พวกนายทหารญี่ปุ่นยังนั่งอยู่ตอนหน้ารถยนต์บรรทุกคันนั้นอีก ๒ คน กับพลขับ ๑ คน ส่วนของเรามีพลขับคนเดียวซึ่งถือปืนพกเหมือนกันและขณะนี้ได้กระโดดลงมาคุมเชิงอยู่ทางอีกข้างหนึ่งของรถแล้ว ผิดนักก็ต้องช่วยกันยิงเจ้าคนบนรถให้หมดก่อน โดยเฉพาะพวกที่นั่งอยู่ทางตอนหน้ารถซึ่งมีกระจกบังและคงยิงเราไม่ถนัดในเมื่อเราแอบหลังรถ และในขณะที่กำลังเกิดยิงกันนั้นถ้าคนไหนโดดจากรถลงมาเป็นต้องโดนกระสุนปืนของเราแน่ นอกจากจะก้มหลบอยู่ตอนหน้ารถนั้นอาจจะปลอดภัยบ้าง และถ้าเกิดยิงกันขึ้นจริงๆ เสียงปืนคงจะช่วยเรียกคนอื่นๆ มาอีก เท่ากับเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเอาตัวรอดไปคราวหนึ่งเพื่อรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของทหารไทยไว้

แต่จะเป็นด้วยเหตุใดก็เหลือที่จะคาดหมายได้ พอข้าพเจ้าขยับจะชักปืนออกก็เห็นนายทหารญี่ปุ่นคนนั้นปล่อยมือออกจากด้ามดาบแล้วทำท่าระวังตรงโค้งคำนับอย่างงดงามตามแบบญี่ปุ่น ข้าพเจ้าจึงยกมือทำความเคารพตอบ ครั้นแล้ว

เขาก็หันหลังกลับเดินไปขึ้นรถ สั่งให้ขับหลีกไปข้างทาง ข้าพเจ้าจึงกลับขึ้นรถบ้าง แล้วสั่งให้คนขับของข้าพเจ้าออกรถกลับไปเข้าที่พัก ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอันผ่านไปโดยเรียบร้อยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่เมื่อ ๒-๓ นาทีที่ล่วงมานี้เกือบจะต้องหลั่งเลือดเสียชีวิตกันลงไปข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้าง เรื่องที่เกิดขึ้นนี้เราต่างเก็บเงียบมิได้ปริปากเล่าให้ใครฟังเลยเพราะกลัวจะกลายเป็นเรื่องใหญ่โตต่อไป

ข้าพเจ้าพักอยู่จังหวัดลำปางจนถึง ๒๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ ได้รับคำสั่งให้เตรียมตัวออกเดินทางต่อไปยังอำเภอพะเยา จังหวัดเชียงราย ข้าพเจ้าได้ตรวจดูในแผนที่เห็นว่าอำเภอพะเยานั้นเต็มไปด้วยป่าเขาไม่เห็นมีบ้านช่องสักเท่าใดเลย ทำให้ข้าพเจ้านึกว่าท่าจะแย่อีกแล้วเพราะต้องเข้าไปป่าเขาลำเนาไพรอันไม่มีผู้คนที่เจริญเลย คงเป็นเช่นเดียวกับเมื่อตอนไปอยู่ในป่าแห่งเมืองนครจำปาศักดิ์นั่นเอง ตามคำสั่งให้ออกเดินทาง ๑๗.๐๐ น. ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ นั้น

ครั้นได้เวลาตามกำหนดในคำสั่ง คือ ๒๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ ตอน ๑๗.๐๐ น. (๕ โมงเย็น) ข้าพเจ้าพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ในกองบังคับการสื่อสารกองพลที่ ๓ ซึ่งขณะนี้เตรียมตัวขึ้นอยู่บนรถพร้อมอยู่แล้วก็เริ่มเคลื่อนที่ออกเดินทางจากที่พัก ณ โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดลำปาง มุ่งหน้าขึ้นสู่ทิศเหนือเป็นคันแรกต้นขบวน ในขณะที่รถวิ่งไปตามถนนซึ่งผ่านตัวจังหวัดนั้นก็ดูครึ้นดีพอสมควร ครั้นพอรถออกจากตัวเมืองผ่านค่ายทหารที่ตั้งของกองพลไปแล้วทุกอย่างก็เริ่มเข้าสู่ความเงียบและความมืด ผ่านทุ่งนาป่าเขาลำเนาไพรอันเยือกเย็นขึ้นทุกที ความมืดหนึ่ง ความเย็นยะเยือกจนถึงหนาวในตอนค่ำอย่างหนึ่ง ประกอบกับการที่รถต้องวิ่งผ่านป่าเขาและดงทึบที่ชื้นไปด้วยหมอกอีกอย่างหนึ่ง ทำให้หนังตาหนักอย่างที่สุดเพราะความเหน็ดเหนื่อยตรากตรำกับงานหนักตลอดเวลาที่พักอยู่ลำปาง ในไม่ช้า

ข้าพเจ้าก็หลับไปอย่างที่เรียกว่านั่งนึกนอนนึก เรื่องการนั่งหลับและหลับได้ทุกโอกาสไม่ว่าในที่ใดๆ นั้น เป็นความเคยชินสำหรับพวกเราบรรดานายทหารที่เคยผ่านโรงเรียนนายร้อยมากันแล้วเกือบทุกคน เพราะพวกเราถูกหัดถูกฝึกกันมาอย่างโชกโชน จึงถือโอกาสว่างทุกขณะทำการหลับเอาแรง แม้ยืนหลับก็เอาดี ดังนั้นเรื่องยานอนหลับ สำหรับเราไม่เคยรู้ว่าคืออย่างไร มีอำนาจหรือมีฤทธิพิษสงอย่างไร เรารู้อย่างเดียวว่าทำอย่างไรจึงจะไม่ให้หลับไม่ให้ง่วง เช่น เขกศีรษะ ยอนหู ไชจมูกให้จาม ตลอดจนเคี้ยวเมล็ดกาแฟที่คั่วแล้ว แม้กระนั้นมันก็ยังหลับยังง่วงกันอยู่ดี ตลอดทางมาข้าพเจ้าหลับบ้างตื่นบ้างจะนานสักเท่าใดไม่ทราบ แต่เมื่อตื่นเต็มที่เพราะมีเสียงเอะอะและรถจอดสนิทแล้ว ข้าพเจ้ากระโดดลงจากรถดูนาฬิกาเห็นเวลาบอก ๒๔.๓๐ น. เข้าไปแล้ว หมายความว่าเราเดินทางจากลำปางถึงอำเภอพะเยาเป็นเวลานานถึง ๗ ชั่วโมงเศษ การที่ต้องใช้เวลาถึง ๗ ชั่วโมงเศษเดินทางเพียง ๑๔๐ กิโลเมตร เช่นนี้ เพราะรถต้องพรางไฟจึงวิ่งเร็วไม่ได้ประกอบกับต้องวิ่งเป็นขบวนยาวมีระยะต่อ ๒๐๐ เมตรต่อคันและต้องวิ่งมาในถนนที่ตัดผ่านป่าดงพงไพรขึ้นเขาลงห้วยน่าหวาดเสียว หากไม่ระมัดระวังให้ดีจริงแล้วก็หมายความว่า มีหวังถูกเผาถูกฝังหรือมิฉะนั้นก็ต้องไปเข้าโรงพยาบาลมากกว่าที่จะได้เข้าที่พักปลายทาง เราถึงที่พักมืดมากมองอะไรไม่เห็นเพราะเป็นข้างแรมแก่เสียด้วย จึงรีบนำทหารเข้าที่พักโดยด่วน

คืนวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ นั้น กว่าจะนำทหารเข้าที่พักเสร็จเรียบร้อยก็กินเวลาถึง ๒ ชั่วโมง ได้เข้านอนเมื่อ ๐๒.๒๐ น. เศษ ความจริงถ้าจะนับตามการเปลี่ยนปีใหม่ตามทางราชการก็เป็นวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๘๔ แล้ว ที่พักของ

ข้าพเจ้าคือโรงภาพยนตร์ของอำเภอพะเยาซึ่งมีอยู่โรงเดียว ฝาและหลังคาทำด้วยสังกะสีนับว่ากว้างใหญ่พอดู เนื่องจากอากาศหนาวอย่างมากและสดชื่นดีประกอบกับข้าพเจ้าได้นั่งนึกมาตลอดระยะทางยาวถึง ๑๔๐ กม. และกินเวลานานถึง ๗ ชม. เศษ แม้จะได้นอนต่ออีกเพียง ๓-๔ ชั่วโมงก็ทำให้หายง่วงและสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก ตอนที่ข้าพเจ้าตื่นขึ้นนั้นเป็นเวลา ๐๖.๐๐ น. เศษแล้ว แต่อากาศยังมืดอยู่ ทั้งมีหมอกลงจัดด้วย ข้าพเจ้ารีบล้างหน้าด้วยน้ำที่เย็นเยือกจนเกือบจะแข็ง เรียบร้อยแล้วจึงแต่งตัวอย่างรัดกุมด้วยเครื่องขี่ม้า กางเกงขี่ม้า ท้อปบู๊ตหรือรองเท้าสูง สวมหมวกแก๊ปสวมเสื้อกันหนาว มือถือแส้หนังสำหรับตีม้า ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในสมัยนั้น (โดยมากมักจะตีที่ท้อปบู๊ตเพื่อให้ดังป้าบๆ ดูรู้สึกโก้ดี ถ้าจะถามว่าตีทำไมคงไม่มีใครตอบได้ ถ้าจะตีเพื่อแก้เก้อกระมัง ข้าพเจ้าก็ตีบ้างเหมือนกันแต่ไม่บ่อยนัก) ที่สันรองเท้าติดสะเปอร์อันใหญ่ชุบโครเมี่ยมเป็นเงาวับเข้ากับท้อปบู๊ตโก้เก๋สง่างามน่าคร้ามเกรงอยู่ครามครัน บางทีก็น่าหมั่นไส้กวนนัยน์ตาพอดู

พอแต่งตัวเสร็จและตรวจดูทั่วตัวเห็นว่าเรียบร้อยไม่บกพร่องไม่มีที่ติแล้วก็เดินอาดๆ ดังกุ๊บๆ กั๊บๆ ออกมาจากโรงหนังซึ่งเป็นที่พัก พอออกมาถึงข้างนอกมองไปที่ถนนพลันก็ตกตะลึงพรึงเพริดอย่างบอกไม่ถูก เพราะความคิดที่วาดภาพไว้ในสมองว่าที่พะเยานี้เป็นบ้านป่าเมืองดอย คงจะเต็มไปด้วยเสือช้างกวางเก้งและสัตว์ป่า แต่โอ้โฮ ที่ไหนได้ อะไรนั่น ตรงข้ามหมดทุกอย่าง แทนที่จะเป็นสัตว์ป่าอย่างว่ากลับกลายเป็นพวกแม่เทพธิดานางฟ้าสาวสวรรค์อันงดงาม แต่ละคนขาวราวกะหยวก แต่งกายงามอย่างประหลาด ปากแดงแก้มแดงคิ้วโก่งตาดำเป็น

มัน ยามชำเลืองมองมาแทบจะทำให้หัวใจเราวิ่งออกจากอกตามเธอไป บางคนก็เดิน บางคนก็ขี่จักรยานคันงามๆ ใหม่เอี่ยมอ่อง และเกือบทุกคนไม่ว่าหนุ่มสาวเฒ่าแก่ล้วนสวมเสื้อคลุมกันหนาวยาวแค่เข่าแค่น่องสีฉูดฉาดบาดตา งามอย่างน่าประหลาดบาดใจ แลดูให้รู้สึกละลานตาไปหมด จนไม่อาจจัดสรรคัดเลือกได้ว่าใครงามกว่ากัน มันช่างเป็นเรื่องพิลึกกึกกืออย่างบอกไม่ถูก ดูคล้ายกับนอนหลับแล้วฝันไปว่าได้ขึ้นมาอยู่เมืองสวรรค์อันแสร้งเสกสรรให้มีแต่สาวสวรรค์กำนัลในที่แต่ละนางล้วนสวยสดงดงามไปทั้งร่างอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น ความฉงนสนเท่ห์ในใจทำให้ข้าพเจ้านึกว่าอะไรกัน นี่มันไปยังไงมายังไงกัน ถึงได้พลัดเข้ามาอยู่ในแดนสวรรค์อันเลอเลิศประเสริฐสุดถึงเพียงนี้ เท้าไวเท่าความคิดทำให้ข้าพเจ้ารีบเดินตามเธอเหล่านั้นไป เพื่อจะดูว่าเขาไปที่ไหนกัน พอเดินมาตามถนนได้ประมาณ ๒๐๐ เมตร ก็ถึงตลาด จึงทราบได้ในขณะนั้นว่าพวกเธอๆ ทั้งหลายพากันมาจ่ายตลาดตอนเช้าตรู่ครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อมาถึงตลาดพบพวกเพื่อนๆ นายทหารหนุ่มๆ นั่งอยู่ตามร้านอาหารอย่างหนาตา ข้าพเจ้าจึงเลือกได้ร้านหนึ่งอยู่มุมถนนตรงข้ามตลาด หาอาหารรับประทานทั้งอาหารจริงๆ เพื่อบรรจุกระเพาะ ทั้งอาหารตาและอาหารใจ เสร็จแล้วออกเดินเที่ยวดูสิ่งของในร้านค้าอยู่พักใหญ่ ครั้นได้เวลาประมาณ ๐๙.๓๐ น. จึงกลับที่พักรีบทำงานตามหน้าที่ต่อไป

ข้าพเจ้าพักอยู่ที่โรงภาพยนตร์อำเภอพะเยาต่อมาถึงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๘๔ ก็ได้ย้ายไปเข้าพักใหม่ ณ โรงเรียนทอผ้าซึ่งตั้งอยู่ริมกว๊านพะเยา (ทะเลสาบที่กั้นน้ำในลำน้ำแม่อิงไว้ เพื่อการเลี้ยง สงวน และบำรุงพันธุ์ปลาของกรมประมง กระทรวงเกษตร) อากาศดี น้ำจืดใสสะอาด อาหารการกินอุดม

สมบูรณ์ทุกอย่าง คนจึงสวย ส่วนมากปากและแก้มแดงตามธรรมชาติเหมือนคนอยู่ในประเทศหนาว (ตามที่ได้ฟังคนเคยไปเขากลับมาเล่าให้ฟัง)

ข้าพเจ้าได้พักอยู่ที่อำเภอพะเยาจนถึงวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๕ จึงได้รับคำสั่งให้นำกำลังทหารสื่อสารผสมส่วนหนึ่งเดินทางต่อขึ้นไปยังจังหวัดเชียงราย ในวันที่ ๒ มกราคม ๒๔๘๕ โดยมีนายทหาร ๓ นาย กับนายสิบและพลทหารตามอัตราพร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ในการสื่อสารครบถ้วน ทั้งนี้ให้เตรียมตัวออกเดินทางในวันที่ ๒ มกราคม ๒๔๘๕ เวลา ๐๗.๐๐ น. เมื่อถึงเชียงรายแล้วให้นำทหารเข้าพัก ณ วัดพระแก้วและให้ไปรายงานด้วยตนเองต่อผู้บังคับการที่พัก คือพันเอกหลวงวีระวัฒน์โยธิน ผู้บังคับการกรมทหารราบที่ ๘ ณ สำนักงานไร่ยาสูบ ริมแม่น้ำกก คำสั่งนี้ให้เริ่มปฏิบัติได้ตั้งแต่ได้รับคำสั่งโดยให้ข้าพเจ้าเป็นผู้บังคับบัญชานายทหาร นายสิบ และพลทหาร ซึ่งขึ้นไปประจำกับกองบังคับการส่วนที่ ๑ ของกองพลที่ ๓ ตามคำสั่งนี้ก็แสดงชัดอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้มีโอกาสออกสนามรบก่อนคนอื่น เมื่อได้รับคำสั่งแล้วข้าพเจ้าจัดเตรียมงานทุกอย่างให้เรียบร้อยพร้อมที่จะออกเดินทางได้ตามกำหนดเวลาที่ปรากฏในคำสั่งนั้น ถึงแม้ว่าจิตใจจะยังเสียดายเมืองพะเยาถิ่นไทยงามอยู่มากมาย แต่เพื่อปฏิบัติหน้าที่รับใช้ประเทศชาติแล้ว แม้ชีวิตร่างกายและเลือดเนื้อก็ต้องเสียสละได้และก็ได้เคยเสียสละมาแล้วถึงสองครั้ง ข้าพเจ้าจำเป็นต้องจากเมืองพะเยาไปแล้วแต่ก็ไม่มีความหลังอะไรทิ้งไว้ให้ต้องนึกต้องคิดในตอนนี้ เพราะข้าพเจ้าเพิ่งมาอยู่พะเยาได้เพียง ๖-๗ วันเท่านั้นก็ต้องออกเดินทางต่อไป แต่ที่อำเภอ (เมือง) พะเยานี้เองที่ข้าพเจ้าต้องกลับมาอีกในตอนหลังและกลับไปกลับมาอีกหลายครั้ง

หลายหน จนกลายเป็นสถานที่ซึ่งมีความสำคัญที่สุดเกี่ยวข้องกับชีวิตของข้าพเจ้าในต่อมาภายหลัง ซึ่งเป็นอดีตที่มีทั้งแจ่มใสและขุ่นมัว แต่ประทับฝังแน่นอยู่ในจิตใต้สำนึกและจิตสำนึกของข้าพเจ้าตลอดกาลเวลาตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ซึ่งถ้ามีโอกาสแล้วข้าพเจ้าจะเขียนเล่าสู่ท่านฟังคราวหน้า มีทั้งสนุกสุขสบาย ทุกข์ โลดโผนโจนทะยานผจญอันตราย มีทั้งเรื่องภูติพรายผีปิศาจและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่น่าทึ่งน่าสนใจมิใช่น้อย ลาก่อนเมืองพะเยาที่น่ารักสมกับสมัญญานามว่าเป็นดินแดนของคนงามเมืองไทย หรือ "ถิ่นไทยงาม" นั่นเอง แต่ข้าพเจ้ายังคงไม่ลาไปเลย ข้าพเจ้ายังอยากจะกลับมาพะเยาอีก พะเยาเมืองของท่านพญางำเมือง กษัตริย์ผู้เกรียงไกรอันเป็นพระสหายสนิทของพ่อขุนบาลเมืองและพ่อขุนเม็งรายผู้ทรงสร้างอาณาจักรไทยฝ่ายเหนือคือลานนาไทย ผู้ครองแคว้นโยนกนครมหาอาณาจักรในสมัยโบราณ

วันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ เวลา ๑๗.๐๐ น. ข้าพเจ้าพร้อมด้วยนายทหารอีก ๒ นาย กับนายสิบ พลทหาร และเครื่องมือสื่อสารเริ่มออกจากที่พักอำเภอพะเยา เดินทางมุ่งขึ้นทางเหนือสู่จังหวัดเชียงรายชายเขตแดนประเทศไทยและถึงเชียงรายอันเป็นบ้านเกิดของข้าพเจ้าเมื่อเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. เมื่อทหารเข้าที่พัก ณ วัดพระแก้วแล้ว ข้าพเจ้าได้มอบให้นายทหารที่ไปกับข้าพเจ้าจัดการในเรื่องที่พัก ส่วนข้าพเจ้าเองรีบไปรายงานต่อผู้บังคับที่พัก ณ ที่ตั้งกองบังคับการกรมทหารราบที่ ๘ ต่อจากนั้นไปติดต่อส่งยอดทหารแก่กองบังคับการกองพลที่ ๓ ส่วนที่ ๑ และปฏิบัติงานอื่นๆ อีก จนกระทั่งถึงเวลา ๑๔.๐๐ น. (บ่ายสองโมง) จึงได้กลับที่พัก ซึ่งในตอนค่ำวันนั้นเองก็เกิดเหตุการณ์มหัศจรรย์

อย่างยิ่ง ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่เคยพบเคยเห็นมาแต่ก่อน และเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นต่อหน้าคนนับร้อยๆ ไม่ใช่คนเดียวหรือเพียง ๒-๓ คน ขอให้ท่านอดใจรอฟังอีกสักหน่อยแล้วพึงวินิจฉัยเอาเองว่าแปลกประหลาดมหัศจรรย์เพียงใดดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑
เมื่อข้าพเจ้าถูกผีเฝ้าวัดหลอก

วันนั้นเป็นวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ เมื่อข้าพเจ้ามอบหน้าที่การนำทหารเข้าที่พักให้กับเพื่อนนายทหารอีก ๒ นาย ซึ่งเดินทางมายังจังหวัดเชียงรายพร้อมกับข้าพเจ้าเรียบร้อยแล้ว เราก็ตกลงกันว่าสำหรับนายทหารนั้นจะเข้าพักในโบสถ์พร้อมกับนำอาวุธและเครื่องมือสื่อสารทุกชนิดเข้าเก็บไว้ในโบสถ์ด้วย จึงให้จัดทหารจำนวนหนึ่งเข้าไปทำความสะอาดภายในโบสถ์เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัยต่อไป แต่ปรากฏว่าโบสถ์ปิดประตูลั่นกุญแจ ส่วนตุ๊เจ้า (พระภิกษุ) ซึ่งมีเหลืออยู่เพียงรูปเดียวเพื่อเฝ้าทั้งวัดและโบสถ์นั้น ได้หลบภัยจากการโจมตีของเครื่องบินข้าศึกในตอนกลางวันเข้าไปอยู่ในป่า จะกลับออกมาก็เฉพาะในตอนเย็นเพื่อจำวัดเท่านั้น ซึ่งเป็นเวลาที่ปลอดภัยจากการโจมตีของเครื่องบินข้าศึก ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องรอให้พระภิกษุรูปนั้นกลับมาก่อนจึงจะได้ลูกกุญแจไขโบสถ์เข้าไปได้

ข้าพเจ้ากลับมายังวัดพระแก้วอีกครั้งหนึ่ง หลังจากปฏิบัติงานตามหน้าที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว และซื้อดอกไม้สำหรับบูชาพระมาหนึ่งกำพร้อมด้วยธูปเทียน ทั้งนี้เนื่องจากข้าพเจ้ามีนิสัยชอบการบูชาพระมาตั้งแต่เล็กๆ อนึ่งข้าพเจ้ามีความคิดว่าการที่เราจะเข้าไปอาศัยพักในวัดในโบสถ์วิหารใดๆ ก็ตาม อันเป็นการกระทำต่อหน้าองค์พระพุทธรูปที่เป็นประทานในพระอุโบสถซึ่งเท่ากับว่าเราได้เข้าไปอยู่ต่อหน้าเฉพาะพระพักตร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เราเคารพ จึงควร

จะต้องแสดงความเคารพสักการะแด่ท่าน ด้วยการถวายดอกไม้ธูปเทียนเป็นเครื่องสักการะบูชาให้เหมาะสมกับสิ่งที่เราควรเคารพบูชา อันจะได้อาศัยพึ่งบุญบารมีของพระองค์โดยยึดเอาพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพของพระองค์มาเป็นร่มเงากำบังป้องกันภยันตรายทั้งปวงที่จะบังเกิดแก่เราทั้งในปัจจุบันและในอนาคตกาลต่อไป ด้วยความคิดเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงตั้งจิตอธิษฐานว่าข้าพเจ้าจะต้องกราบไหว้บูชาพระพุทธรูปในพระอุโบสถนั้นให้จงได้ในโอกาสแรกที่ข้าพเจ้าจะได้เข้าไปในโบสถ์ เมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึงที่พักเป็นเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. (บ่ายสองโมง) เศษแล้ว พระภิกษุรูปนั้นก็ยังไม่กลับจากการไปหลบภัย ตอนนี้ทหารกำลังซ่อมแซมที่พักชั่วคราวรอบๆ พระอุโบสถกันอย่างขะมักเขม้น บางพวกก็กำลังดัดแปลงพื้นที่ขุดหลุมหลับภัยเป็นรูปขดไปขดมา บางพวกก็กำลังขุดหลุมสำหรับทำส้วมและทิ้งเศษอาหาร ทุกคนต่างก็ทำงานกันอย่างหนักมากเพราะทุกสิ่งที่เหลืออยู่หลังจากที่พวกทหารหน่วยซึ่งมาพักก่อนได้ทิ้งไว้นั้นอยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรมมาก งานการซ่อมสร้างที่พักจะต้องให้เสร็จก่อนค่ำคืน เพราะกลางคืนพรางไฟทำไม่ได้ เมื่อกลับจากงานภายนอกแล้ว ข้าพเจ้าจึงเริ่มตรวจตราการจัดทำที่พักว่าเรียบร้อยอยู่ในสภาพพอจะให้ความสุขตามควรแก่อัตภาพและกาละเทศะในยามสงครามนั้นหรือไม่ กับทั้งยังต้องเตรียมจัดที่พักไว้ให้ผู้บังคับบัญชาและส่วนที่เหลือซึ่งคงจะตามขึ้นมาในไม่ช้าอีกด้วย นอกจากเรื่องเตรียมที่พักแล้วยังต้องทำงานทางหนังสือและหลักฐานต่างๆ อีกมาก

ครั้นถึงเวลา ๑๖.๓๐ น. แล้ว พระภิกษุองค์นั้นก็ยังไม่กลับ ข้าพเจ้าร้อนใจมากเพราะเครื่องมือเครื่องใช้อาวุธยุทโธปกรณ์และสิ่งของมีค่าที่จะต้องนำเข้าเก็บ

ในพระอุโบสถเพื่อความสะดวกในการระวังรักษานั้นมีมาก ข้าพเจ้าจึงไปคุกเข่าลงที่ตรงหน้าบันไดโบสถ์กราบขอขมาขอประทานอภัยโทษและอโหสิกรรมแล้วจึงสั่งให้ทหารทำลายกุญแจประตูโบสถ์ออก แต่เมื่อกุญแจที่ไม่สู้แข็งแรงนักหักออกแล้วก็ยังเปิดประตูโบสถ์ไม่ได้เพราะติดดาลข้างใน ข้าพเจ้าจึงให้ทหารคนหนึ่งปีนประตูโบสถ์เข้าไปถอดดาลใน เปิดประตูโบสถ์ออกมา ข้าพเจ้าลืมบอกไปว่าประตูโบสถ์วัดทางภาคเหนือนั้นส่วนมากมิได้ทำปิดทั้งหมด คงทำประตูปิดไว้เพียงครึ่งช่องทางเข้าโบสถ์เท่านั้น จึงปีนเข้าไปได้โดยสะดวก แม้จะมีประตูเพียงครึ่งของความสูงของช่องทางเข้าซึ่งปีนเข้าออกได้ง่ายแต่ก็ไม่เคยปรากฏว่ามีของในโบสถ์หายเพราะคนทางภาคเหนือกลัวบาปกลัวกรรมมาก ไม่กล้าขโมยของวัดของสงฆ์เป็นคนที่ยึดมั่นอยู่ในการบุญทานการกุศลยิ่ง เขาจึงไม่ขนของวัดไปบ้านมีแต่ขนของบ้านเข้าวัดซึ่งผิดกับคนในภาคกลางที่ชอบขโมยของวัด ชอบขนของวัดเข้าบ้านกันนัก ทั้งกระทำอย่างหน้าชื่นตาบานไม่กลัวบาปกลัวกรรมกันเลย ยิ่งเอามากเท่าไรได้ยิ่งดีแม้พระพุทธรูปดีๆ มีค่ายังตัดพระเศียรเอาไปก็มาก คนเมืองเหนือเขาไม่ทำกันอย่างคนในภาคกลางซึ่งมักชอบทำลายศาสนากันนัก

เมื่อเปิดประตูโบสถ์ได้แล้วข้าพเจ้าจึงเข้าไปที่แท่นฐานชุกชีหน้าพระประธานจุดธูปเทียนถวายดอกไม้เครื่องสักการะบูชาถวายแด่องค์พระพุทธรูปปูนปั้น ซึ่งเป็นพระประธานองค์ไม่สู้ใหญ่นักพลางก็นึกในใจว่า "ข้าพเจ้ามาในวันนี้ด้วยทางราชการใช้ให้มาปฏิบัติหน้าที่เพื่อสนองคุณประเทศชาติและรักษาพระพุทธศาสนาไว้ให้คงทนถาวรอยู่สืบต่อไปในเบื้องหน้า แต่ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องเข้ามาพักอาศัยในพระอุโบสถแห่งนี้ตลอดไปจนกว่าจะจากสู่ที่อื่น ในการนี้ข้าพระพุทธเจ้า

จึงขอประทานอภัยโทษโปรดอโหสิกรรมให้แก่การกระทำของข้าพระพุทธเจ้าที่หักหาญเข้ามาด้วย ข้าพระพุทธเจ้าทราบอยู่ดีแล้วว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเคยเป็นที่สถิตประดิษฐานองค์พระแก้วมรกตมาแต่ในกาลก่อนสมัยบุรพกาลโน้น หากดวงวิญญาณของเทพเจ้าองค์ที่ทรงคุ้มครองรักษาพระแก้วมรกตอยู่ทรงทราบไม่ว่าพระองค์จะทรงสถิต ณ พิมานสถานใด ขอจงได้โปรดประทานอภัยโทษโปรดอโหสิกรรมให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าในการกระทำครั้งนี้ด้วยกับขอให้ทรงโปรดให้ความคุ้มครองอภิบาลรักษาแก่บรรดาข้าพระพุทธเจ้าที่เข้ามาขอพักอาศัยพึ่งบุญบารมีของพระองค์ให้พ้นจากสรรพทุกข์โศกโรคภัยอุปัทวันตรายความพิบัติทั้งหลายด้วยเถิด" แล้วข้าพเจ้าก็กราบลง ๓ ครั้งด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ต่อจากนั้นข้าพเจ้าจึงให้ทหารเข้าไปเริ่มทำความสะอาดปัดกวาดพื้นโบสถ์ซึ่งสกปรกเลอะเทอะให้เป็นที่เรียบร้อยเจริญตา ครั้นแล้วจึงขนบรรดาอาวุธและเครื่องมือเครื่องใช้เข้าไว้ในพระอุโบสถ ส่วนนายทหารก็เข้าพักในนั้นด้วย กว่าจะเสร็จงานจัดที่พักก็พอดีพลบค่ำ ข้าพเจ้าจึงเตรียมตัวไปอาบน้ำชำระร่างกาย ห้องน้ำได้จัดสร้างขึ้นอย่างง่ายๆ โดยใช้ฝาใบตองตึงกั้นเป็นสี่ด้านติดอยู่ข้างกุฏิพระซึ่งอยู่ทางด้านเหนือของพระอุโบสถห่างจากกันประมาณ ๒๐ เมตร

ก่อนที่จะเข้ามาพักในวัดพระแก้วที่เชียงรายนี้ ข้าพเจ้าเคยได้ยินเขาเล่าลือโจษขานกันว่าที่วัดนี้ผีดุชะงัดนัก คนที่เข้ามาพักอยู่ก่อนไม่มีใครเลยสักคนที่จะรอดพ้นไปจากการถูกหลอก ยิ่งกว่านั้นยังได้ยินพูดกันถึงฤทธิ์เดชของปิศาจที่มาหลอกหลอนกันอีกว่ารุนแรงและร้ายยิ่งนัก ถึงกับกลางคืนดึกๆ ไม่มีใครกล้าออกมานอกที่พัก ประกอบกับอากาศหนาวเย็นยะเยือกเข้าด้วยเลยช่วยส่งเสริมให้เพิ่ม

ความกลัวผีมากยิ่งขึ้น ส่วนข้าพเจ้าเองนั้นจะว่าเป็นคนกลัวผีก็ไม่ใช่หรือไม่กลัวก็ไม่เชิง ทั้งนี้เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นผีหรือถูกผีหลอกเลยแม้สักครั้งเดียว การที่ว่าไม่กลัวก็ไม่เชิงนั้นจะเนื่องจากยังไม่เคยถูกผีหลอกแต่เคยถูกหลอกผีมามากตั้งแต่สมัยเด็กๆ นั้น รวมความว่าไม่ค่อยกลัว (กลัวอยู่บ้าง) แต่ก็ไม่ถึงกับกล้าเผชิญกับผีทีเดียว และเรื่องที่จะเล่าให้ฟังในตอนนี้จึงเป็นเรื่องที่บอกยากว่าข้าพเจ้าถูกผีหลอกใช่หรือไม่ แต่จะขอให้ท่านวินิจฉัยเอาเองเพราะตอนที่ข้าพเจ้าไปอาบน้ำนั้นเป็นตอนพลบค่ำกำลังขมุกขมัวเข้าไต้เข้าไฟตามคำโบราณว่า

เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในห้องน้ำแล้วสักครู่ พอเตรียมจะตักน้ำล้างหน้าก่อนอาบน้ำ พลันหูก็ได้ยินเสียงบนกุฏิดังเหมือนใครเปิดประตูบนกุฏิ ข้าพเจ้าจึงหยุดนิ่งเงียบและเงี่ยหูฟังเสียงนั้นต่อไป แต่กลับเงียบไม่มีเสียงเปิดประตู ข้าพเจ้าจึงลงมือล้างหน้าจนเสร็จ แต่ครั้นพอจะเริ่มตักน้ำอาบกลับได้ยินเสียงเหมือนคนเดินอยู่ในกุฏิทั้งๆ ที่ในตอนนี้ความมืดได้เข้ามาปกคลุมอยู่โดยทั่วไปแล้ว เสียงฝีเท้าที่ลากไปบนพื้นกระดานและเสียงพื้นกระดานลั่นเอี๊ยดๆ นั้นดังฟังชัดเหลือเกิน ข้าพเจ้าจึงหยุดฟังเสียงต่อไป ก็ได้ยินเสียงเหมือนค้นสิ่งของอะไรกุกกักๆ ครั้นแล้วก็มีเสียงลากเชี่ยนหมากดังครูดไปกับพื้นกระดาน การที่ข้าพเจ้าว่าเสียงเชี่ยนหมากเพราะได้ยินเสียงตลับตกกับพื้นกระดาน ตอนนี้ความสงสัยจึงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเพราะตอนที่ข้าพเจ้าเดินมาอาบน้ำนั้น ต้องผ่านหน้ากุฏิและได้มองขึ้นไปดูที่ประตูแล้วเห็นชัดว่าประตูปิดสนิทซ้ำยังใส่กุญแจเสียอีกด้วย ลูกกุญแจก็อยู่กับพระภิกษุองค์นั้นซึ่งขณะนี้ได้อพยพไปหลบภัยอยู่นอกเมืองกับลูกศิษย์คนเดียวของท่านและยังไม่กลับมา ฉะนั้นการที่จะมีใครขึ้นไปอยู่บนกุฏิและเข้าไปอยู่ใน

ห้องเที่ยวค้นหาสิ่งของในความมืดเช่นนั้นย่อมเป็นไปได้ไม่ง่ายนัก ถ้าจะเป็นทหารของข้าพเจ้าคงเป็นไปไม่ได้แน่เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศห้ามโดยเด็ดขาดไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดเข้าไปยุ่มย่ามในบริเวณนั้นโดยเฉพาะห้ามขึ้นกุฏิอย่างเด็ดขาด เพราะเกรงว่าจะเกิดมีการของหายสะพายบาปกันขึ้น มาลองคิดดูว่าถ้าเป็นคนอื่นก็มองไม่เห็นว่าจะมีใครกล้าแปลกปลอมเข้ามายุ่มย่ามในหน่วยทหาร ซึ่งอาจถูกยามเฝ้าประตูและยามเดินตรวจจับหรือเล่นงานเอาได้ง่ายๆ เพราะถือว่าเป็นเขตทหารห้ามเข้า ซึ่งประโยคนี้ย่อมมีความศักดิ์สิทธิ์ในที่ทุกแห่งซึ่งมีป้ายปักไว้ จึงไม่อาจคาดคิดได้ว่าจะมีใครแปลกปลอมเข้ามาล้วงคองูเห่าแน่นอน ก็เมื่อไม่ใช่ทหาร ไม่ใช่บุคคลภายนอกและไม่ใช่พระภิกษุเจ้าอาวาสหรือลูกศิษย์ซึ่งยังไม่กลับมาแล้วจะเป็นใครเล่ามาเที่ยวเดินสืบเท้าแสกๆ และทำเสียงเหมือนกำลังจะเปิดประตูแล้วลากเชี่ยนหมากดังแกรกๆ อยู่ภายในกุฏิที่มืดสนิทเช่นนี้

เมื่อข้าพเจ้าได้วินิจฉัยมาถึงตอนนี้ก็เกิดคำตอบขึ้นในสมองผุดขึ้นมาทันทีว่า “ผี” น่ะซี พอคำตอบหลุดโพล่งออกมาว่าผีเท่านั้นเอง ขนก็ลุกซู่ซ่าไปทั่วตลอดถึงหัวทีเดียว พร้อมๆ กันนั้นก็เกิดความรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวคล้ายจะเป็นไข้ จิตใจก็หวั่นไหวเต้นระทึกไปหมด มือเท้าก็ชักจะหมดแรงแทบจะล้มทั้งยืนแม้ขันน้ำก็เกือบหลุดจากมือ เพราะไม่มีเรี่ยวแรงจะจับจะถืออีกต่อไป แต่ทันใดนั้นก็ระลึกถึงความเป็นผู้มีหน้าที่บังคับบัญชาคนขึ้นมา เลยเกิดความมุมานะว่าเราจะกลัวต่อสิ่งที่เรายังไม่รู้แน่ว่าเป็นอะไรเพียงแต่ใจคิดว่าเป็นผีเท่านั้นย่อมไม่สมควรแก่การเป็นผู้มีหน้าที่ปกครองบังคับบัญชาคนนับร้อยเช่นนี้ มิฉะนั้นแล้วถ้ารู้ไปถึงหูคนในใต้บังคับบัญชาว่าข้าพเจ้ากลัวผีถึงกับเสียสติทำกิริยาอาการต่างๆ อันไม่สมควร

เช่น วิ่งหนีโดยไม่อาบน้ำแล้วทุกคนก็จะพากันหัวเราะเยาะและขาดความเคารพนับถือข้าพเจ้าไปทันที เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าจะปกครองคนมากๆ ต่อไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าคิดได้เช่นนั้นแล้วจึงพยายามหักห้ามความกลัวด้วยการข่มจิตใจให้สงบและขจัดความกลัวให้หมดสิ้นไปจากจิตใจในทันที ความจริงข้าพเจ้าเกือบจะต้องวิ่งหนีอยู่แล้ว แต่เมื่อมาลองคิดทบทวนดูว่า ถ้าข้าพเจ้าวิ่งหนีจะทันละ หรือ สมมุติว่าถ้าเสียงนั้นเป็นเสียงผีมันทำขึ้นจริง เพราะวิญญาณของปีศาจย่อมมีอำนาจและอิทธิฤทธิ์มากกว่ามนุษย์ทั้งมีความเร็วเกินกว่าฝีเท้าของมนุษย์ด้วย ถ้าข้าพเจ้าวิ่งออกจากห้องน้ำไปแล้ว มันออกมาปรากฏกายดักหน้าข้าพเจ้าไว้ข้าพเจ้าอาจเป็นคนเสียสติไปก็ได้ ซึ่งจะกลายเป็นเรื่องขายหน้าอื้อฉาวอย่างไม่มีที่สิ้นสุดจึงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะทำอาการเหมือนคนบ้าเพราะความกลัว อนึ่งข้าพเจ้าเกลียดการถูกทำลายอำนาจพลังแห่งจิตมาก ข้าพเจ้าเกิดมาจนถึงบัดนี้ยังไม่ยอมให้ใครและอะไรในโลกมาทำลายอำนาจจิตของข้าพเจ้าได้ เพราะเมื่อในสมัยยังเป็นเด็กเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๖ ข้าพเจ้าได้เคยต่อสู้กับผีมามาก แต่ไม่เคยเห็นผี สู้กับมันเมื่อตอนที่มันเข้าคนใช้ในบ้าน ได้เคยเตะต่อยต่อสู้กันชุลมุนจนมันแพ้ข้าพเจ้าไปแล้วมาครั้งนี้จะไปกลัวมันทำไม ทั้งๆ ที่ยังไม่เห็นตัวเพียงได้ยินแต่เสียง ซึ่งยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นผีใช่หรือไม่

ข้าพเจ้าพยายามข่มใจตั้งสติดีแล้วสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้ก็พลันบังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าทันทีว่าผีนั้นกลัวเสียง ถ้าได้ยินเสียงแล้วมันจะหยุดสำแดงเดชทันที ข้าพเจ้าจึงกระแอมอย่างดังที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้กระนั้นเสียงกระแอมขู่ของข้าพเจ้าก็ดูแหบแห้งอย่างไรชอบกล แต่ก็ได้ผลเพราะเสียงการเคลื่อนไหวบนกุฏิ

ในห้องของพระภิกษุนั้นหยุดเงียบไปทันที เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเป็นต่อจึงได้กระแอมดังๆ ติดๆ กันอีก ๒-๓ ครั้ง ครั้นแล้วเสียงต่างๆ ก็เงียบสงัดดังเดิม ต่อจากนั้นก็ไม่ปรากฏมีเสียงอะไรเกิดขึ้นอีก ขนที่ลุกและอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวของข้าพเจ้าก็หายไปทันทีเป็นอันว่าข้าพเจ้าชนะแล้ว พอรู้สึกว่าตัวชนะใจก็กล้าขึ้นอย่างประหลาดเลยคิดจะขู่ให้ใครๆ ก็ตามที่มาทำเสียงนั้นขึ้นกลัวข้าพเจ้ายิ่งขึ้นอีก จึงร้องตะโกนถามออกไปว่า "ใครอยู่ในกุฏิพระนั่นบอกมาเร็ว ถ้าไม่บอกจะเรียกทหารมาจับตัวเดี๋ยวนี้" เงียบ ไม่มีเสียงตอบ การถามครั้งแรกฟังเสียงของตัวเองดูแล้วรู้สึกเสียงสั่นๆ พร่าๆ ชอบกลจนจำแทบไม่ได้ว่าเสียงของตนเองต้องแข็งใจร้องถามถึง ๓ ครั้งนั่นแหละเสียงจึงค่อยฟังเป็นเสียงของตนเองขึ้น แต่จะถามสักกี่ครั้งๆ ก็ไม่มีเสียงตอบ ยิ่งไม่มีเสียงตอบก็ยิ่งใจกล้ามากขึ้นเพราะคิดว่าเราชนะแน่ถึงกับเดินไปเคาะฝาห้อง แต่ก็เงียบตามเคยเลยเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำเรื่องเล็กๆ ไร้สาระให้กลายเป็นเรื่องเอะอะโวยวายต่อไป จึงลงมืออาบน้ำอย่างสบายใจจนเสร็จทั้งๆ ที่อากาศหนาวมาก พออาบน้ำเรียบร้อยแล้วก็ออกจากห้องน้ำ ก่อนจะกลับมาข้างในโบสถ์ไม่รู้ว่าอะไรเรียกร้องให้ไปดูที่ประตูกุฏินั้นอีก แต่พอไปเห็นประตูแล้วเกิดใจหายวูบขึ้นมาทันที เพราะอะไรน่ะหรือก็เพราะภาพที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้าของข้าพเจ้าในขณะนั้นคือ "ประตูปิดสนิทอยู่ในลักษณะที่ลั่นกุญแจ ไม่มีวี่แววหรือร่องรอยอะไรที่แสดงให้เห็นว่าได้ถูกใครแตะต้องเลย และทุกอย่างอยู่ในสภาพเงียบสงัดเยือกเย็นวิเวกวังเวงชอบกล" พอเห็นเช่นนั้นข้าพเจ้าจึงรีบสาวเท้ากลับที่พักโดยเร็วและไม่เคยหันกลับไปมองอีกเลย แต่จิตใจกลับรู้สึกเหมือนว่ามีอะไรเคลื่อนที่ติดตามข้าพเจ้ามาข้างหลังอย่างใกล้ชิด จนใกล้จะถึงที่พักข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่าสิ่งที่ตามหลังข้าพเจ้ามานั้นหายไปกับ

ความมืด เมื่อแต่งตัวเสร็จก็ลงมือรับประทานอาหาร ในตอนนี้แหละที่ข้าพเจ้าถูกผีหลอก โดยได้ยินแต่เสียงไม่เห็นตัวแน่นอนในเมื่อข้าพเจ้าได้ลองถามทหารประจำตัวดูถึงความลึกลับภายในกุฏิพระภิกษุเจ้าอาวาสนั้น ก็เลยได้ความจากทหารของข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่า

"เมื่อตอนก่อนข้าพเจ้าจะไปอาบน้ำเขาได้ไปอาบก่อนข้าพเจ้า ขณะที่เขาอยู่ในห้องน้ำนั้นเขาได้ยินเสียงทุกอย่างเหมือนกับที่ข้าพเจ้าได้ยิน ยิ่งกว่านั้นยังได้ยินเสียงเหมือนคนสองคนกำลังกระซิบกระซาบคุยกันเสียด้วย แต่ฟังไม่รู้เรื่องว่าคุยกันด้วยเรื่องอะไร เพราะเสียงนั้นเบามากจนจับใจความไม่ได้ ทีแรกเขานึกว่าพระกับลูกศิษย์กลับมาแล้วคุยกันเขาจึงไม่สนใจ แต่พอออกจากห้องน้ำเดินไปดูที่ประตูกุฏิจึงรู้ว่าเขาเข้าใจผิด เพราะประตูปิดใส่กุญแจอย่างแน่นและหนา โดยที่เขาเป็นคนไม่เคยกลัวผีนับแต่เกิดมา เขาจึงกล้าขึ้นไปดูถึงข้างบนแล้วลองดึงประตูดูก็เห็นกับตา และรู้สึกแน่ใจว่าประตูปิดแน่นจริงๆ ดึงไม่ออกเลย กุญแจก็ติดแน่นไม่มีท่าว่าจะดึงออกได้ แต่เพราะความไม่กลัวเขาจึงนึกขันตนเองและคิดว่าอยากจะลองดีกับผีดูสักที จึงกลับลงมาแอบอยู่ในห้องน้ำอีก (เพราะนึกว่าขโมย) แต่ก็ไม่มีปรากฏการณ์อะไรเกิดขึ้น เขาจึงกลับมาที่พักเล่าให้พวกเพื่อนๆ ฟังถึงสิ่งที่เขาได้ไปพบมาและได้ฟังเรื่องจากนายสิบผู้หนึ่งซึ่งออกไปซื้อบุหรี่ที่บ้านร้านค้าข้างวัดได้ยินคนในบ้านนั้นเล่าให้ฟังว่า ที่วัดพระแก้วนี้ผีดุมากพวกที่เคยมาพักอยู่ก่อนๆ ถูกผีหลอกเสียจนแทบไม่มีใครกล้าอยู่ โดยเฉพาะพวกทหารที่ยืนยามมักจะถูกผีหลอกแทบทุกคน บางคนก็เห็นตัวบางคนก็ได้ยินแต่เสียงหรือถูกมือเย็นๆ มาจับแขนจับขาบ้างก็มี"

พอข้าพเจ้าได้ฟังทหารประจำตัวเล่าให้ฟังดังนั้นก็เกิดหนาวขนลุกซู่ไปทั้งตัว แต่ในใจยังมีทิฐิมานะอยู่ จึงยังไม่พูดอะไรเก็บไว้ในใจ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ ข้าพเจ้าจึงไปสั่งนายสิบหัวหน้าจัดตกแต่งดัดแปลงที่พักให้ย้ายห้องน้ำไปให้ห่างไกลกุฏิที่สุด โดยอ้างว่าไม่ควรสร้างห้องน้ำไว้ข้างกุฏิพระจะทำให้สกปรกและรำคาญแก่พระที่อยู่บนกุฏินั้นโดยเฉพาะเป็นเจ้าอาวาสด้วยยิ่งไม่ควรมาก ให้ไปสร้างใกล้ๆ กับบ่อน้ำ หลังจากย้ายห้องน้ำไปแล้วก็ไม่เคยปรากฏว่าใครถูกผีหลอกในห้องน้ำแห่งใหม่ ซึ่งอยู่ใกล้กับบ่อน้ำนั้นอีกเลย แต่ต่อมาก็มักได้ยินเสียงซุบซิบกันเรื่องถูกผีหลอกบ่อยๆ เดี๋ยวทหารคนนั้นถูกเดี๋ยวทหารคนนี้ถูก แม้นายสิบก็ถูกกันหลายคนแต่นายทหารไม่มีใครพูดถึงเรื่องผีกันเลยทั้งสามคน ทำให้ทหารและนายสิบไม่กล้าพูดเรื่องผีกับนายทหารอีกด้วย

ตอนที่ ๒
เมื่อพระแก้วมรกตต้องการพบข้าพเจ้า

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในตอนกลางคืนวันซึ่งข้าพเจ้าเข้าที่พักในวัดพระแก้วนั่นเอง คือหลังจากที่ข้าพเจ้าถูกผีหลอกเมื่อตอนหัวค่ำ แล้วพอเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. (สามทุ่ม) เศษ ขณะที่เรากำลังนั่งปรึกษาหารือกันถึงงานที่จะต้องทำในวันรุ่งขึ้นเกี่ยวกับเรื่องการดัดแปลงและปลูกสร้างที่พัก การขุดหลุมหลบภัยและการขุดหลุมทำส้วม หลุมทิ้งเศษอาหารและขยะมูลฝอยต่างๆ อยู่ภายในที่พักในโบสถ์นั้น ก็มีทหารคนหนึ่งเข้ามาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าได้เกิดมีการผีเข้าเจ้าทรงขึ้นกับทหารของเราคนหนึ่ง ชื่อพลทหารชม นีกระโทก (บ้านอยู่ตำบลพะเนา นครราชสีมา) หัวหน้าสถานีโทรทัศน์ ขณะนี้กำลังพูดเรื่องที่คนอื่นๆ ไม่รู้เรื่องโดยอ้างตัวเองว่าเป็นพระแก้วมรกตมาเข้าทรงและกำลังเรียกชื่อข้าพเจ้าเพราะต้องการพบ ขอให้รีบไปดูด้วยเพราะเข้ามานานราวครึ่งชั่วโมงแล้ว ไม่มีใครปราบได้ ไม่ว่าจะมีความรู้ทางคาถาอาคมมากเพียงใดก็ตาม ต่างก็ถูกปราบเสียเรียบหมด ข้าพเจ้ากับเพื่อนนายทหารอีกคนหนึ่ง (รุ่นเดียวกัน) เมื่อได้ยินเรื่องผีเข้าเจ้าทรงก็ให้รู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันทีด้วยมีความเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระแต่ไม่รู้จะทำประการใดเนื่องจากเจ้าที่มาเข้าทรงระบุความประสงค์ว่าต้องการมาพบข้าพเจ้า และยืนยันว่าถ้าข้าพเจ้าไม่ไปพบจะไม่ยอมออกเพราะท่านไม่ใช่ผีแต่เป็นเจ้า เพื่อนของข้าพเจ้าจึงออกความเห็นว่าควรจะไปดูให้รู้ความจริงว่ามันเป็นอะไรกันแน่ ส่วนข้าพเจ้าหวนไปนึกถึงเหตุการณ์เมื่อตอนหัวค่ำที่ถูกผีหลอกไม่

เห็นตัว จึงคิดว่าดีเหมือนกันจะได้สอบถามให้รู้เรื่องต่อหน้าคนมากๆ ไม่เห็นน่ากลัวอะไร เราจึงชวนกันไปดูทั้ง ๓ คน แต่นายทหารคนหนึ่งอายุมากแล้วบอกว่าจะขอนอนเพราะอากาศหนาวมาก ออกไปนอกโบสถ์ไม่ไหว ไม่อาจทนต่ออากาศหนาวได้จึงขอตัวเข้านอน

เราสองคนออกจากที่พักไปยังโรงยาวที่พักของทหารที่สร้างอยู่ข้างโบสถ์ พอโผล่ประตูเข้าไปก็เห็นพลทหารชม นึกระโทก นั่งอยู่ตรงกลางหมู่ทหารด้วยกัน ข้างหน้ามีตะเกียงกระป๋องใบเล็กจุดอยู่ มีดอกไม้สีต่างๆ วางอย่างเป็นระเบียบ พอพลฯ ชมมองเห็นหน้าข้าพเจ้าเข้าก็เรียกชื่อทันที ข้าพเจ้าจึงไปนั่งขัดสมาธิตรงหน้าพลฯ ชม พร้อมกับเพื่อนนายทหารอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าถามว่า ชมแกเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือบอกมาฉันจะจัดการรักษาพยาบาล และจะได้ส่งไปเสนารักษ์ พลฯ ชมมองข้าพเจ้าแล้วกลับหัวเราะพลางพูดว่า “ข้าคือแก้วมรกต ไม่ใช่ไอ้ชม แต่ไอ้ชมมันเป็นลูกของข้า ข้าจึงอาศัยร่างของมันเพื่อจะได้พูดจากับเอ็ง” พอข้าพเจ้าได้ยินพลทหารในบังคับบัญชามาอวดอำนาจวางโต พูดข้าพูดเอ็งกับข้าพเจ้าเท่านั้นก็ทำให้รู้สึกฉุนโกรธขึ้นมาทันที กำลังนึกจะหาทางเล่นงานอยู่ พอดีมีนายสิบคนหนึ่งเอ็ด พลฯ ชม ขึ้นว่า “ไอ้ชมนี่มึงอวดดียังไงถึงพูดจาหยาบคายกับผู้หมวดท่านเป็นผู้บังคับบัญชาของมึง ไอ้นี่วอนเสียแล้วประเดี๋ยวกูเตะสั่งสอนเสียนี่” พอนายสิบคนนั้นพูดขาดคำ พลฯ ชมก็พูดว่า “มึงนั้นผู้น้อยอย่ามายุ่งผู้ใหญ่เขาจะพูดจากัน ถ้ามึงขืนยุ่งประเดี๋ยวจะเห็นดีกับกู” ส่วนข้าพเจ้าขณะนี้ได้สังเกตอากัปกิริยาของพลฯ ชม เปลี่ยนแปลงไปมากผิดกับลักษณะนิสัยของพลฯ ชมคนเดิม จึงแปลกใจและห้ามนายสิบผู้นั้นว่า ช่างเถอะ คอยดูซิว่าเขาจะว่าอะไร

ต่อไป ครั้นแล้วพลฯ ชมก็พูดขึ้นว่า "เอ็งต้องไปเอาดอกไม้มาบูชาข้าก่อนเหมือนอย่างที่คนอื่นๆ มันทำ แล้วข้าจึงจะพูดกับเอ็งต่อไป" เพื่อนนายทหารของข้าพเจ้าที่จะรู้สึกหมั่นไส้มากจึงพูดออกไปว่า "อ้ายชม เอ็งออกจะกำเริบมากไปเสียแล้วหนอยแน่ มึงจะให้ผู้บังคับบัญชาเอาดอกไม้มาเคารพบูชามึง มันจะมากไปโว้ย" ทันทีนั้นเอง พลฯ ชมก็พูดขึ้นว่า "อ้ายคนใจร้ายทารุณ มึงอย่าพูดมาก กูไม่หักคอมึงก็ดีอยู่แล้วในการที่มึงใช้คนอย่างสัตว์ แม้นหัวปลาก็ไม่ให้มันกิน เมื่อตอนเที่ยงมึงไม่ยอมให้พวกทหารลูกน้องของมึงหยุดกินข้าวกลางวัน จนบ่ายสองโมงทำให้ทหารเป็นลมไปคนหนึ่ง มึงยังจะมีหน้ามาพูดดีอีก มึงระวังเถอะ จะกลายเป็นไอ้พวกตายโหง ๑๓ คนที่เทศบาลนั่นสักวัน ถ้ากูไม่คุ้มครองป้องกันมึง อ้ายพวกตายโหงทั้ง ๑๓ คนนั้นมันไม่เชื่อกู ไม่เคารพนับถือกู มันนินทาว่ากูต่างๆ นานา กูจึงไม่คุ้มครองมัน พวกมันเลยต้องเป็นผีตายโหงเฝ้าสำนักงานเทศบาลอยู่จนเดี๋ยวนี้ มึงอยากจะลองดูบ้างหรือยังไง"

พอถูกเข้าท่านี้เพื่อนของข้าพเจ้าเลยนิ่งอั้น เพราะยังนึกถึงภาพอันน่าหวาดเสียวตลอดจนกลิ่นคาวเลือดและมันสมองคนที่กระจายอยู่ทั่วไปในที่ทำการสำนักงานเทศบาลเมืองเชียงรายที่ถูกลูกระเบิดพังทลายคนตายตั้ง ๑๓ คน รวมทั้งคนงานจังหวัดเชียงรายชื่อนายสมบุญ (ขาดครึ่งตัว) ด้วยคนหนึ่ง และตอนที่คนเข้าไปช่วยนั้น ร่างกายท่อนล่างอันปราศจากเครื่องนุ่งห่มยังสดๆ เลือดแดงฉานและท่อนขายังกระตุกๆ อยู่ ส่วนอีกคนหนึ่งเขาเรียกว่าแหม่มเขียนๆ เพราะเป็นลูกครึ่งนั้นศีรษะขาด มันสมองกระจาย สำหรับคนอื่นๆ อีก ๑๑ คน หัวขาดแขนขาดกระจัดกระจายจนไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ได้แต่เก็บศพมากองไว้น่าทุเรศ

เวทนา บรรดาญาติพี่น้องต่างก็พากันร้องไห้ร้องห่มคร่ำครวญเสียงระงมไปหมด เพียงกลิ่นคาวเลือดและกลิ่นมันสมองกับส่วนอื่นๆ ของร่างกายที่ขาดตกหล่นกระเด็นไปในที่ต่างๆ ก็เหม็นจนเวียนหัว อาเจียนเหียนรากไปตามๆ กัน เห็นแล้วดูน่าหวาดเสียว น่ากลัวจนขนพองสยองเกล้า ตัวเนื้อสั่นเทาไปตามๆ กัน บางคนหน้าตาเละเทะ บางคนลิ้นออกมาจุกปาก ตาเหลือก ผมเผ้าเกรอะกรังไปด้วยโลหิตคลุกเคล้ากับมันสมองเรี่ยราดกระจัดกระจาย เหม็นคาวคลุ้งตลบอบอวลไปทั่วบริเวณผสมกับกลิ่นน้ำมันดิบที่ใช้ทาไม้อาคารหลังนั้นเข้าด้วย เลยบอกไม่ถูกว่ามันเหม็นและคลื่นไส้คลื่นพุงเพียงใด พวกเราที่ได้ไปเห็นมาทุกคนพากันเศร้าสลดใจและหวาดหวั่นในอำนาจการระเบิดของลูกระเบิดทำลายของข้าศึกที่เครื่องบินข้าศึกนำมาทิ้งไปตามๆ กัน ภาพของคนตายอันเนื่องจากอำนาจแรงระเบิดและสะเก็ดระเบิดก็ดี ภาพความปรักหักพังของอาคารสถานที่ คือสำนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงรายก็ดี ภาพบ้านเรือนราษฎรที่อยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียงกับที่ทำการเทศบาล ซึ่งพังพินาศไปเนื่องจากพลอยได้รับเคราะห์กรรมไปในคราวนั้นด้วยดี ซากศพของบรรดาคนถึงฆาตที่ทิ้งร่างขาขาดแขนขาดตัวขาดคอขาด นอนตายอยู่เกลื่อนกลาดดาษดาทั้งหมดนี้ล้วนยังติดตาเตือนใจอยู่ไม่ลืมเลือน ทุกคนยังไม่หายขนหัวลุกเพราะความกลัวต่อมหาภัยพิบัติในคราวนั้น พอได้กลิ่นน้ำมันดิบที่เขาใช้ทาบ้านหรือกลิ่นอะไรก็ตามที่ฉุนๆ แรงๆ คล้ายๆ น้ำมันดิบเข้า ก็ชักจะปวดศีรษะขึ้นมาทันทีไม่มีอะไรจะแพ้เท่าตั้งแต่คราวนั้นเป็นต้นมา

ข้าพเจ้าพาท่านออกนอกเรื่องมามากแล้ว ขอกลับเข้าเรื่องเสียทีโดยจะขอเล่าต่อถึงตอนที่คนทรงคือ พลฯ ชม สั่งให้เอาดอกไม้มาบูชา ข้าพเจ้าเองเป็นคนที่

ชอบหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องลึกลับ เรื่องวิญญาณ เรื่องจิต เรื่องผีเข้าเจ้าทรงมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ข้าพเจ้าจึงต้องการรู้เรื่องนี้ว่าจะมีความจริงเพียงใด หรือพลฯ ชมจะแอบอ้างเอาชื่อของพระแก้วมรกตมาขู่เล่น ถ้าเป็นอย่างในตอนหลังนี้ก็เห็นจะต้องลงโทษกันบ้าง ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ข้าพเจ้าจึงสั่งทหารคนหนึ่งไปเก็บดอกไม้ในวัดมา บังเอิญได้ดอกดาวเรืองที่เป็นของโปรดของพระแก้วมรกตเสียด้วย เมื่อถวายดอกไม้แล้วข้าพเจ้าจึงถามคนทรงว่า การที่ท่านอ้างว่าเป็นพระแก้วมรกตมาเข้าทรงในวันนี้ ท่านมีกิจสิ่งใดและต้องการพบข้าพเจ้าด้วยเรื่องอะไร คนทรงพูดว่า **"ข้าพเจ้าคือแก้วมรกต ข้าไม่ได้มาอ้างข้ามาจริงๆ ข้าไม่ใช่พระ ข้าเป็นเทพบุตรผู้คุ้มครองรักษาองค์พระแก้วมรกตที่อยู่วัดพระแก้ว ในพระบรมมหาราชวัง** ทหารพวกนี้ยังไม่เคยเห็นข้า โดยเฉพาะลูกของข้าคนนี้ (พลฯ ชม) มันยังไม่เคยเห็นข้ามาก่อนเลย ข้าไม่เคยไปเข้าทรงที่ไหนในโลก ไม่เคยเข้าประทับทรงใครๆ ทั้งนั้น ข้ามาที่นี่เป็นครั้งแรก การที่ข้าต้องมาเข้าทรงลูกของข้าก็เพราะมีเหตุที่ข้าจะต้องมาพูดกับเจ้าโดยตรง ข้ามาเพราะทนต่อการทำดีของเจ้าไม่ได้ ข้าอยู่ที่นี่มานานแล้วแต่คนเมืองนี้ไม่รู้จักข้าดีพอ มันไม่ใคร่นับถือข้า แต่ข้าก็ไม่โทษมันเพราะมนุษย์กับเทพบุตรจะเห็นกันได้ยาก ถ้ามนุษย์ไม่มีบุญจริงๆ แล้วจะติดต่อกับเทพเจ้าไม่ได้ ข้าพูดอย่างนี้เจ้าจะเชื่อหรือไม่ก็ตามแต่ข้าจะขอบอกเจ้าว่า เพราะความดีของเจ้าข้าจึงต้องมาเพื่อช่วยเหลือเจ้า ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ใครจะนับถือข้าหรือไม่นับถือข้า ข้าก็ช่างมัน ข้าไม่ถือสาหาความอะไรกับใครทั้งนั้น ใครนับถือข้าก็เป็นความดีและเป็นมงคลแก่ตัว สำหรับเจ้านั้นข้าเมตตาเจ้าเพราะเจ้านับถือข้าจริงๆ นับเป็นเวลานานมาแล้ว นับแต่เมื่อคราวมีสงครามกับฝรั่งเศสในอินโดจีนที่เมืองลาว เมืองเขมร มาจนถึงคราวนี้มีกองทหารอย่างพวกเจ้านี้มา

อาศัยอยู่ในวัดพระแก้วหลายกองแล้ว พวกตัวนายหรือพวกทหารที่มาพักในวัดพระแก้วนี้ไม่เคยมีใครมากราบไหว้เคารพบูชาข้าเหมือนดังเช่นที่เจ้าเคยกระทำแก่ข้าด้วยความเคารพเช่นที่เจ้าทำในวันนี้ ข้าเล็งเห็นความมีจิตใจดีของเจ้ามาก คุณความดีของเจ้าที่ยึดอยู่ในพระพุทธองค์ และความเคารพที่เจ้ามีแก่ข้าถึงแม้จะไม่ได้เห็นองค์พระแก้วและไม่ได้เห็นตัวข้าก็ตามที ทำให้ข้าเกิดความเมตตาสงสารเจ้าและมองเห็นความดีของเจ้า ข้าจึงมาบอกเจ้าให้รู้ตัวไว้ ให้เจ้าจงยึดมั่นและประพฤติตนตั้งอยู่ในคุณงามความดีเช่นที่เจ้าได้กระทำมาแล้วตลอดไป เทพเจ้าเบื้องบนจะมองเห็นความดีของเจ้า จะช่วยคุ้มครองป้องกันเจ้าให้พ้นจากอันตรายใหญ่หลวงไปจนตลอดชีวิตของเจ้า เจ้าจงรักษาคุณความดีอันนี้ไว้ให้สม่ำเสมอและจะเป็นมงคลแก่ชีวิตของเจ้า”

ข้าพเจ้าถามว่าเรื่องที่ท่านมาพูดกับข้าพเจ้าในวันนี้มีเพียงเท่านี้หรือ มีอะไรอีก ถ้ายังมีก็ขอให้พูดได้เต็มที่ และขอให้พูดให้หมดแล้วข้าพเจ้าจะถามท่านบ้าง

คนทรงพูดว่า ยังมีอีกคือตั้งแต่นี้ต่อไปขออย่าได้ใช้ทหารจนไม่มีเวลาหยุดพักแม้แต่จะกินข้าวกลางวัน ขอให้มันได้มีเวลาพักผ่อนกันบ้างตามสมควร มิฉะนั้นมันจะพากันเจ็บป่วยเนื่องจากแปลกถิ่น แปลกน้ำ ข้าพเจ้าบอกว่าจำเป็นจะต้องรีบทำงานทุกอย่างให้เสร็จตามคำสั่งที่ได้รับมอบมาในเรื่องการจัดสร้างที่พักและที่หลบภัยจากเครื่องบินจึงต้องเร่งงานให้ทันเพราะอีกเจ็ดวันเจ้านายจะมา ถ้างานไม่เสร็จจะถูกตำหนิ เรื่องนี้ต้องขอไว้ จะปล่อยให้ล่าช้าไม่ได้ ถ้าไม่ควบคุมโดยใกล้ชิดและไม่เข้มงวดกวดขันงานจะเสร็จไม่ทัน แต่อย่างไรก็ตามตอนเที่ยงจะให้หยุดพักและจะให้ทำต่อในตอนบ่าย คนทรงพูดว่า “ตามใจแต่ขอให้มันมี

เวลาได้หยุดพักกินข้าวกินปลากันบ้างก็แล้วกัน” ข้าพเจ้ารับว่าจะจัดการให้เป็นไปตามที่ขอร้องเพราะเป็นเรื่องธรรมดา และข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าได้เกิดเหตุเช่นนั้นขึ้นเมื่อตอนกลางวัน ส่วนเรื่องการที่ข้าพเจ้าจัดดอกไม้ธูปเทียนเข้าไปไหว้พระแก้วที่ในโบสถ์ ขออนุญาตเข้าพักอาศัยและขอขมาลาโทษที่ต้องเอาโบสถ์เป็นที่พักนั้นไม่มีใครรู้ นอกจากข้าพเจ้ากับทหารประจำตัวคนเดียว ซึ่งปกติเป็นคนไม่พูดเลย เมื่อได้ยินคนทรงพูดถึงเรื่องข้าพเจ้าเข้าไปบูชาพระในโบสถ์คนเดียว จึงเกิดเสียดายและต่อว่าข้าพเจ้าว่าไม่ชวนเขาบ้าง ในขณะนั้นทุกคนชักทึ่งต่อคำพูดของคนทรงและเริ่มสนใจกันบ้างแล้ว ก็พอดีได้ยินคนทรงพูดว่า “ที่หลังโบสถ์มีพระเจดีย์เก่าแก่อยู่องค์หนึ่งสร้างมาตั้งแต่สมัยเชียงแสน เป็นพระเจดีย์อันศักดิ์สิทธิ์ ห้ามทุกคนไม่ให้ไปปัสสาวะที่ฐานหรือในบริเวณที่ใกล้ๆ กับองค์พระเจดีย์นั้นเป็นอันขาด ถ้าไม่เชื่อจะเป็นอันตรายเพราะดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ที่เฝ้าดูแลรักษาพระเจดีย์อยู่จะทำโทษเอาโดยเฉพาะอ้ายแก่ขี้เมา ไปบอกมันด้วยว่าเราแก้วมรกตสั่ง ถ้าไม่เชื่อก็คอยดู (อ้ายแก่ขี้เมาคือนายทหารคนหนึ่งชื่อจ้อย อายุ ๕๐ กว่าแล้ว) แล้วจะมาโทษว่าไม่บอกไม่ได้ เราห้ามแล้วอ้ายคนนี้ตัวดีนัก มักทำอะไรตามใจชอบเสมอไม่ค่อยเกรงใจใคร มันถือว่ามันเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าขอประกาศให้พวกเอ็งรู้ทั่วกันทุกคน อีกอย่างหนึ่งที่บนคอระฆังพระเจดีย์มีแผ่นทองแดงหุ้มอยู่เรียกว่าแผ่นทองแดงเถื่อน เป็นของศักดิ์สิทธิ์คู่พระเจดีย์ ห้ามปีนขึ้นไปเอา ใครอยากได้จุดธูปอธิษฐานขอเอา ถ้ามีบุญบารมีถึงจะตกลงมาให้เองเพราะเขาตอกตะปูไว้ เมื่อตอนเย็นอ้ายแก่ขี้เมาสั่งให้ทหารปีนขึ้นไปข้าทำให้มันหน้ามืดตกลงมาคนหนึ่ง มันก็ยังขืนจะปีนขึ้นไปเอาให้ได้ด้วยตัวของมันเอง ข้าจึงผลักมันตกลงมาขาแพลง เดินยังไม่ได้จนเดี๋ยวนี้ใช่ไหมล่ะ อยากรู้ถามมันดู”

เรื่องนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบและเมื่อถามทหารดูก็รับว่าจริง แต่ปกปิดกันไว้เพราะหมวดจ้อยสั่งกำชับอย่างเด็ดขาดว่า ถ้าใครพูดให้ข้าพเจ้ารู้จะลงโทษ ข้าพเจ้าจึงรับปากกับคนทรงและห้ามเสียในขณะนั้นไม่ให้ใครฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่คนทรงพูด ครั้นแล้วคนทรงพูดต่อไปอีกว่า "ที่บนเจดีย์องค์นี้มีพระบรมสารีริกธาตุขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรจุอยู่สามองค์ เป็นของศักดิ์สิทธิ์มีประจำกับเจดีย์องค์นี้มาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว จึงห้ามขาดไม่ให้ใครปีนเจดีย์องค์นี้ ถ้าขัดขืนไม่เชื่อฟังคำของข้าจะได้รับอันตรายถึงชีวิต" ข้าพเจ้าจึงถามคนทรงว่าเรื่องนี้จะรู้และจะเชื่อได้อย่างไรเพราะไม่มีใครมองเห็น คนทรงพูดว่า "ใครอยากจะดูก็ได้ ให้จุดธูปบูชาขออาราธนาเอา ใครมีบุญจะได้เห็น ใครนับถือจะรู้เอง และวันดีคืนดีจะมองเห็นเป็นคล้ายดวงไฟสีต่างๆ ๓ ดวง ดวงเล็กๆ ส่องแสงออกมาตรงคอระฆังองค์พระเจดีย์ ถ้าพวกเอ็งมาคอยดูจะเห็น"

ข้าพเจ้าจึงถามว่า ตามที่อ้างว่าเป็นพระแก้วมรกตนั้นทราบหรือไม่ว่าเวลานี้พระแก้วอยู่ในสภาพอย่างไร และที่ว่าญี่ปุ่นจะเอาท่านไปจริงหรือไม่ คนทรงตอบว่า "**เวลานี้เขาเอาโซ่ทองคำมามัดข้าไว้ แต่ใครจะเอาข้าไปได้ในเมื่อข้าไม่ไป แต่ถ้าข้าจะไปแล้วต่อให้พวกมึงเอาโซ่เท่าเสาตะลุงมาผูก ต่อให้เอาพระยาช้างสารมาฉุดไว้ก็ไม่สำเร็จ ลำพังอ้ายพวกเดนตายอ้ายพวกอสัจจอธรรมน่ะหรือ อย่าเลย มันทำอะไรข้าไม่ได้ดอก ข้าจะยังอยู่เพื่อคุ้มครองรักษาศาสนาของพระพุทธองค์ในเมืองสยามนี้อีกต่อไป**" ข้าพเจ้าถามว่า ท่านคือพระแก้วมรกตท่านรู้ประวัติอะไรที่เกี่ยวกับองค์พระแก้วมรกตบ้าง คนทรงพูดว่า "หนอยแน่ะ เจ้าจะมาลองข้าหรืออ้ายลูกข้าคนนี้มันไม่เคยเห็นข้าหรอก ประวัติของพระแก้วมรกตมันก็ไม่เคยรู้

ไม่เคยอ่าน แต่ถ้าเอ็งอยากจะลองกับข้าแล้ว ข้าก็จะบอกให้เอ็งรู้ไว้พอประมาณ ส่วนรายละเอียดเอาไว้คุยกันวันหลัง ข้าจะเล่าให้เอ็งฟังพอย่อๆ ว่า

พระแก้วมรกตองค์นี้ได้มีเทพยดามาสร้างไว้เมื่อประมาณ ๓๐๐ ปีภายหลังที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จดับขันธ์สู่พระปรินิพพานไปแล้ว คือประมาณพุทธศก ๓๐๐ โดยการอธิษฐานบารมีของพระอรหันต์องค์หนึ่งต่อพระพุทธองค์ ในการครั้งนั้นได้มีพระราชาแห่งมหาประเทศหลายประเทศที่ทรงเป็นพุทธศาสนิกได้ทรงตั้งปณิธานอาราธนาบารมีขององค์พระพุทธเจ้า ขอสร้างพระพุทธรูปบูชาแทนพระองค์ แต่ก็หาได้สำเร็จทุกพระองค์ไม่ คงสร้างสำเร็จเพียง ๕ องค์ คือ

๑. *พระแก้วมรกต (สร้างด้วยมรกตสีเขียว)*

๒. *พระบาง (สร้างด้วยโลหะผสมคล้ายลงหิน)*

๓. *พระบุษยรัตน์ (สร้างด้วยแก้วขาว-เพชร)*

๔. *พระแทรกคำ (สร้างด้วยทองคำ)*

๕. *พระมหามณีรัตน์ (สร้างด้วยรัตนสีม่วงคล้ายสีน้ำรัก)*

เวลานี้ยังคงเหลืออยู่ในโลกมนุษย์อีกเพียง ๒ องค์เท่านั้น ส่วน ๓ องค์หลังนั้นเทพยดาได้อาราธนาอัญเชิญขึ้นไปประดิษฐานอยู่ในเทวโลกหมด ที่เหลือคือ **พระแก้วมรกตและพระบางพุทธรูป ใครจะว่าเป็นของใครนั้นก็สุดแต่จะไปอยู่ในประเทศใด ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าประเทศใดประมุขของประเทศมีความเคารพสักการะและยึดมั่นอยู่ในพระธรรมของพระพุทธองค์ ไม่คิดเหยียบย่ำทำลายล้างศาสนาของพระองค์ก็จะได้พระพุทธรูปอันศักดิ์สิทธิ์สององค์นี้ไว้บูชาเป็นของคู่บ้าน**

คู่เมือง ถ้าประเทศใดประมุขและประชาชนพลเมืองมีแต่โลภโมโทสันแล้ว ถึงแม้จะแสดงว่าเคารพยึดมั่นในศาสนาของพระพุทธองค์สักเพียงใดก็ตามแต่ ถ้าลงคิดทำลายล้างเหยียบย่ำศาสนาของพระองค์ลงมาเพื่อถือเอาเป็นประโยชน์ส่วนตัวแล้ว ก็ไม่อาจได้พระพุทธรูปทั้งสองนี้ไว้บูชาได้ ดังเช่นที่ประเทศสยามและประเทศลาวได้ไว้อยู่ในปัจจุบันนี้ ตัวเราเป็นเทพบุตรชื่อแก้วมรกต อยู่ในดาวดึงส์เทวโลก หากเจ้าไม่เชื่อก็ขึ้นไปดูเอาเอง เรามี ๓ องค์ด้วยกัน ผลัดเปลี่ยนเวียนวนกันมาดูแลรักษาพระพุทธรูปแก้วมรกตนี้ด้วยกันทั้งสามพระองค์เป็นเวลาคราวละหนึ่งพันห้าร้อยปีของเมืองมนุษย์ คือประมาณ ๑ วันครึ่งของดาวดึงส์โลก เมื่อครบกำหนดเวลาตามที่ได้รับเทวบัญชามาแล้วก็หมดหน้าที่ เปลี่ยนให้เทพบุตรชุดใหม่ลงมาดูแลรักษาต่อไป สำหรับเราทั้งสามองค์นี้ใกล้จะพ้นหน้าที่อยู่แล้ว อีกไม่นานนักเราก็จะกลับขึ้นไปบำเพ็ญกิจต่อไปในดาวดึงส์ ซึ่งเจ้าคงจะได้มีโอกาสไปพบกันกับเราถ้าเจ้าหมั่นรักษาคุณงามความดีของเจ้าไว้ให้ยั่งยืนตลอดไป” ข้าพเจ้าจึงถามว่า คนอย่างข้าพเจ้าจะมีบุญมีเกียรติถึงกับจะได้ไปพบท่านทีเดียวหรือ และจะทำบุญกุศลอะไรอย่างไรจึงจะขึ้นไปถึงได้ คงไม่มีหวังเป็นแน่ อย่าพูดเรื่องนี้เลยเอาเรื่องแน่ๆ กันดีกว่า คือว่า ถ้าท่านเป็นพระแก้วมรกตจริงๆ ข้าพเจ้าก็ขอถวายตัวเป็นลูกและขอบารมีปกปักรักษาคุ้มครองตัวข้าพเจ้าและพวกทหารที่อยู่ในบังคับบัญชาของข้าพเจ้าจนตลอดชีวิตและตลอดเวลาที่ออกมาทำการรบ ขอให้แคล้วคลาดจากอันตรายและความเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยเถิด คนทรงพูดว่า “เออ ถวายตัวเป็นลูกอีกแล้วหรือ ลูกของข้าก็นับว่ามากพอแล้วจนแทบจะดูแลไม่ทั่วถึง แต่เอาเถอะ สำหรับเจ้าข้าจะรับไว้อีกสักคน ไปจัดหาดอกไม้ธูปเทียนมา พรุ่งนี้เพลข้าจะมาทำพิธีรับเจ้าเป็นลูกของข้า แต่ข้าจะต้องรีบไปเพราะเครื่องบินมันกำลังจะเข้ามาโจมตี

กรุงเทพฯ อีกแล้ว ข้าจะไปช่วยป้องกัน เรื่องอื่นๆ เอาไว้พูดกันวันหลัง ข้าจะต้องรีบไป ข้าไปละ มันมาเกือบถึงแล้ว ข้าไปถึงกำแพงวัดแล้ว ข้าถึงลำปางแล้ว ข้าถึงเมืองแพร่แล้ว ข้าถึงพิษณุโลกแล้ว ข้าถึงปากน้ำโพแล้ว ข้าถึงวัดพระแก้วแล้ว”

พอขาดคำว่าข้าถึงวัดพระแก้วแล้วเท่านั้น ร่างของคนทรงก็ล้มหงายตึงลงกับพื้นทันที และนิ่งเงียบไปพักใหญ่ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นการทรงเจ้ามาก่อนเพราะไม่เลื่อมใสและไม่เชื่อในทางนี้ แต่ก็ตกใจที่เห็นพลฯ ชมแน่นิ่งไป จึงบอกให้พลทหารช่วยกันบีบนวดด้วยความที่กลัวจะตายไปจะเกิดเรื่องใหญ่ แต่พวกทหารที่คุ้นเคยกับเรื่องเหล่านี้ดีบอกว่าไม่เป็นไร ปล่อยให้เขานอนสักครู่ก็จะรู้สึกตัวเอง และก็เป็นจริงดังว่า พอสักครู่ต่อมาพลฯ ชมก็ฟื้นลืมตา และลุกขึ้นนั่งมองทางโน้นทีทางนี้ทีอย่างงงๆ แล้วถามพวกที่นั่งอยู่ล้อมรอบว่า นั่งล้อมดูอะไรกัน ตัวเขาเป็นอะไรหรือ และผู้หมวดมาทำไม พวกเพื่อนๆ ทหารบอกว่าเขาเองถูกผีเข้าพูดจาอะไรมากมาย พวกเขาไม่รู้เรื่องเลยถามท่านผู้หมวดดูเถอะ ข้าพเจ้าจึงพูดว่าตัวแกถูกวิญญาณมาเข้าทรงอ้างว่าเป็นพระแก้วมรกต และบอกว่าแกเป็นลูก จะจริงเท็จอย่างไรในพวกเราไม่มีใครรู้ ได้พูดคุยอะไรกันหลายอย่าง พวกนี้ไม่รู้เรื่องแต่ฉันรู้ เอาละเป็นอันสิ้นเรื่องกันไปที ทุกคนแยกย้ายกันไปหลับนอนได้ นี่ก็ ๔ ทุ่มกว่าแล้วและข้าพเจ้าสั่งให้นายสิบคนหนึ่งไปดูที่สถานีสื่อสารทางวิทยุ ซึ่งติดต่อกับกรุงเทพฯ และโคราช ให้ฟังข่าวเครื่องบินข้าศึกเข้าโจมตีกรุงเทพฯ ว่าจะเป็นความจริงหรือไม่ ขณะที่กำลังสั่งการอยู่ก็พอดีนายสิบนายสถานีวิทยุวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามารายงานว่า ได้รับข่าวจากทางวิทยุโทรเลขและวิทยุกรมโฆษณาการส่งและประกาศว่าเครื่องบินข้าศึก ๑ ฝูงเข้ามาโจมตีพระนคร มีเสียงสัญญาณ

หลบภัยดังลั่นไปหมด พร้อมกับได้รับข่าวทางวิทยุโทรเลขเรียกสถานีวิทยุเชียงรายทั้งทางวิทยุทหารและวิทยุของกรมไปรษณีย์ (วปณ.) ให้คอยรับข่าวการโจมตีของเครื่องบินข้าศึก ซึ่งเข้าโจมตีพระนครตอน ๒๒.๑๐ น. (สี่ทุ่มสิบนาที ซึ่งตรงกับเวลาที่คนทรงพูดพอดี) ความเสียหายยังไม่ทราบให้คอยรับฟังข่าวต่อไป ทำเอาพวกเราใจไม่ดีไปตามๆ กัน จึงรีบไปยังสถานีวิทยุทันที พร้อมกับที่ข้าพเจ้าได้สั่งให้โทรศัพท์ติดต่อกองบัญชาการกองพลที่ ๓ ส่วนที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่สำนักงานยาสูบริมแม่น้ำกกถึงเรื่องเครื่องบินโจมตีพระนคร เพื่อรายงานกองพลตามระยะเวลา ข่าวต่อมาได้รับฟังว่าเครื่องบินได้ทิ้งพลุร่มส่องแสงลงมามากแห่งด้วยกันสว่างไปทั่วท้องฟ้า ข่าวต่อมาได้รับแจ้งว่าเครื่องบินข้าศึกได้ทิ้งลูกระเบิดลงที่สถานีรถไฟบางกอกน้อย และที่สะพานพระรามหก ไฟกำลังลุก ความเสียหายยังไม่ทราบ อีก ๑ ชั่วโมงต่อมาจึงได้รับข่าวหมดภัยทางอากาศ คืนนั้นเราเข้านอนกันหลังจาก ๒๔.๐๐ น. (สองยาม) ล่วงแล้ว

เมื่อสวดมนต์อันเป็นกิจวัตรเสร็จและล้มตัวลงนอน แต่ก็หาหลับไม่ จิตใจกลับหวนระลึกไปถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในสมัยที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กรุ่นหนุ่มอายุประมาณ ๑๗-๑๘ ปี ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๒-๒๔๗๓ ตอนนั้นข้าพเจ้าได้ไปอยู่กับผู้ใหญ่คนหนึ่งที่บ้านฝั่งธนบุรีแถววัดอรุณราชวราราม (วัดแจ้ง) ท่านผู้นั้นได้จัดให้ข้าพเจ้าอยู่ที่เรือนเล็กๆ หลังหนึ่ง รวมกับพวกเด็กๆ ผู้ชายอีก ๓ คน ล้วนเป็นเด็กที่ไม่ชอบเรียนหนังสือและขี้ขลาดกลัวผีอย่างร้ายกาจ บังเอิญห้องที่ข้าพเจ้าอยู่นั้นตรงกับเมรุเผาศพป่าช้าวัดแจ้งพอดี และหน้าต่างห้องก็มีอยู่หน้าต่างเดียวซึ่งพอเปิดออกก็เห็นจิตกาธาน (ที่เผาศพ) และ

เห็นโรงทึม (โรงเก็บศพและสถานที่ถ่ายศพก่อนจะเผา) ข้าพเจ้ามองเห็นการเผาศพอยู่แทบทุกวันในฤดูเผาศพ (ฤดูแล้ง) ตอนกลางคืนจะเห็นไฟลุกแดงโร่อยู่บนเมรุเสมอๆ หลังเรือนที่ข้าพเจ้าพักนี้เป็นคลองเล็ก ซึ่งใช้เป็นทางสัญจรทางน้ำของพวกชาวสวน และเป็นคลองส่งน้ำเข้าท้องร่องสวนฝั่งธน คลองติดกับเรือนพักอย่างที่เรียกกันในสมัยโบราณว่า เรือนตกคลองนั่นเอง หรือจะเรียกว่าคลองติดเรือน เรือนติดคลองก็ได้ไม่ผิด ตอนที่ข้าพเจ้ามาอยู่บ้านนี้ได้สัก ๓-๔ เดือน ได้เกิดเรื่องประหลาดขึ้นเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ และไม่เชื่อว่าเป็นความจริง ทั้งคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลมารยา นอกจากจะไม่เชื่อแล้วยังกลับรู้สึกโกรธเสียอีกด้วย เรื่องนั้นก็คือเรื่องผีจะเอาคนไปเป็นเมีย เรื่องชนิดนี้ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะเป็นเรื่องนิยายปรำปราดึกดำบรรพ์ที่ปู่ย่าตายาย หรือบิดามารดาพี่เลี้ยงนางนมเล่าให้ลูกหลานและเด็กๆ ฟังเล่นมากกว่า ทั้งตัวข้าพเจ้าเองเมื่อยังเป็นเด็กอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็เคยเล่าให้ฟังมาบ้าง แต่ท่านบอกว่าท่านได้ฟังผู้ใหญ่เขาเล่ามาอีกทอดหนึ่ง ท่านไม่ยืนยันว่าจะมีจริงเป็นจริงเพราะท่านไม่เคยเห็นกับตาตนเอง ที่เอามาเล่าให้ลูกๆ ฟังก็เพราะเห็นเป็นเรื่องแปลก เช่นเดียวกับเรื่องนางนาคพระโขนงเมียนายบุญมาก วัดมหาบุษย์ซึ่งเล่าลือกันนักในสมัยโน้น แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าประสบมาด้วยตนเอง เป็นเรื่องที่คนอื่นๆ พากันหวาดกลัวจนตัวสั่น แต่ข้าพเจ้ากลับไม่กลัวแต่กลับโกรธจนตัวสั่น ที่เป็นเช่นนี้เห็นจะเป็นเพราะความไม่เชื่อในเรื่องภูตผีปีศาจ วิญญาณ และการไม่ยอมรับปรโลกของข้าพเจ้าอาจเป็นได้ ประกอบกับข้าพเจ้ากำลังรุ่นหนุ่มเข้มแข็งยังไม่ถูกบีบคั้นมากจนกลายเป็นคนโรคเส้นประสาทก็อาจเป็นได้ ซึ่งข้าพเจ้าจะได้

เล่าให้ท่านฟังในโอกาสต่อไป แต่จะยังไม่เล่าตอนนี้เพราะจะมาขัดจังหวะเรื่องพระแก้วมรกตที่ทุกท่านกำลังต้องการฟังอยู่ จึงจะขอดำเนินเรื่องของท่านพระแก้วมรกตต่อไป

ตอนที่ ๓
ประวัติการสร้างพระแก้วมรกต
ที่พ่อพระแก้วเล่าประทาน

ท่านทั้งหลายที่เป็นคนไทยในพระพุทธศาสนาทุกท่านคงจะเคยได้ยินชื่อพระพุทธรูปอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่งองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นของคู่บ้านคู่เมืองและมีคุณค่าหาสิ่งใดจะเปรียบปานมิได้ ถ้าจะเทียบก็อยู่เหนือค่าแห่งชีวิตของประชาชนคนไทยทั้งชาติ พระพุทธรูปองค์ที่กล่าวถึงนี้ก็คือพระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากรแก้วมรกตซึ่งทรงสถิตอยู่ ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม หรือที่เราเรียกกันติดปากว่าวัดพระแก้ว ในพระบรมมหาราชวังนั่นเอง เมื่อออกพระนามของพระองค์ท่านแล้วเช่นนี้คงไม่มีผู้ใดจะกล้าปฏิเสธเสียได้ว่าจะไม่รู้จักพระองค์ท่านในฐานที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อันปวงชนชาวไทยและเทศซึ่งเป็นพุทธมามกะและพุทธศาสนิกทั้งหลายต่างก็ถวายความเคารพสักการะบูชาอย่างสูงสุดแทนองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของชาวพุทธทั้งมวล

อันพระประวัติในการสร้างพระพุทธรูปแก้วมรกตบริสุทธิ์ (นีลสุทธิ) ตลอดจนพระอภินิหารอันมีทั้งทางบุญญฤทธิ์และอิทธิฤทธิ์ของพระแก้วนั้นก็ได้เคยมีการบันทึกกันไว้แล้วในประวัติศาสตร์และพงศาวดารทั้งของไทยและโยนก (พวกเจ้าของถิ่นเดิมทางตอนเหนือของแหลมทองในแคว้นสุวรรณภูมิ) ซึ่งบางตอนก็ตรงกับพระประวัติอันแท้จริงของพระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากรแก้วมรกตองค์นี้แต่บางตอนก็ไม่ตรงกันอันเป็นเรื่องที่ไม่มีใครจะสามารถยืนยันได้ว่าตอนใดตรงตอนใดไม่ตรง ทั้งไม่สามารถจะบอกได้ด้วยว่าตอนที่ไม่ตรงกันนั้นจะผิดหรือถูก

อย่างไร ไม่มีผู้ใดจะตัดสินได้ทั้งนี้เพราะผู้ที่จะตัดสินได้นั้นท่านก็ล้วนแต่สถิตอยู่ในสรวงสวรรค์เบื้องบนอย่างต่ำที่สุดก็ชั้นดาวดึงส์เทวโลก ซึ่งเป็นสิ่งเหลือวิสัยที่ผู้ไปไม่ถึงจะพึงรู้เพราะอยู่เกินภูมิมนุษย์ และเรื่องที่จะได้ฟังกันต่อไปนี้ก็ล้วนเป็นเรื่องจริงที่ข้าพเจ้าได้ประสบมากับตนเอง การที่บันทึกขึ้นไว้ก็เพื่อกันความหลงลืมและเพื่อเป็นการเปิดเผยให้คนในชั้นหลังๆ ได้ทราบถึงความแปลกประหลาดมหัศจรรย์อันเกิดขึ้นในเมืองมนุษย์อย่างสุดที่ผู้ใดจะล่วงรู้ได้

อภินิหารของพระแก้วมรกต
การสร้างพระแก้วมรกตตามประวัติที่ปรากฏ
อยู่ในมนุษย์โลกและได้ฟังมา

ครั้นลุพุทธศักราชได้ ๓๐๐ ปี ภายหลังจากที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของชาวพุทธศาสนิกชนทั้งมวลได้เสด็จดับขันธ์เข้าสู่พระอมตะมหาปรินิพพานในพิมานเมืองแก้วแดนสุขาวดี มีชั้นสุทธาวาสเป็นปฐมไปแล้ว ในครั้งกระนั้นยังมีพระอรหันต์องค์หนึ่งมีนามว่าพระนาคเสนเถระ จำพรรษาอยู่ ณ วัดอโศการามในเมืองปาตลีบุตร์มหานคร พระนาคเสนองค์อรหันต์เจ้านี้มีพระมหาธรรมรักขิตเถรเป็นพระอุปัชฌาย์และอาจารย์ ครั้นเมื่อพระมหาธรรมรักขิตเถรผู้อาจารย์ได้ดับขันธ์เข้าสู่พระนิพพานไปแล้ว พระนาคเสนเถระผู้เป็นอรหันต์ได้มาจินตนาการ (ตริตรึกนึกคิด) มีความวิตกว่า "**นับแต่นี้ต่อไปในภายหน้าบรรดามนุษย์ในโลกต่างก็จะพากันละเลยไม่นำพาต่อพระธรรมคำสั่งสอนขององค์**

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้นเมื่อคนทั้งหลายมีดวงจิตอันปราศจากหลักธรรมอันดีงามพอเป็นที่จะยึดเหนี่ยวได้เสียแล้ว ความฉิบหายใหญ่ก็จะเกิดขึ้นแก่พวกมนุษย์ผู้ไร้ศาสนา อันจะยังให้โลกทั้งโลกลุกเป็นไฟ มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายก็จะเบียดเบียนบีฑาทำลายล้างประหัตประหารผลาญชีวิตซึ่งกันและกัน เมื่อถึงคราวนั้นกลียุคก็จะเกิดขึ้น แผ่นดินก็จะร้อนเป็นไฟ ที่ร้ายก็จะร้ายมาก จักมีที่ดีบ้างก็น้อยเต็มที เมื่อเป็นเช่นนี้สมณะชีพรหมณาจารย์ก็จะพากันเดือดร้อนไปทั่ว ศาสนาขององค์พระชินสีห์ผู้ชำนะมารก็จะเสื่อมคลายจากดวงจิตของมนุษย์ทั้งปวง ความสิ้นสุดของพระพุทธศาสนาขององค์พระสมณโคดมก็จะถึงโดยเร็วพลัน ไม่ทันจะได้ไปไกลเท่าที่ควรเป็นมั่นคง" เมื่อองค์พระมหาเถระนาคเสนมีจินตนาการมาถึงเพียงนี้ก็เกิดมีวิจารณญาณ (ความปรีชาหยั่งรู้อันเกิดจากความไตร่ตรองพิจารณา) อุบัติขึ้นมาด้วยปัญญาขององค์อรหันต์ว่า "**ในการที่จะค้ำจุนและจรรโลงพระพุทธศาสนาขององค์พระผู้ชำนะมารให้ยั่งยืนไปชั่วกาลนานได้อย่างน้อยให้ถึงห้าสิบร้อยปีตามที่มีคำกล่าวพยากรณ์ไว้เมื่อสิ้นสมัยพุทธันดรนั้น** ก็พอมีทางที่จะกระทำได้อยู่ **นั่นคือการสร้างพระพุทธรูปขององค์พระพุทธชินสีห์ขึ้นไว้ให้เป็นที่เคารพสักการะบูชาเพื่อเป็นเครื่องที่ระลึกถึงแทนพระองค์ไปในวันข้างหน้า แม้ว่าจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นพระองค์แต่ถ้าหากได้ประสบรูปปั้นแกะสลักของพระองค์เข้าก็คงจะช่วยกล่อมเกลาดวงจิตให้คิดนึกถึงได้**"

ครั้นแล้วจึงมาจินตนาการคิดค้นว่า อันการที่จะสร้างพระพุทธรูปขึ้นไว้ให้คนทั้งหลายทำการสักการะเคารพบูชานั้นควรจะใช้วัตถุสิ่งใดมาสร้างจึงจะแก่การนมัสการของเทพยดาและมนุษย์ตลอดไปทั้งในเมื่อนี้และเมื่อหน้า จึงขบคิดพิจารณาด้วยปัญญาขององค์อรหันต์ว่าหากจะใช้เงินก็ดี หรือทองคำบริสุทธิ์ก็ดี

สร้างพระพุทธรูปขึ้น ก็เป็นอันแน่ว่าพระพุทธรูปซึ่งเป็นปูชนียวัตถุควรแก่การเคารพสักการะนี้ คงจะอันตรธานสูญหายไปเสียเป็นแม่นมั่นด้วยความโลภโมโทสันของคนทั้งปวง ที่ไหนเขาจะปล่อยไว้ให้เป็นเครื่องล่อตาล่อใจ เขาทั้งหลายก็คงจะทำให้พระพุทธเจ้าถึงซึ่งความเสียหายยับเยินในวันข้างหน้าเป็นแน่แท้ คงจะไม่ถึงแก่จะยั่งยืนไปได้ใน ๕,๐๐๐ พระวรรษาเป็นแม่นมั่น เมื่อเป็นเช่นนี้นั้น**ควรจะสร้างพระพุทธรูปเจ้าด้วยวัตถุสิ่งใดจึงจะให้ยั่งยืนคงทนอยู่จนถึง ๕,๐๐๐ ปีได้ เมื่อพิจารณาไปก็เห็นได้ด้วยญาณวิถีว่าสิ่งที่สมควรแก่พระบารมีขององค์พระพุทธศาสดาเจ้านั้นได้แก่แก้วอันประเสริฐ** ซึ่งเมื่อได้นำมาสร้างขึ้นแล้วย่อมจะพ้นจากการทำลายของคนทั้งปวง มิได้ต้องประสบกับความมีอันตรายและเสียหายใดๆ สิ้น แต่แก้วอันประเสริฐดังกล่าวแล้วนั้นเล่าจะหามาได้จากที่ใด เมื่อคิดไปถึงเช่นนี้แล้วก็ทำให้องค์พระมหานาคเสนเถระพระอรหันต์เจ้าบังเกิดความตั้งมั่นในใจใคร่ได้ซึ่งดวงแก้วอันประเสริฐ ซึ่งย่อมจะเกิดจากบารมีของพระอรหันต์เจ้าประกอบด้วยบารมีขององค์พระพุทธชินสีห์อันประเสริฐอันเลิศไปด้วยพระอาการวัตตามหาอานุภาพ ด้วยกระแสจิตและบารมีขององค์พระชินสีห์และพระมหานาคเสนอรหันต์เถระเจ้าอันแรงกล้าก็ส่งขึ้นไปถึงองค์สมเด็จพระอัมรินทร์ปิ่นเทวโลกซึ่งทรงสถิตอยู่บนสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ครั้นเมื่อท้าวสักกะเทวราชทรงทราบถึงความปรารถนา และอัธยาศัยของพระอรหันต์เถระเจ้าในอันที่จะคิดสร้างพระพุทธรูปด้วยแก้วอันประเสริฐ หากแต่ยังขาดอยู่ด้วยยังหาแก้วนั้นไม่ได้ ดังนั้นองค์โกสินทร์อัมรินทราธิราชจึงชวนพระวิษณุกรรม เทพบุตรเสด็จลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เข้าไปถวายนมัสการแด่

พระมหานาคเสนอรหันต์เถระเจ้า แล้วจึงออกพระโอษฐ์ถามพระมหาเถระว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินว่าพระผู้เป็นเจ้าจะใคร่สร้างพระพุทธรูปขององค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นไว้ด้วยแก้วอันประเสริฐ เพื่อให้เป็นที่นมัสการเคารพสักการะแด่ปวงมนุษย์และเทพยดาทั้งหลายนั้น บัดนี้พระคุณเจ้ายังต้องประสงค์ให้บรรลุสมความสำเร็จดังปรารถนาอยู่อีกหรือไม่ประการใด

พระอรหันต์เถระมหานาคเสนจึงทูลตอบไปว่า ใช่แล้วแม้ขณะนี้เราก็ยังคงมีความปรารถนาใคร่จะให้ได้ประสบความสำเร็จดังความมุ่งหมายอยู่ตลอดไปมหาบพิตร ในอันที่จะสร้างพระพุทธรูปด้วยแก้วอันประเสริฐอย่างแท้จริงเพื่อจักได้ประดิษฐานขึ้นไว้ในโลกให้เป็นที่นมัสการเคารพบูชาของมวลเทวาและมนุษย์ทั้งหลาย

ดังนั้นองค์สมเด็จท้าวโกสินทร์อินทราธิราชจึงรับสั่งแก่พระนาคเสนว่า หากพระคุณเจ้าปรารถนาเช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะทรงช่วยให้ความปรารถนาดังกล่าวสำเร็จสมด้วยมโนรสเพื่อเป็นการสร้างบารมีช่วยด้วย โดยจะใช้**ให้พระวิษณุกรรมเทพบุตรไปเอาแก้ววิเศษในเขาเวบุลบรรพตมาถวายพระผู้เป็นเจ้า** ครั้นแล้วพระอัมรินทราธิราชเจ้าจึงทรงมีเทวบัญชาแก่พระวิษณุกรรมเทพบุตรให้รีบไปยังเขาเวบุลบรรพต แล้วนำเอาแก้วอันประเสริฐที่มีอยู่นั้นมาโดยเร็วอย่ารอช้า เราจะได้เอามาถวายแก่พระมหานาคเสนอรหันต์เถระเจ้า เพื่อจะได้สร้างพระพุทธรูปขึ้นไว้ให้เป็นที่นมัสการบูชาแก่ปวงเทพเทวา และบรรดามนุษย์ทั้งหลายสืบต่อไปในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น

พระวิษณุกรรมเทพบุตรเมื่อได้รับเทวบัญชาจากองค์สมเด็จพระอินทรา

ธิราชเจ้าเช่นนั้น จึงกราบถวายบังคมทูลแด่องค์พระอัมรินทร์ว่า ซึ่งการที่พระองค์ทรงมีเทวบัญชาให้ข้าพระพุทธเจ้าไปนำเอาลูกแก้วอันประเสริฐซึ่งมีกำเนิดอยู่ ณ ภูเขาเวบุลบรรพต ด้วยปรากฏว่า ณ สถานที่แห่งนั้นย่อมเต็มไปด้วยเทพวิญญาณอันทรงฤทธิ์เฝ้าดูแลระวังรักษา อีกทั้งพวกกุมภัณฑ์ คนธรรพ์ ยักษ์ร้ายตลอดไปจนกระทั่งอารักขเทวดาทั้งปวงที่เขาช่วยกันดูแลระวังรักษาอยู่มากมาย เกลือกว่าข้าพระพุทธเจ้าเข้าไปแต่ผู้เดียวนั้นเห็นทีเขาเหล่านั้นคงจะไม่ให้เป็นแน่นอนพระเจ้าข้า หากพระองค์จะทรงโปรดเกล้าเสด็จไปด้วยกับข้าพระพุทธเจ้าและเมื่อพวกคนธรรพ์กุมภัณฑ์อารักขเทวดาทั้งหลายเขาได้แลเห็นพระองค์แล้วไซร้ เขาก็คงจะยินยอมถวายให้ลูกแก้วอันประเสริฐแด่องค์สมเด็จพระมหาเทพบพิตรเจ้าเป็นแน่แท้ ด้วยว่าลูกแก้วอันประเสริฐนี้ย่อมเป็นที่หวงแหนของเหล่าผู้มีหน้าที่ดูแลระวังรักษาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะเหตุใด ก็เพราะเหตุว่าลูกแก้วทั้งหลายเหล่านั้นย่อมเป็นของคู่บุญบารมีของท่านผู้มีบุญ ซึ่งได้สร้างอานิสงส์กุศลไว้เป็นยอดยิ่ง เมื่อปรารถนาสิ่งใดจึงจะอาศัยแก้วนั้นเป็นเครื่องประกอบ

ครั้นองค์สมเด็จพระอัมรินทราธิราชเจ้าได้ทรงสดับคำกราบบังคมทูลของพระวิษณุกรรมเทพบุตรเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงมีพระเทวดำริห์ว่า เป็นการสมควรที่ตัวเรากับพระวิษณุกรรมเทพบุตรจะต้องไปด้วยกัน เพื่อร่วมกันสร้างบารมีและจะเป็นที่เชื่อถือแก่บรรดาเหล่าอารักขเทวดาทวยเทพเทวาคนธรรพ์กุมภัณฑ์ยักษ์ทั้งปวงเมื่อทราบ เราหวังจะสร้างกุศลบารมีบรรดาทวยเทพผู้ทรงฤทธิ์เหล่านั้นก็จะได้มีโอกาสร่วมกับเราช่วยสร้างมหากุศลอันยิ่งใหญ่ เป็นการสร้างบารมีไว้ในพระบวรพุทธศาสนาด้วยกัน เมื่อทรงคิดดังนั้นแล้วจึงทรงเสด็จไปยังเขาเวบุลบรรพต

พร้อมด้วยองค์วิษณุกรรมเทพบุตร ครั้นเมื่อไปถึงแล้วพระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรเห็นเหล่ากุมภัณฑ์ คนธรรพ์ และเทพทั้งปวงที่รักษาขุนเขาเวบุลบรรพตนั้นอยู่เป็นอันมาก พระองค์จึงทรงมีเทวปฏิสันถารดำรัสขึ้นว่า ท่านทั้งปวงซึ่งอยู่กัน ณ ที่นี้ การที่เรามาหาพวกท่านก็เนื่องจากว่าเราจะมาขอเอาลูกแก้วอันวิเศษที่มีอยู่เพื่อนำเอาไปถวายพระมหานาคเสนอรหันต์เถระเจ้า ด้วยท่านพระผู้เป็นเจ้าพระองค์นั้นมีความปรารถนาจะสร้างพระพุทธรูปประดิษฐานไว้ในโลก ให้เป็นที่นมัสการเคารพบูชาแก่บรรดาทวยเทพเทวดาและมนุษย์ทั้งปวง ขอท่านทั้งหลายจงให้ลูกแก้วอันประเสริฐนั้นแก่เราเถิด เป็นการช่วยสร้างทางกุศลบารมีร่วมกัน

บรรดาอารักขเทวดาคนธรรพ์กุมภัณฑ์ยักษ์และอสูรเทพทั้งหลายเหล่านั้นเมื่อได้ฟังพระเทวบัญชาขององค์พระอัมรินทราธิราชเจ้า จึงพากันกราบทูลพระกรุณาว่า ซึ่ง**ดวงแก้วอันประเสริฐที่ปวงข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายร่วมกันระวังรักษาอยู่นี้ ชื่อ ลูกแก้ว มณีโชติ เป็นรัตนคู่บุญบารมีขององค์พระบรมจักรพรรดิราชาธิราชเจ้า มีแก้วทั้งหลายเป็นบริวารอยู่ด้วยกันพันลูกล้อมรอบ** ถ้าหากข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายนำเอามาถวายแด่องค์สมเด็จพระมหาเทวราชเจ้าเสียแล้วเมื่อพระบรมจักรพรรดิราชาเสด็จมาบังเกิดขึ้นในวันข้างหน้า ข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงก็ไม่อาจจะหาลูกแก้วประเสริฐมาถวายแก่ท่านได้ อนึ่งลูกแก้วมณีโชติอันประเสริฐนี้ย่อมมีคุณสมบัติและอิทธิ์ล้ำเลิศมหิทธิศักดาเดชานุภาพมากนัก ถ้าหากสำแดงฤทธิ์เสด็จไปที่ใด เมื่อคนทั้งหลายเห็นเข้าก็จะมีความสงสัยว่า พระยาจักรพรรดิราชาธิราชเจ้าผู้ประเสริฐได้ถือกำหนดมาสู่เมืองมนุษย์แล้วในที่นั้น อันจะทำให้คนทั้งปวงเข้าใจผิดไปเสียดังนี้พระเจ้าข้า พวกข้าพระพุทธเจ้าผู้เฝ้าดูแล

รักษาดวงแก้วมณีโชตินี้ก็คงจะไม่พ้นโทษผิดเป็นแน่

แต่**เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชประสงค์ที่จะให้ได้** ซึ่ง**ลูกแก้วอันประเสริฐ**แล้ว ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็จะ**ขอถวายแก้วมรกตลูกหนึ่งซึ่งมีคุณอันประเสริฐด้วยมีรัศมีสีเขียวบริสุทธิ์ มีบริวารหนึ่งพันลูกล้อมรอบอยู่ดูงดงามตระการตา** อยู่ถัดกำแพงอันล้อมดวงแก้วมณีโชติลูกนั้นไป ทั้งนี้พวกข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายเห็นว่าคงจะสมดังพระมโนรสปรารถนาเป็นแน่แท้พระเจ้าข้า สำหรับดวงแก้วมณีโชติดวงนี้พวกข้าพระพุทธเจ้าไม่อาจถวายตามพระราชเทวปรารถนาได้

ท้าวสักรินทร์เทวราชได้ทรงสดับซึ่งคำกราบบังคมทูลของบรรดากุมภัณฑ์ คนธรรพ์ และอารักขเทวดา ดังนั้น พระองค์ก็ทรงเสด็จไปสู่สถานที่อันมีดวงแก้วมรกต เมื่อทรงประสบแล้วพระองค์ก็**ทรงหยิบเอาลูกแก้ววิเศษดังพรรณนานั้นมา**แล้วชวนพระวิษณุกรรมเทพบุตรเสด็จ**ออกจากขุนเขาเวบุลบรรพตมาสู่อโศการาม** ครั้นแล้วก็เสด็จเข้าไปนมัสการพระอรหันต์มหาเถระเจ้านาคเสนแล้วมีพระดำรัสว่า พระคุณเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้ากับพระวิษณุกรรมเทพบุตรได้ไปนำ**เอาลูกแก้วมรกตอันประเสริฐมีแสงสีเขียวสดใสบริสุทธิ์ อยู่ในภูเขาเวบุลบรรพต แวดล้อมไปด้วยดวงแก้วบริวารถึงหนึ่งพันลูกมาถวายพระคุณเจ้า** เพื่อจักได้สำเร็จสมดังความปรารถนาของพระคุณเจ้า **ในอันที่จะสร้างขึ้นซึ่งพระพุทธรูปของพระบรมศาสดาไว้เป็นที่นมัสการบูชาของเทวดาและมนุษย์** ขอพระคุณเจ้าจงรับไว้เพื่อจักได้สำเร็จตามปณิธานที่ตั้งไว้แต่เดิมมา แล้วองค์โกสีย์กับพระวิษณุกรรมเทพบุตรก็นมัสการลาพระมหาเถระนาคเสนอรหันต์ ชวนกันเสด็จสู่พิมานไพชยนต์มหาปราสาทในดาวดึงส์เทวโลก

พระอรหันต์มหานาคเสนเถระเมื่อได้รับดวงแก้วมรกตจากองค์อินทราธิราช แล้วก็มารำพึงอยู่ในใจว่า อันการที่เราจะสร้างพระพุทธรูปด้วยแก้วมรกตนี้จัก กระทำให้สำเร็จได้อย่างใดเราจักได้ผู้ใดที่มีปัญญาชาญฉลาดมาดัดแปลงสร้าง พระพุทธรูปด้วยมรกตลูกนี้ให้สำเร็จสมดังความปรารถนา เพื่อที่จะค้ำจุนพระพุทธ ศาสนาไว้ให้ยืนยงคงอยู่ตลอดไปจนตราบเท่าสองพันห้าร้อยพระพรรษา และด้วย ความคิดปรารถนาที่จะหานายช่างผู้มีฝีมือคู่ควรกับการนำเอาดวงแก้วมรกตวิเศษ มาสร้างเป็นพระพุทธรูปนี้เกิดปัญหาที่จะต้องพิจารณาสองประการ อันนับว่าเป็น ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่ความเหมือนหรืออย่างน้อยก็ละม้ายคล้ายคลึง และ ความงดงามสมตามพระพุทธลักษณะดังต่อไปนี้

ปัญหาข้อที่ ๑ คือความเหมือน ใครจะสร้างพระพุทธรูปนี้ให้มีพระลักษณะ เหมือน หรือละม้ายคล้ายคลึงกับพระพุทธลักษณะขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ เพราะนับเวลาแต่พระพุทธองค์เสด็จดับขันธ์เข้าสู่พระปรินิพพานไปเป็นเวลา นานถึงสามร้อยปี แล้วก็ไม่มีผู้ใดที่ได้เคยประสบพบเห็นพระบรมครูจะมีชีวิต ยืนยงคงอยู่ เพื่อจะบอกเล่ากล่าวขานถึงพระพุทธลักษณะของพระองค์แม้แต่ พระพักตร์ได้ถูกต้องว่ามีพระลักษณะเป็นอย่างไร ก็เมื่อบรรดาผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในสมัย นั้นไม่เคยมีใครได้เห็นพระพุทธองค์เลย แล้วใครจะสร้างพระพุทธรูปที่ถูกต้องขึ้น ไว้เป็นที่สักการะบูชากราบไหว้ของมนุษย์และเทพยดาได้อย่างไร หรือจะสร้าง เพียงเป็นเครื่องหมายแทนพระองค์ดังเช่นเสมาธรรมจักรที่เคยสร้างกันมามาก แล้ว ถ้าจะทำเช่นนั้นจะมีประโยชน์อะไร เพราะได้เคยสร้างเคยทำกันมานับแต่ใน สมัยพุทธันดรแล้ว และก็ไม่จำเป็นจะต้องดิ้นรนอธิษฐานขอลูกแก้วมรกตอัน

วิเศษมาเพื่อเพียงจะสร้างเป็นเครื่องหมายแทนคำสอนของพระองค์เป็นรูปล้อรถ ซึ่งจะใช้วัตถุสิ่งใดสร้างก็ได้ ทั้งจะเป็นการง่ายกว่าด้วย แต่โดยที่ได้อธิษฐานด้วยการตั้งปณิธานไว้แล้วว่าจะสร้างเป็นพระพุทธรูปของพระพุทธองค์จึงต้องร้อนถึงพระอินทร์ลงมาให้ความร่วมมือช่วยเหลือไปหาแก้ววิเศษดวงนี้มาให้จากในถิ่นที่มนุษย์ธรรมดาก็ไม่สามารถจะไปถึงได้ ด้วยความมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้แต่แรกเริ่มเดิมทีเป็นมาเช่นนี้จึงจะต้องพยายามสร้างพระพุทธรูปขึ้นให้จงได้

ปัญหาข้อที่ ๒ *คือความงาม* เนื่องจากแก้วมรกตวิเศษดวงนี้มีค่าอันจะหาสิ่งใดมาประมาณเทียบเท่ามิได้ ย่อมคู่ควรแก่การที่จะใช้สร้างพระพุทธรูปขององค์พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะได้ใครเล่าที่มีฝีมือแกะสลักให้สวยงามสมกับพระพุทธลักษณะ แม้ฝีมือของมนุษย์นี้ก็คงจะมีอยู่บ้าง แต่อาจจะหาได้ยากนัก แต่ถ้าหากจะอาศัยซึ่งพระพุทธานุภาพแล้วก็คงจะพอเป็นเหตุอันไม่พ้นวิสัยไปได้ ซึ่งก็จะได้ป่าวประกาศสืบค้นหาคนมีฝีมือดีเป็นยอดเยี่ยมในทางการช่างแกะสลักอย่างประณีตมาทำการแกะสลักพระพุทธรูปนี้ให้สำเร็จสมดังความปรารถนาที่ได้ตั้งไว้แต่เดิมมาให้จงได้

เมื่อพระมหานาคเสนเถระอรหันต์ได้มาจินตนาการถึงปัญหาใหญ่สองประการดังกล่าว และด้วยบารมีแห่งองค์พระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์ก็ร้อนขึ้นไปถึงท้าวสักกะเทวราช พระองค์จึงทรงเสด็จลงมายังมนุษย์โลก อีกครั้งหนึ่งพร้อมกับพระวิษณุกรรมเทพบุตรเข้าไปนมัสการพระมหาเถระอรหันต์นาคเสนเจ้าในร่างของบุคคลธรรมดา แล้วได้รับสั่งถามพระมหานาคเสนว่า พระคุณเจ้าปรารถนาจะได้นายช่างแกะสลักมาทำการสร้างพระพุทธรูปด้วยลูกแก้วมรกตอันวิเศษของ

พระคุณเจ้ามิใช่หรือ ถ้าใช่แล้วข้าพเจ้าทั้งสองจะขออาสาทำถวายพระคุณเจ้าเพื่อเอาบุญเป็นการสร้างกุศลบารมีไปในวันข้างหน้าโดยจะไม่ขอปรารถนาสิ่งตอบแทนจากพระคุณเจ้าอย่างใดเลย เพราะเนื่องจากข้าพเจ้าทั้งสองพอจะมีฝีมือในทางแกะสลักอยู่บ้าง และได้มีอาชีพในทางนี้มาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษ ขอพระคุณเจ้าจงได้โปรดไว้ใจมอบให้ข้าพเจ้าทั้งสองทำการนี้เถิด ข้าพเจ้าทั้งสองรับรองว่าจะไม่ให้เสียการและจะกระทำงานครั้งนี้ด้วยความประณีตอย่างที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยได้ทำมา

ดังนั้นพระมหาเถระเจ้าจึงเข้าสู่ฌานเพ่งพิจารณาดูก็รู้ด้วยฌานอันกล้าว่าบุรุษทั้งสองนั้นมิใช่อื่นไกล ที่แท้ก็คือองค์สมเด็จพระอัมรินทราธิราชเจ้ากับท้าววิษณุกรรมเทพบุตรปลอมแปลงร่างลงมา เพื่อรับอาสาสร้างพระพุทธรูปด้วยดวงแก้วมรกตอันวิเศษสุดนี้ให้สำเร็จสมดังมโนรสปรารถนาของพระอรหันต์ เพราะว่าลำพังปวงมนุษย์ทั้งหลายนั้นย่อมไม่สามารถจะกระทำให้สำเร็จได้ จึงต้องอาศัยบุญญฤทธิ์และเทพบารมีเข้าช่วยจึงจะอำนวยให้เกิดประโยชน์ไปในอนาคตกาลเบื้องหน้า เมื่อพระนาคเสนเถระได้ทราบด้วยญาณดังนี้แล้วก็เกิดปีติปราโมทย์ยิ่งจึงกราบทูลตอบสมเด็จพระสักรินทราธิราชเจ้าและองค์วิษณุกรรมเทพบุตรไปว่าอันท่านทั้งสองมารับอาสาในครั้งนี้ ก็นับว่าเป็นความปรารถนาอันดียิ่งที่ท่านทั้งสองจะได้ร่วมกับข้าพเจ้าสร้างบารมีถวายแด่องค์สมเด็จพระชินสีห์โคดมให้สมดังมโนรสปรารถนาของเราทั้งมวล ขอความตั้งใจดีและพระพุทธบารมีขององค์สมเด็จพระสมณโคดมบรมครู จงดลบันดาลให้การในครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดีจงทุกประการเป็นอันว่าอาตมาจักไม่ต้องเป็นห่วงกังวลอย่างใดอีกต่อไป ขอมอบไว้ให้แก่ท่านทั้งสองตั้งแต่บัดนี้

ท้าวโกสีย์และท้าววิษณุกรรมเทพบุตรก็ลงมือดัดแปลงแต่งสร้างแกะสลักแก้ววิเศษดวงนั้น ให้เป็นพระพุทธรูปซึ่งมีพระลักษณะและสรีระทั้งปวงได้ส่วนสัดละม้ายคล้ายคลึงกับองค์พระชินราชพุทธสมณโคดมเจ้า เทพเจ้าทั้งสองพระองค์ได้ทรงกระทำกิจอันสำคัญยิ่งในครั้งนี้อยู่ที่เมืองมนุษย์เป็นเวลานานถึง ๗ วัน โดย**เข้าพิธีทรงเครื่องขาวล้วนและรักษาอุโบสถศีลเป็นอาจินต์อยู่ในขณะนั้น** ครั้นแล้วองค์สมเด็จพระอัมรินทร์ปิ่นโมฬีโลกก็ทรงสั่งให้พระวิษณุกรรมเทพบุตรเนรมิตพระมหาวิหารใหญ่ ซึ่งประดับไปด้วยเครื่องประดับทั้งปวงอันล้วนไปด้วยแก้ว เงิน ทอง เป็นประธาน ครั้นแล้วจึงเนรมิตเป็นรัตนบัลลังก์กาญจน์แท่นแก้วประดับทองอันประเสริฐขึ้น ณ ที่ท่ามกลางพระวิหารนั้น แล้วจึงอัญเชิญพระพุทธรูปแก้วมรกตอันประเสริฐขึ้นประดิษฐานไว้บนพระแท่นรัตนบัลลังก์กาญจน์เพื่อเป็นที่เคารพสักการะโดยทั่วกันทั้งเทพยดาและมนุษย์

เมื่อกิจทุกอย่างที่พึงจะต้องกระทำในครั้งกระโน้นได้กระทำสำเร็จเป็นที่เรียบร้อยทุกประการแล้ว จึงองค์**สมเด็จพระอัมรินทร์ปิ่นเทวโลกได้อัญเชิญเทพบุตรสุดประเสริฐซึ่งสถิตอยู่ในทิพย์พิมานสถานชั้นดาวดึงส์เทวโลกสามพระองค์ทรงพระนามต่าง ๆ กัน ให้เสด็จลงมาเฝ้าพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งพระพุทธรูปแก้วมรกตโดยกำหนดผลัดเปลี่ยนเวียนเวรกันทั้งสามพระองค์ล้วนทรงพระนามว่าแก้วมรกตด้วยกันทั้งสามพระองค์** ไม่ทรงมีพระนามอย่างอื่นอีกดังแต่ก่อน

ในกาลครั้งนั้นบรรดาประเทศทั้งหลายที่ได้รับพระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบูชาทั้งในมนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลกทั้งมวล ก็ได้พากันสร้างพระพุทธรูปด้วยวัตถุอันประเสริฐวิเศษอื่น ๆ เป็นต้น

ว่า สุวรรณ กาญจนา และรัตนะต่าง ๆ ในคราวเดียวสมัยเดียวกันขึ้นอีก ๔ พระองค์ด้วยกัน อันล้วนทรงความศักดิ์สิทธิ์มีฤทธิ์เดชเดชาศักดาบุญญานุภาพและอภินิหารเป็นมหัศจรรย์ยิ่งทุกพระองค์ รวมเป็นห้าพระองค์ทั้งพระแก้วมรกตองค์นี้ ซึ่งแต่ละพระองค์ทรงพระนามว่า

๑. *พระแก้วมรกตหรือพระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร (สร้างด้วยแก้วเขียว)*
๒. *พระบุษย์รัตน์ (แก้วสีขาวล้วนงามประดุจเพ็ชร)*
๓. *พระแทรกคำ (แก้วแกมทอง ดูเหมือนแก้วอยู่ข้างนอกทองคำอยู่ภายใน)*
๔. *พระบาง (ทองคำเป็นส่วนใหญ่)*
๕. *พระมหามณีรัตน์ (สร้างด้วยแก้วสีม่วงคล้ำประดุจน้ำรัก)*

องค์พระแก้วมรกตทรงเล่าประทานว่า

ตัวเรามิใช่พระหากแต่เป็นเทพ คือ**เทพบุตรดาวดึงส์เทวโลกที่พระอินทร์**ได้อาราธนาอัญเชิญลงมาสถิตอยู่ในสถานอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายซึ่งเป็นที่สถิตของพระพุทธรูปองค์นี้ทั่วทุกแห่งหน ส่วน**พระนามเดิมนั้น**คือ**พระแก้วมรกตอันประเสริฐ** สำหรับพระนามที่ตั้งขึ้นว่า พระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากรนั้น เป็นพระนามที่ได้ตั้งกันขึ้นในภายหลัง หาใช่พระนามเดิมไม่

ครั้นเมื่อพระวิษณุกรรมเทพบุตรได้เนรมิตพระมหาวิหารขึ้นในวัดอโศการามเมืองปาตลีบุตร์ และได้ประดิษฐานพระแก้วมรกตไว้แล้วก็มีการฉลองสมโภชกันเป็นงานใหญ่ ในครั้งนั้นบรรดาพระอรหันต์เจ้าทั้งหลายในโลกเป็นจำนวนมากที่อยู่ในทิศทั้งแปดก็ได้มาทำการสักการะบูชาองค์พระแก้วมรกต พร้อมกันนั้นก็มีประชากรทั้งมวล เทพยดา อินทร์ พรหม ยมนา รุกขเทวดา อากาศเทวา เทพบุตร เทพธิดา เทวดา นางฟ้า เทพรักษ์ ทั้งหญิงชายนางไม้ทั้งปวง คนธรรพ์ วิทยาธร กินนร นาค ครุฑ มนุษย์ อมนุษย์ทั้งปวง ที่มีดวงจิตยึดมั่นอยู่ในองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็พากันนำข้าวตอกดอกไม้ เครื่องสักการะบูชาธูปเทียนเป็นอันมาก มาถวายสักการะบูชาแก่พระพุทธรูปองค์แรกในโลก และโดย**อาศัยพระพุทธานุภาพและบารมีแห่งองค์พระบรมศาสดาก็เกิดกระทำปาฏิหาริย์เปล่งรัศมีออกมาเป็นฉัพพรรณรังสีรุ่งโรจน์ปรากฏแก่มนุษย์และเทพเจ้าทั้งปวง** ณ ที่นั้นเห็นเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก ต่างพากันเกิดความปีติยินดีปรีดาปราโมทย์ในอานุภาพของพระแก้วมรกตอยู่ทั่วกัน จึงพร้อมกันแซ่ซ้องสาธุการประโคมแตรสังข์ดนตรีอยู่สนั่นหวั่นไหวไปทั่วทั้งสิบทิศ นับว่าเป็นการแสดง

ปาฏิหาริย์ครั้งแรกขององค์พระแก้วมรกตอันบ่งถึงความศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระสัมมาสัมพระพุทธเจ้า

การบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

การบรรจุพระบรมสารีริกธาตุขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าสู่ในองค์พระแก้วมรกตก็ได้กระทำกันในขณะต่อมานั้นเอง โดยพระมหานาคเสนเถระอรหันต์เจ้าได้อาราธนาอัญเชิญพระบรมธาตุ ๗ องค์จากที่พระอินทร์ พระพรหม และเทพยดาทั้งปวงได้รักษาไว้ ล้วนมีความบริสุทธิ์งดงามอย่างยิ่ง มีฉัพพรรณรังสีรุ่งเรือง ครั้นได้มาครบทั้ง ๗ องค์แล้ว พระมหาเถระเจ้าก็เข้ากระทำพิธีอัญเชิญลงบรรจุในผอบแก้วแล้วจึงตั้งบนพานแก้ว ๗ ชั้น ซึ่งตั้งซ้อนอยู่บนพานทองคำแท้อีก ๗ ชั้นด้วยฤทธิ์ของพระอรหันต์เจ้า ก่อนที่จะอัญเชิญเข้าบรรจุอยู่ในพระพุทธรูป ก็ได้ทำพิธีฉลองสมโภชพร้อมกันด้วย พระอรหันต์เจ้าทั้งปวง อีกทั้งเทพยดาอินทร์พรหมและมนุษย์ทั้งปวง ต่างก็ชื่นชมโสมนัสพากันนำเครื่องสักการะบูชามีธูปเทียนดอกไม้มาถวายสักการะเป็นอันมาก ครั้นแล้วต่างก็ช่วยกันสรงพระบรมธาตุนั้นด้วยน้ำหอมสุคนธรสจึงอบอวลไปด้วยกลิ่นอันหอมหวลยิ่งนักหาที่เปรียบมิได้ เมื่อจะอาราธนาเข้าบรรจุในองค์พระพุทธรูปก็ปรากฏอิทธิปาฏิหาริย์เปล่งแสงรังสีรัศมีรุ่งเรืองสว่างไสวไปทั่วทั้ง ๘ ทิศแม้ในท้องนภากาศ ครั้นแล้วพระมหานาคเสนเถระเจ้าก็ตั้งจิตอธิษฐานขออาราธนาอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุทั้ง ๗ องค์นั้นให้เสด็จเข้าสู่องค์พระพุทธรูปแก้วมรกตนั้นดังนี้

๑. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระเกศโมฬีขององค์พระพุทธรูป*

๒. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระพักตร์ พระนลาตขององค์พระพุทธรูป*

๓. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระอุระขององค์พระพุทธรูป*

๔. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระอังสาข้างขวา (ไหล่ขวา) ขององค์พระพุทธรูป*

๕. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระอังสาข้างซ้าย (ไหล่ซ้าย) ขององค์พระพุทธรูป*

๖. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระชานุขวา (เข่าขวา) ขององค์พระพุทธรูป*

๗. *องค์ ๑ เสด็จเข้าบรรจุอยู่ในพระชานุซ้าย (เข่าซ้าย) ขององค์พระพุทธรูป*

เมื่อพระบรมธาตุ ๗ พระองค์เข้าประดิษฐานอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ขององค์พระพุทธรูปครบ ๗ แห่งแล้ว พระพุทธรูปนั้นก็ทรงแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้ปรากฏเห็นทั่วกันอีกเป็นครั้งที่สอง คือ ยกพระบาทข้างขวาขึ้น ดูเสมือนหนึ่งว่าจะเสด็จลงจากพระแท่นรัตนกาญจนบัลลังก์อันเป็นที่ประดิษฐานอยู่นั้น บรรดาผู้ที่กระทำพิธีและเฝ้าสักการะบูชา ต่างก็พากันแซ่ซ้องสาธุการอย่างเอิกเกริกเกริกก้องไปทั่วท้องนภากาศ ทั้งมนุษย์และเทพยดาอินทร์พรหมทั้งหลายต่างก็พากันถวายสักการะบูชาด้วยแก้วแหวนเงินทองเครื่องผ้าผ่อนแพรพรรณบรรดามีตลอดจนสุคนธารสอันหอมขจร เพื่อเป็นเครื่องสรง อาบอบ แด่องค์พระแก้วมรกตอยู่เกลื่อนกล่น

ส่วนองค์พระมหานาคเสนเถระอรหันต์เจ้า ครั้นได้เห็นปาฏิหาริย์เป็นอัศจรรย์ดังนั้น ก็ให้นึกสังหรณ์ในใจจึงเล็งโลกุตตระญาณไปก็ทราบด้วยอรหันต์

ญาณว่า "พระพุทธรูปแก้วมรกตอันศักดิ์สิทธิ์องค์นี้คงจะไม่ได้ไปอยู่ที่เมืองปาตลีบุตร์ไปนานนัก หากแต่จะต้องเสด็จไปประทับประดิษฐานอยู่ในถิ่นประเทศอื่นอีก" เมื่อพระอรหันต์เจ้าได้ทราบด้วยพระญาณอันเกิดจากโลกุตมรรคญาณดังนั้นแล้ว จึงกล่าวคำพยากรณ์ให้บรรดาผู้ที่มาประชุมสโมสรกันในคราวนั้นได้ทราบว่า **"องค์พระพุทธรูปแก้วมรกตอันประเสริฐนี้จะไม่อยู่ในเมืองปาตลีบุตร์นานนัก แต่หากจะต้องเสด็จไปโปรดสัตว์บำเพ็ญบารมีให้เป็นที่เคารพสักการะบูชายังประเทศอื่น ๆ อีก รวม ๕ แห่งด้วยกันคือ แห่งแรกได้แก่เมืองปาตลีบุตร์นี้ต่อไปก็จะเสด็จไปยังลังกาทวีป แล้วไปยังกัมพุชวิสัย ต่อจากนั้นก็จะไปยังโยนกสุวรรณภูมิ และกรุงศรีอยุธยาเทพมหานครแล้วจะเข้าสู่ยังประเทศพม่าเป็นอันสิ้นสุด แคว้นดินแดนของการเสด็จไปโปรดสัตว์" หากมนุษย์ผู้ใดได้มีโอกาสบูชาซึ่งพระพุทธรูปแก้วมรกตอันศักดิ์สิทธิ์เป็นพระพุทธรูปปฐมนิมิตรด้วยดวงจิตอันบริสุทธิ์ ปราศจากราคาธิกิเลสโทษแล้ว ครั้นเมื่อถึงคราวจะต้องจุติ (เคลื่อน) ตายไปจากโลกก็จะได้มีโอกาสขึ้นไปสู่สรวงสวรรค์เทวโลกทั่วกันทุกคน** พระพุทธรูปแก้วมรกตก็คงดำรงอยู่ในพระมหาวิหารอโศการาม ณ เมืองปาตลีบุตร์ต่อมาอีกเป็นนานได้ประมาณ ๕๐๐ ปี เมืองปาตลีบุตร์ก็เกิดกลียุคทำสงครามฆ่าฟันกันล้มตายมากมายนักหนา อีกทั้งทรัพย์สิ่งสินสมบัตินานาประการก็พลันพินาศฉิบหายลงมามากมายก่ายกอง พระศาสนาขององค์พระศาสดาก็พลันเสื่อมลงจากศรัทธาปสาทะของประชาชนพลเมือง ทั้งนี้เหตุเกิดขึ้นต่อมาภายหลังนับแต่การดับขันธ์เข้าสู่พระมหาปรินิพพานขององค์พระอรหันต์เจ้ามหานาคเสนเถระผู้ที่ได้คิดสร้างพระพุทธรูปองค์แรก อันเป็นสัญลักษณ์แทนองค์พระบรมครูโคตมวงศ์ผู้นิรทุกข์อันบริสุทธิ์ปราศจากโทษทั้งปวง

ประวัติการสร้างพระพุทธปฏิมากรแก้วมรกต ตอนนี้ได้มาจากพงศาวดารเหนือ (โยนก) ซึ่งพระแก้วมรกตทรงรับว่าเป็นความจริงตรงกับเรื่องเดิมโดยที่พระองค์รับสั่งว่า "ประวัติการสร้างพระพุทธรูปแก้วมรกตเท่าที่มีคนเขียนไว้ในหนังสือของพวกเมืองเหนือนั้นถูกต้องใกล้เคียงมาก ตามที่พวกเจ้าได้เคยรู้มา" ข้าพเจ้าจึงได้นำมาบันทึกลงไว้

ตอนที่ ๔
อภินิหารของพระแก้วมรกต

วันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ เราตื่นกันตามเวลาของทหาร คือ ๐๕.๓๐ น. เมื่อทุกคนทำธุระตอนเช้าของตนเรียบร้อยแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน ส่วนข้าพเจ้าก็ได้ออกไปติดต่องานต่าง ๆ กว่าจะเสร็จในราว ๑๐.๓๐ น. เศษ เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วจึงเริ่มบันทึกเหตุการณ์ประจำวันเพื่อรายงานแก่ผู้บังคับบัญชาตามระเบียบ ดูเหมือนว่าเราทุกคนต่างก็ลืมเรื่องเมื่อคืนนี้เสียสิ้น ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำงานอยู่ในที่พักในโบสถ์นั้น มีนายสิบคนหนึ่งมาทำความเคารพแล้วรายงานข้าพเจ้าว่า พลทหารชม นีกระโทก (คนทรงพระแก้วมรกต) ถูกผีเข้าอีกแล้ว ขณะนี้กำลังนั่งอยู่ที่ศาลาพักร้อน อ้างตัวว่าเป็นพระแก้วมรกตมาเข้าประทับทรง และมีพวกชาวบ้านราษฎรที่อยู่บริเวณใกล้เคียงพากันมาฟังเรื่องราวอยู่เนืองแน่น ขอให้ข้าพเจ้ารีบไประงับเรื่องเสีย มิฉะนั้นพวกทหารจะไม่เป็นอันทำงานกันเพราะตั้งแต่เมื่อคืนมาแล้ว ทุกคนต่างพากันสนใจเรื่องพระแก้วมรกตกันมาก มาวันนี้จึงพากันไปฟังพระแก้วกันอีก พอข้าพเจ้าได้ทราบเรื่องจากนายสิบก็มองดูนาฬิกาเห็นเป็นเวลา ๑๑.๑๕ น. จึงนึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนตอนก่อนที่ดวงวิญญาณจะออกจากร่างคนทรงได้บอกไว้ว่า วันพรุ่งนี้ (คือวันนี้) จะมาอีกตอนเพล ข้าพเจ้าจึงถามว่าเข้าทรงเมื่อใด นายสิบบอกว่าตอน ๑๑.๐๐ น. เห็นจะได้ ขณะนั้น พลฯ ชมกำลังช่วยขุดดินสร้างหลุมหลบภัยอยู่ภายใต้ความควบคุมของนายสิบผู้นี้ เขาเห็นพลฯ ชมทิ้งจอบยืนตัวสั่นเหมือนคนกำลังจับไข้หนาวสั่นอยู่สักครู่หนึ่ง แล้ว พลฯ ชมก็ก้าวขึ้นจากหลุมหลบภัยที่กำลังขุด และ

เดินมุ่งตรงไปที่ศาลาพักร้อนซึ่งสร้างไว้ชั่วคราวที่มุมกำแพงวัดด้านหน้า แล้วขึ้นไปนั่งขัดสมาธิอยู่บนศาลา พวกทหารที่กำลังทำงานจึงพากันตามไปดู ขณะนี้กำลังอยู่กันที่ศาลาพักร้อนชั่วคราวนั้น ข้าพเจ้าสั่งว่าให้เขาไปก่อนประเดี๋ยวข้าพเจ้าจะไป

เมื่อนายสิบผู้นั้นออกไปแล้วข้าพเจ้าจึงมานั่งคิดว่า เรื่องนี้ถ้ารู้ไปถึงหูผู้บังคับบัญชาน่ากลัวจะแย่ เพราะคงไม่มีใครเชื่อว่าพระแก้วมรกตมาเข้าประทับทรงแน่ ตัวข้าพเจ้าเองจะต้องถูกตำหนิโทษก่อนคนอื่นเพราะเป็นหัวหน้าอยู่ไม่ดูแลปล่อยให้เกิดมีการผีเข้าจ้าวทรงในหมู่ทหารในบังคับบัญชาขึ้นได้แล้วไม่จัดการแก้ไข แต่จะทำอย่างไรจึงจะแก้ไขได้ เพราะข้าพเจ้าไม่มีอำนาจเหนือเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ขนาดนั้น แต่ถึงแม้จะเป็นผีมาเข้าและแอบอ้างว่าเป็นพระแก้วมรกตข้าพเจ้าก็ไม่มีเวทย์มนต์คาถาอะไรจะขับไล่ผีได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าจะต้องไปปรึกษาพระให้ท่านช่วยแก้ไขเห็นจะดี แต่ควรจะลองไปฟังคารมและเรื่องราวดูก่อน เมื่อคิดหาทางออกได้เช่นนี้แล้วข้าพเจ้าจึงไปที่ศาลาพักร้อนชั่วคราว (เป็นที่ขายอาหารด้วย) พอข้าพเจ้าไปถึงก็ได้ยินเสียงเรียกและถามว่าข้าพเจ้ามาแล้วหรือทำไมมาช้านัก ไม่ตรงตามเวลาที่นัดไว้ ต้องให้คนไปบอกจึงมา ข้าพเจ้าก็ไม่พูดค้านติงแต่ประการใด เมื่อเข้าไปถึงข้าพเจ้าจึงก้าวขึ้นไปเพื่อจะนั่งบนพื้นศาลานั้นก็ได้ยินคนทรงพูดว่า “อย่าขึ้นมานั่งเสมอกับข้าไม่ได้เพราะข้าเป็นเทพส่วนเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา” ข้าพเจ้าจึงลดตัวลงมานั่งยังม้ายาวที่วางอยู่ในที่นั้น ครั้นแล้วคนทรงพูดขึ้นว่า “เมื่อคืนนี้ข้าไปช่วยป้องกันไม่ให้เครื่องบินมันปลดลูกระเบิดออกได้ จึงไม่เกิดความเสียหายมาก ถ้าไม่เช่นนั้นมันจะเกิดเสียหายมากและคนก็จะล้มตายกันมากด้วย พวกเจ้าอยู่ที่นี่คงได้รู้เรื่องแล้วใช่ไหมล่ะ” ข้าพเจ้า

รับว่า รู้แล้ว คนทรงพูดว่า "เอาละ วันนี้ใครมีอะไรก็บอก ข้าจะมาคุยด้วย ส่วนเจ้า (ข้าพเจ้า) นั้นข้าจะรับเป็นลูกและจะคอยคุ้มครองช่วยกันอันตรายให้ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เมื่อเข้าที่คับขันหรือจะได้รับอันตรายอย่างหนึ่งอย่างใดให้เจ้านึกถึงข้าแล้วข้าจะไปช่วย" ข้าพเจ้ายกมือขึ้นไหว้แสดงความขอบใจที่กรุณารับว่าจะช่วยป้องกันอันตรายให้และข้าพเจ้าได้ถามปัญหาต่อไปนี้

ข้าพเจ้า ขอทราบประวัติความเป็นมาของท่านก่อนที่จะมาอยู่ในประเทศไทยจนถึงบัดนี้จากปากของท่านเอง

พระแก้วมรกต คำถามของเจ้ามันยาวมาก แต่เอาเถอะ ข้าจะเล่าให้ฟังย่อ ๆ พอเป็นสังเขป ซึ่งพวกเจ้าส่วนมากยังไม่รู้เรื่องของข้า แต่ลูกข้า (ข้าพเจ้า) รู้แล้วเพราะได้เรียนมามาก ส่วนคนที่ไม่รู้คอยฟังไว้ สำหรับคนที่รู้แล้วลองตรวจสอบดูว่าเรื่องที่ข้าเล่าให้ฟังตรงกับที่เจ้ารู้มาหรือไม่ **ถ้าเรื่องใดซึ่งไม่ตรงกับที่เจ้าเคยรู้เคยฟังมา ให้ถือว่าที่ข้าเล่าให้ฟังนี้เป็นความจริง เพราะข้าเล่าจากปากของข้าเอง** คอยฟังให้ดีแล้วส่งใจติดตามไปเพื่อพิจารณาดูด้วย จะได้รู้ผิดรู้ถูกให้แน่นอน

เริ่มประวัติ

แต่เดิมข้าไม่ได้อยู่ในสุวรรณภูมิหรือแหลมทองนี้ ข้าอยู่ทางประเทศใหญ่ที่เรียกว่าชมภูทวีปมาตั้งแต่ตอนที่เขาได้สร้างพระพุทธรูปแก้วมรกตขึ้นมา ข้าอยู่ในชมภูทวีปเป็นเวลานานถึงพันห้าร้อยปี (๑,๕๐๐ ปี) เศษ คือตั้งแต่ พ.ศ. ๓๐๐-๑๘๐๐ เศษ ครั้งนั้นมีพระมหากษัตริย์ทางแหลมทองหรือสุวรรณภูมินี้องค์หนึ่ง มี

บุญญาอภินิหาร ได้ไปอาราธนาอัญเชิญข้ามาเพื่อเป็นหลักค้ำจุนพระพุทธศาสนาขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ข้านับถือ **ข้าเป็นผู้รักษาพระพุทธรูปอันศักดิ์สิทธิ์นี้อยู่ ข้าได้รับเทวบัญชาให้อัญเชิญพระพุทธรูปนี้ไปสู่ดินแดนที่พระพุทธศาสนาของพระพุทธองค์จะเจริญมั่นคงอยู่ได้อีกนาน** นั่นคือใน**ประเทศแหลมทองนี้** และมนุษย์ผู้สำเร็จในสมัยโน้นได้มีอภิญญาได้อนาคตังสญาณ**จึงได้กล่าวคำทำนายไว้ล่วงหน้าตอนที่สร้างพระพุทธรูปแก้วมรกตอันศักดิ์สิทธิ์นี้ไว้ว่า "จะอยู่ในชมภูทวีปได้เพียงหนึ่งพันห้าร้อยปี (๑,๕๐๐ ปี) ครั้นครบกำหนดนั้นแล้วมนุษย์ในชมภูทวีปจะมีจิตใจตกต่ำเสื่อมความนับถือในพระศาสนาของพระพุทธองค์ จะเกิดการดูถูกเหยียบย่ำทำลายพระพุทธศาสนากันขึ้นเป็นการใหญ่ บรรดาวัตถุและรูปเคารพแทนศาสนาของพระพุทธองค์จะพลอยถูกเหยียบย่ำทำลายไปด้วยส่วนรูปเคารพและวัตถุอันแทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีวิญญาณของเทพเจ้าคุ้มครองดูแลรักษาอยู่ก็จะเสด็จหลีกหนีทางแห่งการทำลายล้างของพวกมิจฉาทิฐิและพวกเดียรถีย์นอกศาสนาไปหมดสิ้น** ดังเช่น **องค์พระแก้วมรกตและพระพุทธสิหิงค์**เป็นอาทิ

สำหรับ**พระแก้วมรกตนี้มีเทพบุตรสามองค์ในดาวดึงส์เทวโลกได้รับมอบหน้าที่ให้ดูแลรักษาองค์พระพุทธรูป**อยู่ เมื่อเกิดเหตุขึ้นตามที่ผู้รู้อนาคตทำนายล่วงหน้าไว้สมจริงตามคำพยากรณ์ทุกประการแล้วก็พอดีได้รับการอาราธนาอัญเชิญให้มาสถิตอยู่ในประเทศพุทธศาสนาฝ่ายหินยานคือฝ่ายใต้ เราจึงมาอยู่ในประเทศทางแหลมสุวรรณภูมินี้ เรามาเรือใหญ่ในสมัยเมื่อ ๗๐๐-๘๐๐ ปีมาแล้วเรือมาสามลำด้วยกัน ลำหนึ่งบรรทุกพระไตรปิฎก อีกลำหนึ่งบรรทุกคนและ

เครื่องบูชา ส่วนเรามาลำหนึ่งต่างหาก ครั้นพอมากลางมหาสมุทรใหญ่ตะวันตกก็เกิดพายุพัดอย่างรุนแรง ลำของเราอยู่กลางและอยู่กลางเสมอไม่ว่าจะแล่นขนานกันหรือแล่นเรียงกัน ลำหน้าบรรทุกคนและเครื่องตั้งบูชา ลำหลังบรรทุกพระไตรปิฎก ครั้นถูกพายุพัดจัดหนักเข้าเรือทั้งสามลำนี้ก็แตกออกจากขบวน พลัดกันไปคนละทิศละทาง เรือลำหน้าที่นำขบวนนั้นแตกจมลงในท้องมหาสมุทรเพราะถูกพายุฟาดใบม้วนเสากระโดงหักเอียงคว่ำลงไป คนในเรือตายทั้งหมดเพราะเป็นเวลามืดค่ำมองอะไรไม่เห็นเลย ส่วนเครื่องบูชาอันมีค่ามากล้วนไปด้วยเครื่องสุวรรณกาญจนาและรัตนนั้นก็ตกจมลงสู่ท้องมหาสมุทรตะวันตก เรือลำหลังถูกพายุพัดหัวเรือเหไปทางทิศตะวันออกของแหลมสุวรรณภูมิ พาเอาพระไตรปิฎกไปเผยแพร่อยู่ทางนั้นตั้งแต่นั้นมา ส่วนเรือลำที่อยู่กลางขบวนซึ่งพาเรามานั้นถูกพายุพัดเหหัวเรือไปทางใต้ เราได้ช่วยพยุงเรือไว้มิให้ล่ม ทั้งใบก็มิได้ขาด เสาก็มิได้หักเพราะเราช่วยหันใบออกนอกทิศทางของพระพายผู้ยิ่งใหญ่เสียทัน และด้วยพระบารมีของพระพุทธองค์จึงทรงลำเรือไว้มิให้อับปางลง เมื่อเรือของเราออกมานอกทิศทางลมแล้ว พวกลูกเรือต่างก็พากันหลงทางไม่อาจหันหัวไปให้ถูกต้องในทางเดิมได้ ครั้นได้ลมจัดใบติดลมแล้วก็ตั้งหางเสือมุ่งมาทางใต้ของแผ่นดินในสุวรรณภูมิ จนมาจึงเมืองแห่งหนึ่งเราก็ไปบอกให้เจ้าเมืองรู้ในนิมิตร เจ้าเมืองจึงจัดแต่งขบวนออกมาต้อนรับพระพุทธรูปแก้วมรกตแห่เข้าเมืองอย่างมโหฬาร ครั้นแล้วจึงมีการสมโภชอยู่ถึง ๗ วัน ๗ คืน ครั้นแล้วพระมหากษัตริย์ทางหัวเมืองฝ่ายเหนือผู้เป็นจ้าวเป็นใหญ่ จึงได้ลงมาอัญเชิญเราขึ้นไปประดิษฐานไว้ในหัวเมืองฝ่ายเหนืออยู่เป็นเวลานานเป็นที่เคารพสักการะบูชา บ้านเมืองก็เจริญรุ่งเรืองเป็นอันมาก อยู่ต่อมาก็เกิดมีการรบราฆ่าฟันทำสงครามกันในระหว่างพวกเจ้าครองเมือง

ทางหัวเมืองฝ่ายเหนือด้วยความโลภมัวเมาในอำนาจ ด้วยโทสะพยาบาทอาฆาตอันแรงกล้าซึ่งเป็นกิเลสของมนุษย์ **ใครชนะก็มาอัญเชิญเราไปไว้เคารพบูชา ใครดีเราก็คุ้มครอง ใครไม่ดีเราก็คุ้มครองป้องกันไม่ได้ ต้องปล่อยให้เป็นไปตามบุญกรรมของตน** เรื่องยุ่ง ๆ มีอันเป็นอยู่เช่นนี้นานนับด้วยร้อย ๆ ปี

ต่อมาเราได้ถูกอาราธนาอัญเชิญไปอยู่ที่นครเวียงจันทร์ ในตอนนั้นพระบางพุทธรูปอีกองค์หนึ่งซึ่งสร้างขึ้นในสมัยเดียวกันกับเราประดิษฐานอยู่ที่นครหลวงพระบาง อันเป็นนครใหญ่ของประเทศทางฝ่ายตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศสยามในสุวรรณภูมินี้ การที่มีผู้แอบอ้างพูดกันว่าเรา (พระแก้วมรกต) กับพระบางอยู่รวมกันในประเทศเดียวไม่ได้จะต้องเกิดเหตุร้ายนั้น เป็นเรื่องเหลวไหลไม่จริง พวกเจ้าอย่าไปหลงเชื่อเลยเป็นอันขาด คนที่พูดเช่นนั้นมันพูดกันเอาเอง เพราะตามธรรมดาของศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองย่อมเป็นที่เคารพสักการะบูชาของคนทั้งปวงจะให้โทษไม่ได้ มีแต่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ที่เคารพบูชาตลอดไป แต่ใครจะนับถือเคารพบูชาหรือไม่ก็แล้วแต่ตัวของเขาเป็นคนๆ ไป จะมีก็แต่พวกที่คิดทำลายล้างพระศาสนาและพวกที่ใจบาปหยาบช้าเท่านั้นที่จะต้องรับกรรมของตนไป อันมนุษย์ทั้งหลายนี้โดยมากมักจะโลภเลือกเอาแต่ของดีมีค่าสูง การที่พระบางต้องกลับไปอยู่เมืองลาวหลวงพระบางอีกในตอนหลังนี้ ก็เป็นกุศโลบายของผู้ครองเมืองที่ต้องการเอาใจคนประเทศลาวไว้ จะเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาเสียหมดเกรงจะขัดใจกันประกอบกับเห็นว่าพระบางนั้นมีรูปร่างไม่งดงามคงจะไม่มีใครชอบใจนัก **ส่วนเรานั้นตามบัญชาให้มาอยู่ประเทศสยาม และการมาของเราก็ไม่มีใครไปอาราธนามา เรามาเอง เราข้ามแม่น้ำโขงมาเองเพราะโบสถ์วัดพระแก้วที่อยู่ใน**

นครเวียงจันทร์นั้นตั้งอยู่ริมน้ำ พอถึงฤดูน้ำหลากน้ำในลำแม่น้ำโขงก็เซาะตลิ่งซึ่งมีพื้นดินเป็นทรายเข้าไปทุกปี ๆ จนโบสถ์พังลงไปในแม่น้ำโขง ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในโบสถ์ตกลงไปอยู่ในแม่น้ำโขงหมด เราจึงลอยน้ำมาตามกระแสน้ำติดอยู่ที่ริมตลิ่งของทางฝั่งประเทศสยามที่ตำบลเชียงแสนหลวง

เราไปบอกผู้ใหญ่บ้านหรือที่เรียกว่าแก่บ้านเชียงแสน **เมื่อเขาลงไปอาบน้ำในแม่น้ำโขงจึงไปพบเราตามที่เราไปบอกในฝัน จึงเอาเราขึ้นมาจากน้ำครั้นเห็นว่าเราเป็นของมีค่ามากก็กลัวไม่อาจเก็บไว้เป็นสมบัติของตนเองได้จึงนำเราไปให้เจ้าวัดซึ่งเป็นสมภารอยู่** สมภารก็เอาเราไปประดิษฐานไว้ในโบสถ์ **แต่เพื่อจะปิดบังไม่ให้ใครรู้ไม่ให้ใครขโมยเอาไป จึงร่วมกันคิดเอาปูนมาปั้นพอกปิดองค์พระแก้วไว้ไม่ให้ใครเห็น เราอยู่ที่วัดในเมืองเชียงแสนต่อมาอีกหลายสิบปี จนผู้คนในสมัยนั้นล้มตายไปหมดแล้ว ความลับของพระแก้วมรกตจึงพลอยสูญไปกับคนตายด้วย** ในกาลต่อมาได้มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เสนาบดีของจ้าวในราชวงศ์เชียงรายไปตรวจราชการที่เมืองเชียงแสนได้เข้าไปไหว้พระในโบสถ์ เห็นว่าโบสถ์นี้อยู่ริมน้ำเกรงจะพังลงน้ำไป ประกอบกับตัวโบสถ์ก็ชำรุดทรุดโทรมมากจึงไปยกเอาเราใส่เกวียนมาไว้ที่วัดเมืองเชียงราย แต่ไม่มีใครรู้ว่าเราคืออะไร คงคิดว่าเป็นเพียงพระพุทธรูปปูนปั้นองค์หนึ่งไม่มีราคาค่าควรแก่การเคารพบูชาเท่าใดนัก

เรามาอยู่เมืองเชียงรายได้ประมาณสามปี เราจึงแสดงอภินิหารให้คนเห็นโดยการกระเทาะปูนที่หุ้มไว้ให้แตกออกเป็นร่องพอให้มองเห็นเป็นมรกตข้างในแต่เราบังตาของคนธรรมดาที่มีความโลภเอาไว้ เพราะเราเป็นของศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองไม่ใช่สมบัติของผู้ใดโดยเฉพาะ แต่เป็นของคนทั้งหลายที่จะได้เคารพบูชา

โดยทั่วไป เพื่อรักษาพระศาสนาขององค์พระพุทธเจ้าไว้ให้คนทั้งหลายเห็นว่าพระพุทธองค์ทรงมีบารมีสูงสุด จึงมีของวิเศษเช่นนี้อยู่ในพระศาสนาของพระองค์ ครั้นเมื่อเจ้าเมืองผ่านมากระทำพิธีบูชาในวันสำคัญของพระศาสนา คือ วันวิสาขะเพ็ญกลางเดือนหก วันนั้นพวกศรัทธาเป็นอันมากมาฟังพระธรรมเทศนา เจ้าเมืองก็มา ทุกคนที่มาในวันนั้นได้เห็นแสงพุ่งออกมาจากองค์พระแก้วมรกตที่หุ้มปูนอยู่ด้วยอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่บรรจุอยู่ในองค์พระพุทธรูปแก้วมรกตนี้ จึงพากันประหลาดใจ เจ้าเมืองได้เข้าไปดูจนใกล้ชิดที่องค์พระพุทธรูป เมื่อพิจารณาที่รอยแตกร้าวก็เห็นว่าข้างในเป็นแก้วสีเขียวมรกต **เจ้าเมืองจึงสั่งให้กระเทาะเอาปูนที่หุ้มองค์พระแก้วมรกตนั้นออก จึงปรากฏแก่สายตาของคนทั้งปวงในที่นั้นว่าภายในเป็นองค์พระพุทธรูปทำด้วยแก้วมรกต มีพระพุทธรูปลักษณะงดงามยิ่ง** เจ้าในราชวงศ์เชียงรายนั้นจึงได้จัดให้มีการฉลองสมโภชเป็นงานใหญ่ถึง ๗ วัน ๗ คืน **แล้วตั้งเราไว้ในโบสถ์วัดหนึ่งที่สร้างขึ้นใหม่ในสมัยนั้นใหญ่โตพอสมควรคือ วัดพระแก้วนี้ แล้วสร้างเจดีย์ไว้หลังโบสถ์องค์หนึ่ง ในเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ ๓ องค์ อยู่หลังพระอุโบสถนี้** ข้าจึงห้ามไม่ให้ใครปีนป่ายขึ้นไป

ส่วนองค์พระแก้วมรกตนั้นประดิษฐานอยู่ที่วัดพระแก้วเชียงรายไม่ได้นานเท่าใดนัก กิตติศัพท์ก็ลือเลื่องในความศักดิ์สิทธิ์ไปถึงเมืองใหญ่ คือเมืองเชียงใหม่ เจ้าเมืองเชียงใหม่จึงสั่งให้คนมาขอพระแก้วมรกตกับเจ้าเมืองเชียงรายซึ่งเป็นเมืองเล็กกว่า เจ้าเมืองเชียงแสนเสียดายถึงกับล้มเจ็บลง ครั้นจะไม่ให้ก็ไม่ได้จำใจต้องให้ไป แต่เราเห็นว่าไม่เป็นธรรม เราจึงไม่ปรารถนาจะไปอยู่ที่เชียงใหม่

เมื่ออยู่ที่เชียงรายไม่ได้เราก็จะไปอยู่ที่ใหม่ คือเมืองเขลางค์นคร (ลำปาง) ดังนั้น ครั้นถึงวันกำหนดฤกษ์งามยามดีเขาก็เคลื่อนขบวนแห่เราไปทางเมืองเชียงใหม่ ครั้นเดินทางมาได้ ๓ วัน มาถึงทางสามแพร่งที่จะแยกไป เชียงใหม่-เชียงราย-ลำปาง เราจึงบันดาลให้ช้างที่ประดิษฐานองค์พระแก้วมรกตมานั้น เกิดอาละวาด ไล่ผู้คนในขบวนแห่แล้ววิ่งเตลิดลงไปตามทางแยกที่จะไปนครลำปาง ข้างฝ่ายท้าวพระยาและเจ้าหน้าที่ซึ่งมาเชิญเราก็ตกใจกลัวไปตาม ๆ กัน แล้วให้ติดตามช้างนั้นมา ครั้นมาถึงที่เก่าแล้วจึงพยายามจะไสช้างไปทางเมืองเชียงใหม่ แต่ช้างก็หาไปไม่ คงวิ่งเตลิดไปตามทางแยกลงไปเมืองลำปางดังคราวก่อน เขาก็พากันไปต้อนเอากลับมาทางแยกนั้นอีก ช้างนั้นก็คงวิ่งไปทางลำปางอยู่อย่างเดิม เป็นอยู่อย่างนี้ถึง ๓ ครั้ง ๓ หน พวกที่มาเชิญพระแก้วก็หมดปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไรดี ครั้นจะเอากลับไปเชียงรายก็กลัวพระอาญาที่ทำผิดคำสั่ง จึงนั่งลงปรับทุกข์กัน ฝ่ายท้าวพระยาผู้เป็นใหญ่ในขบวนจึงตกลงใจรีบไปบอกจ้าวเชียงใหม่ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ช้างที่เชิญพระแก้วมรกตว่าเป็นเหตุสุดที่จะบังคับได้ เป็นไปถึง ๓ หน ๓ ครั้ง ฝ่ายจ้าวเมืองเชียงใหม่ได้ยินดังนั้นก็เสียใจ จึงเรียกเอาท้าวพระยาเสนาบดีมาประชุมกันแล้วปรึกษากันว่า ตามที่เราเห็นว่าควรจะอัญเชิญพระแก้วมรกตมาประดิษฐานไว้ที่เมืองเชียงใหม่ เพื่อให้เป็นที่เคารพสักการะบูชาของประชาอาณาราษฎรและเจ้านายข้าราชการ แต่กาลกลับเป็นดังเช่นนี้ เราเสียใจว่าบุญคงจะไม่ถึง เราจะทำอย่างไรดี พวกขุนนางทั้งหลายจึงลงความเห็นว่า ควรจะให้เป็นไปตามความปรารถนาของเทพเจ้าผู้คุ้มครองรักษาองค์พระแก้วมรกตนั้นไม่ควรขัดขืน ครั้นแล้วจึงจัดท้าวพระยาข้าราชการผู้ใหญ่ลงมาแห่เอาพระแก้ว

มรกตลงไปประดิษฐานไว้ที่เมืองลำปาง โดยสร้างวัดขึ้นใหม่ใหญ่พอสมควร ยังปรากฏมีอยู่จนบัดนี้เป็นเวลาหลายร้อยปีแล้ว

พระพุทธรูปแก้วมรกตนี้ ได้ประดิษฐานอยู่ที่วัดพระแก้วเมืองลำปาง ประมาณ ๓-๔ ชั่วอายุคน จึงได้อัญเชิญขึ้นไปอยู่ที่เชียงใหม่ แล้วจึงได้ลงมาอยู่ที่เมืองบางกอกเมื่อต้นสมัยของวงศ์จักรีนี้ จนถึงเวลาที่เจ้าได้มาพบกับเราที่เราเล่าเรื่องให้เจ้าฟังทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับพระแก้วมรกตอย่างย่อ ๆ พอเป็นประมาณ ถ้าจะเล่าให้ฟังทั้งหมดจะยืดยาวมาก ขณะนี้เราไม่มีเวลาพอ แล้วเราจะเล่าให้เจ้าฟังอีกเมื่อมีเวลา เอาละ ต่อไปนี้เจ้าจะถามเรื่องอะไรก็ถามมา ถ้าตอบได้เราก็จะตอบให้ฟัง ถ้าตอบไม่ได้เราก็จะนิ่งเสีย

ข้าพเจ้าจึงถามว่า ตามที่พวกทหารได้มาถึงเมืองเชียงรายแล้ว จะได้ไปถึงเมืองเชียงตุงหรือไม่

พระแก้ว ได้ไป แต่จะต้องล้มตายกันมาก แต่ถ้าผู้ใดยึดมั่นและเชื่อถือข้าแล้วข้าจะช่วย เพราะจะต้องไปในฤดูฝนชุก

ข้าพเจ้า จะตายด้วยเรื่องอะไรมาก เพราะรบกันใช่ไหม

พระแก้ว ไม่ใช่ รบกันตายไม่มาก แต่จะตายเพราะโรคภัยไข้เจ็บกันมากและความอดอยากก็มาก ทางเมืองเชียงตุงนั้นมีโรคภัยไข้เจ็บมากต้องระวังรักษาตัวให้ดี อย่าประมาท อาหารก็ไม่ใคร่จะพอกินกัน

ข้าพเจ้า ลูกจะได้ขึ้นไปเชียงตุงกับเขาหรือไม่

พระแก้ว ได้ไปซิ เจ้าจะได้ไปไกลกว่าคนอื่น ๆ ที่มาด้วยกัน

ข้าพเจ้า ลูกจะมีเคราะห์มีอันตรายอะไรบ้างหรือไม่

พระแก้ว ลูกเอ๋ย อันมนุษย์ทั้งหลายย่อมมีเคราะห์มีกรรมเป็นของตนแต่ละคนไป ไม่มีใครจะหนีเคราะห์กรรมของตนไปพ้นได้ เจ้าเองก็มีเคราะห์กรรมอยู่เหมือนกัน แต่เมื่อยามเข้าที่คับขันอันตรายให้นึกถึงพ่อไว้ พ่อรับว่าจะคอยติดตามไปช่วยเจ้าตลอดไป ผู้ใดได้รับผลของกรรมไม่ดีเขาก็เรียกว่าเคราะห์นั่นแหละลูก ส่วนเจ้าจะมีเคราะห์หรือมีโชคเพียงใดพ่อไม่ขอตอบในขณะนี้ แต่ขอให้เจ้ารักษาความดีไว้ ยึดธรรมของพระพุทธองค์เป็นที่พึ่งไว้ จะได้เป็นเครื่องคุ้มครองตัว อย่าลืมนึกถึงพ่อแล้วพ่อจะช่วยเจ้า **แม้ใคร ๆ ก็ตามถ้านึกถึงเราแล้วเราจะช่วยเสมอ แต่ต้องเป็นคนดีอยู่ในศีลธรรมเท่านั้นเราจึงจะช่วยได้ ถ้าทำไม่ดีประพฤติผิดศีลธรรมโดยเฉพาะพวกที่เป็นชู้กับเมียเขา พวกมิจฉาชีพหาผลประโยชน์ในทางทุจริต ลักขโมยเขา พวกนี้พ่อช่วยไม่ได้เพราะเป็นพวกมีกรรมหนัก**

เพื่อนข้าพเจ้าถาม แล้วกระผมเล่าจะไปเชียงตุงกับเขาด้วยหรือเปล่า และจะเป็นอย่างไร

พระแก้ว เจ้าก็ต้องได้ไปเหมือนกัน แต่ต้องระวังตัวให้ดี อย่ามีจิตใจโหดร้ายนัก เมื่อเจ้าตั้งใจทำความดีแล้วเจ้าก็จะปลอดภัย

เพื่อน หลวงพ่อช่วยคุ้มครองผมด้วยคนได้ไหม

พระแก้ว เออ ถ้าเจ้านึกถึงข้า ข้าก็จะช่วย สำหรับเจ้านั้นไม่สู้จะมีเคราะห์มากนัก แต่อย่าประมาททำความชั่วแล้วจะให้ข้าช่วยไม่ได้

ต่อจากนี้ไปอีก ๓ วันจะเป็นวันดีคืนดี ถ้าพวกเจ้าต้องการจะได้เห็นพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้า ให้เตรียมหาดอกไม้ธูปเทียนไปจุดบูชาที่องค์พระเจดีย์ข้างหลังโบสถ์ในตอนหัวค่ำ พอตอนดึกสัก ๕ ทุ่ม ๖ ทุ่มไปแล้วเจ้าจะได้เห็นตามที่เจ้าปรารถนา เมื่อเห็นแล้วเจ้าต้องการสิ่งใดให้อธิษฐานขอเอา ถ้าเจ้ามีบุญกุศลพอเจ้าก็จะได้สมดังปรารถนา แต่ข้าขอห้ามขาดอย่าปีนขึ้นไปแม้แต่บนฐานล่างของพระเจดีย์ แล้วอย่าไปขี้ไปเยี่ยวในบริเวณใกล้เคียงกับองค์พระเจดีย์ ถ้าจะให้ดีพวกเจ้าควรจะช่วยดูแลปัดกวาดพื้นที่บริเวณพระเจดีย์นั้นไว้ให้สะอาด ส่วนอิฐที่ตกเกลื่อนกลาดอยู่ในบริเวณนั้น ขอให้ช่วยเก็บมารวมเป็นกองเอาไว้อย่าให้กระจายกันไปจนดูเกะกะไปหมด ใบไม้ที่ร่วงหล่นอยู่แถวนั้นขอให้ช่วยกวาดมารวมกองแล้วจุดไฟเผาเสีย ช่วยกันดูแลระวังรักษาความสะอาดไว้จะได้เป็นบุญกุศลของตนเอง เพราะขณะนี้ไม่มีใครอยู่ดูแลทำความสะอาด

อนึ่งแผ่นทองแดงเถื่อนที่หุ้มอยู่บนคอระฆังพระเจดีย์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์มาก ใครอยากได้ให้จุดธูปอธิษฐานขอเอาจากพระแก้วมรกตแล้วจะตกลงมาให้เอง ห้ามปีนขึ้นไปเอาเป็นอันขาด ถ้าไม่เชื่อขืนปีนขึ้นไปแล้วเกิดเป็นอะไรขึ้นจะมาโทษว่าข้าไม่บอกไม่ได้ เพราะข้าได้บอกเจ้าหลายครั้งแล้ว เป็นบุญของใครคนนั้นก็ได้เอง

อีกอย่างหนึ่งในบริเวณองค์พระเจดีย์นั้นมีของศักดิ์สิทธิ์และมีค่าอยู่มาก ห้ามเที่ยวขุดคุ้ยเป็นอันขาดใครควรจะได้อะไรข้าจะมาบอกให้ทีหลัง อย่าลืมจุดธูปเทียนบูชาและหมั่นถวายดอกไม้แก่พระพุทธรูปแก้วมรกตไว้ก็แล้วกัน

ข้าพเจ้า การจะบูชาท่านพ่อจะกรุณารับอะไรเป็นเครื่องบูชาลูกจะได้ทำให้ถูกต้อง

พระแก้ว พระพุทธรูปแก้วมรกตแทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นเทพบุตรผู้รักษาองค์พระพุทธรูป เมื่อเจ้าถามก็ดีแล้วเราจะบอกให้และต้องจำไว้อย่าลืม เครื่องบูชามีดังนี้

๑. ข้าวตอก
๒. ดอกมะลิ (ร่วง) และพวงมาลัย ๕ พวง
๓. ดอกบัวขาว ๙ ดอก
๔. ดอกดาวเรือง ๗ ดอก
๕. ธูป ๕ เทียน ๒ เล่ม
๖. มะพร้าวอ่อน ๑ คู่
๗. ผลไม้ ๗ สิ่ง
๘. ขนมต้มขาว ต้มแดง
๙. น้ำบริสุทธิ์สะอาด (ถ้าจะขอน้ำมนต์) ๑ ขัน รวมทั้งหมด ๘ อย่างด้วยกัน ถ้าหาไม่ได้ เพียง ๕ อย่างก็พอ

ข้าพเจ้า ลูกเห็นเขาบนท่านพ่อด้วยข้าวเหนียว น้ำพริกปลาร้าและไข่ต้ม ลูกอยากทราบว่าเป็นของโปรดของท่านพ่อใช่หรือไม่

พระแก้ว ใครบอกเจ้าละว่าพ่อชอบ ความจริงพ่อเหม็นแทบแย่เพราะเป็นอาหารของมนุษย์ เทพไม่ปรารถนา แต่เขาบนมาถวายมาพ่อก็ให้เป็นทานแก่วิญญาณที่อดอยากไป จะถวายหรือไม่พ่อไม่ห้าม

ข้าพเจ้า ตามที่มีคนเขาไปสาบานต่อหน้าท่านพ่อนั้นเป็นการสมควรหรือไม่อย่างไร

พระแก้ว เรื่อง**การมาสบถสาบานต่อหน้าพ่อหรืออ้างชื่อพ่อแล้วสาบานนั้น พ่อไม่ชอบเลย เพราะมนุษย์ส่วนมากมักไม่มีสัจจะ เมื่อกล่าวคำสาบานแล้วมักละทิ้งเสียลืมเสีย ครั้นไปทำผิดคำสาบานเข้า คนที่สาบานนั้นก็มักจะได้รับโทษไปตามกรรมของตน พ่อไม่อยากยุ่งเกี่ยว พ่อไม่ชอบทำบาปแก่ใคร พ่อชอบแต่จะสร้างทางกุศลเป็นบารมี คนที่ต้องมีอันเป็นไปตามคำสาบานนั้นเพราะเขาเสียสัตย์ของเขาเอง กรรมจึงเป็นผลให้เขาต้องประสบเคราะห์ไปตามวิถีแห่งกรรมของตนที่ตามมาสนองแก่เขาเหล่านั้น** เมื่อลูกรู้เช่นนี้แล้วขอให้บอกกันต่อ ๆ ไปด้วยว่าพ่อขอห้ามไม่ให้ใครมาสาบานกับพ่อ หรืออ้างชื่อพ่อไปสาบานกันอีกต่อไป

พ่อจะกลับแล้ว มีอะไรก็พูดมาเสียเร็ว ๆ

ข้าพเจ้า เมื่อใดท่านพ่อจะกรุณามาอีก และลูกจะเชิญท่านพ่อได้หรือไม่

พระแก้ว ยังตอบไม่ได้ เพราะพ่อจะมาต่อเมื่อบ้านเมืองและประชาชนเดือดร้อนดังเช่นที่เป็นอยู่ในขณะนี้เพื่อช่วยขจัดปัดเป่าภัยอันตรายที่จะเกิดแก่มนุษย์เท่านั้นตามธรรมดาแล้วพ่อไม่มา ไม่เคยมาเข้าประทับทรงใครเลยในโลก เพิ่งจะมาคราวนี้เป็นครั้งแรกเพื่อจะมาช่วยเจ้าเพราะความดีของเจ้าที่มีอยู่

การเชิญพ่อนั้นอนุญาตให้เชิญได้เฉพาะในเมื่อมีเหตุจำเป็นจริงๆ และคนที่พ่อจะเข้าประทับทรงได้ก็เฉพาะลูกคนนี้ของพ่อเท่านั้น คนอื่นพ่อไม่ประทับทรงให้ จำไว้ พ่อจะต้องรีบไปแล้ว เพราะมีเหตุทางกรุงเทพฯ ไม่ดี พ่อไปละ

เมื่อพระแก้วออกจากประทับทรงแล้ว คนทรงก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ตอนที่ ๔
คำพยากรณ์ของพระแก้วมรกต

เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๔๘๕ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. เศษ (บ่ายสองโมงเศษ) พระแก้วมรกตได้เสด็จเข้าประทับทรงพลทหารชม นีกระโทก อีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สาม เมื่อประทับทรงแล้วได้รับสั่งเรื่องราวต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

พระแก้วมรกต เรามาวันนี้ก็เพื่อจะมาบอกให้พวกเจ้าระวังตัวไว้ เพราะในไม่ช้าจะมีเครื่องบินข้าศึกมันมาทิ้งลูกระเบิดที่ตัวเมืองเชียงรายอีก คือในวันพรุ่งนี้ เวลาประมาณบ่ายโมง พวกเจ้าอย่าประมาท เครื่องบินที่มาไม่ใช่ขนาดใหญ่ แต่เป็นเครื่องบินขนาดเล็ก มาจากทางทิศเหนือ มันจะมาด้วยกันถึง ๖ เครื่อง บินวนประมาณ ๓-๔ รอบ นอกจากมันจะทิ้งลูกระเบิดแล้วมันจะยิงด้วยปืนอีก อย่าไปเที่ยวเดินตามถนน ถ้าได้ยินเสียงสัญญาณภัยทางอากาศให้รีบหลบเข้าที่กำบังเสียจะพ้นภัย

ข้าพเจ้า ท่านพ่อจะบังคับไม่ให้มันมาไม่ได้หรือ

พระแก้ว บังคับไม่ได้หรอกลูกเอ๋ย ของเขาก็มีเครื่องคุ้มครองเหมือนกันได้แต่ช่วยป้องกัน พ่อจะป้องกันไม่ใช้มันปลดลูกระเบิดลงในที่พักคนเจ็บ และจะดับลูกระเบิดที่มันทิ้งลงมาไม่ให้ระเบิดได้ แต่จะไปห้ามมิให้มันยิงปืนไม่ได้เพราะถ้าห้ามเสียแล้วก็จะมีคนประมาทเดี๋ยวจะพากันตายมากในเมื่อมันมาคราวหลัง

ข้าพเจ้า การที่เขารบกันคราวนี้เราต้องพลอยออกมารบกับเขาด้วยเพราะอะไร และในที่สุดญี่ปุ่นจะเป็นอย่างไร จะชนะหรือแพ้

พระแก้ว เพราะดวงชาตาของบ้านเมืองกำลังเข้าเกณฑ์เคราะห์ลูกเอ๋ย จะขัดขืนอำนาจฟ้าดินไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร ตราบใดที่พ่อยังอยู่ ประเทศสยามยังไม่ล่มจม

อ้ายพวกนั้นมันเสียสัจจะ มันเข้าไปสาบานต่อหน้าพ่อว่ามันจะไม่คิดคดทรยศ แต่ต่อไปมันจะต้องพบกับความพินาศพ่ายแพ้เพราะผู้ใหญ่ของมันกลับสัตย์ มันจะต้องแพ้แน่นอน ลูกเอ๋ย พ่อเสียใจมาก พ่อไม่สามารถห้ามและป้องกันมันไม่ให้เข้ามาในเมืองของเราได้ แต่โดยที่มันไม่รักษาสัจจะ มันจะต้องแพ้ในที่สุด เจ้าจำไว้ด้วยว่าพ่อพูดไว้อย่างไร คอยดูกันต่อไป พ่อได้พูดแล้วจะต้องเป็นไปตามที่พ่อพูด ต่อไปเจ้าจะได้รู้ได้เห็นเอง เพราะเจ้ายังจะต้องอยู่ปฏิบัติกิจอีกนาน

ข้าพเจ้า ท่านพ่อพูดอย่างนี้ก็ประหลาดอยู่ เพราะเดี๋ยวนี้ญี่ปุ่นเข้าไปรบที่ไหนก็ชนะไป ญี่ปุ่นกำลังมีชัยชนะทั่วทุกแห่ง แล้วท่านพ่อว่าญี่ปุ่นจะแพ้นั้นดูยังไง ๆ อยู่ ไม่น่าจะเป็นไปได้

พระแก้ว เมื่อพวกเอ็งไม่เชื่อข้าก็คอยดูไป แก้วมรกตพูดแล้วต้องเป็นวาจาสิทธิ์ เพราะมันไม่ใช่เป็นมิตรกับไทยจริง มันต้องการจะยึดเมืองไทยไว้ให้หมดแม้แต่พ่อมันก็คิดจะเอาไปเป็นสมบัติของมัน เมื่อปากมันพูดอย่างหนึ่ง ใจมันคิดอีกอย่างหนึ่งไม่ตรงกันเช่นนี้ มันก็จะต้องได้รับกรรม

ของมันเอง ฟ้าดินย่อมจะต้องลงโทษมันเอง ทุกวันนี้เขาเอาโซ่ทองคำมาผูกพ่อไว้กับหลักเพื่อป้องกันไม่ให้มันมาเอาพ่อไป ความจริงพ่อจะสะบัดหรือปลดออกเสียเมื่อใดก็ได้ไม่มีความหมายอะไรสำหรับพ่อเลย แต่พ่อเห็นว่าปล่อยให้ผูกไว้อย่างนี้ก็ดีแล้ว มันจะได้ไม่กล้าอุกอาจมากนัก อย่างไรก็ตามมันต้องแพ้ ต้องแพ้แน่นอน ลูกจงจำคำพ่อไว้

ข้าพเจ้า แล้วลูกจะเป็นอย่างไรต่อไป จะได้กลับไปบ้านหรือไม่ และจะได้ออกรบเมื่อใด

พระแก้ว ต่อไปน่ะหรือ เจ้าอยากรู้ไปทำไม พ่อว่าจะไม่บอกแล้ว แต่เมื่อถามก็บอกให้ คือเจ้าจะต้องออกไปพร้อมกับที่เขาออกไปในวันแรกทีเดียวละลูกเอ๋ย แต่ก่อนที่เขาจะออกไปรบนอกประเทศสยามนั้น เจ้าจะต้องไปกรุงเทพฯ ก่อนสัก ๑๕ วัน พอเจ้ามาเขาก็จะไปกันจากที่นี่หมดแล้วไปรอกันอยู่ที่แม่จันและบ้านถ้ำกับแม่สาย เจ้าจะต้องอยู่ที่นี่อีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง ควบคุมงานที่อยู่ทางนี้ พอมีคนมารับหน้าที่แล้วเจ้าจึงจะขึ้นไปได้ ไปทีหลังพวกนี้ (ชี้ไปที่ทหาร) พอเจ้าไปอยู่ที่บ้านถ้ำสัก ๒ วัน เขาก็จะออกไปกัน จากนั้นเจ้าก็จะได้ไปกับเขาด้วย แต่พอออกไปแล้วเจ้าก็ต้องเฝ้าโยงทำงานอยู่ข้างหลังเขาอีก พอมีคนไปเปลี่ยนเจ้าจึงจะได้ขึ้นไปต่อไป แต่เจ้าต้องลำบากมากนะลูกเอ๋ย ลำบากกว่าพวกเดียวกันทั้งหมด

ข้าพเจ้า ลำบากไม่เป็นไร ขอแต่ให้ลูกได้ออกไปรบกับเขาด้วยเท่านั้น เพราะลูกเคยออกรบมาหลายหนแล้ว

พระแก้ว เออ เจ้าไม่ต้องวิตกว่าจะไม่ได้ไปดอกลูกเอ๋ย เจ้าต้องได้ไปแน่และต่อไปพอถึงเชียงตุงแล้วเจ้าจะต้องไปไกลที่สุด ไกลกว่าพวกของเจ้าที่มาด้วยกัน เจ้าจะได้ไปในที่ซึ่งคนพวกนี้ไม่มีโอกาสจะได้ไปนอกจากเจ้าจะเลือกเอาไปเท่านั้น เรื่องนี้ห้ามถามซักไซ้ไล่เรียงต่อไปเพราะยังไม่ถึงเวลา เมื่อถึงเวลาแล้วเจ้าจะรู้เองว่าความจำเป็นอย่างไรจึงทำให้เจ้าต้องไปไกลกว่าคนอื่น ๆ ในพวกของเจ้า

ข้าพเจ้า ในพวกทหารของลูกนี้จะมีใครถึงกับตายบ้างไหม ถ้าอย่างไรก็ขอบารมีคุ้มครองด้วยตามสมควร

พระแก้ว เออ ความตายเป็นของธรรมดาลูกเอ๋ย เกิดมาก็ต้องตายด้วยกันทุกคน ยิ่งมารบราฆ่าฟันกันอย่างนี้ด้วยแล้วก็ต้องมีการตายกันบ้าง จะไม่ตายกันเสียเลยได้อย่างไร แต่เมื่อถึงคราวจะต้องตายแล้ว ก็ขอให้ตายอย่างมีเกียรติสมเกียรติว่าเราได้ตายสมชายชาติทหาร อย่าให้เขาฆ่าตนอย่างไร้เกียรติ เช่นตายเพราะปล้นเขาฆ่าเขา ผิดศีลธรรมหรือแอบเป็นชู้กับเมียเขาแล้วถูกเขาฆ่าตายนั้นย่อมผิดวิสัยของลูกผู้ชายชาติทหาร **การจะให้พ่อช่วยคุ้มครองให้ พ่อก็จะช่วยได้เฉพาะคนดี ๆ และคนที่ยังไม่ถึงคราวจะต้องตาย คนที่ชาตายังไม่ขาดเท่านั้น คนที่ไม่ดีและคนที่ถึงคราวจะต้องตายเพราะชาตาขาดชาตาหมดแล้วนั้นพ่อช่วยไม่ได้ถึงจะช่วยได้พ่อก็ไม่ช่วย เพราะเท่ากับส่งเสริมให้คนทำชั่วทำผิดยิ่งขึ้นหามี**

ประโยชน์อันใดไม่ มีแต่โทษ และพ่อก็จะพลอยต้องรับความผิดไปด้วยเนื่องจากไปช่วยคนผิดและคนพวกนี้ก็มักจะไม่รู้สึกสำนึกในความเลวของตน กลับจะนึกว่าตนวิเศษกว่าคนอื่นที่ทำชั่วกลับได้ดี ก็เลยจะทำกันใหญ่ พลอยให้คนดี ๆ เสียไปด้วย อันคนที่ดวงชาตาถึงฆาตหมดอายุแล้ว พ่อไม่อาจช่วยได้เพราะจะเป็นการขัดขืนฟ้าดินและหน้าที่ของท่านมัจจุราช พ่อตอบเจ้าได้เท่านี้

ข้าพเจ้า เมื่อไหร่ท่านพ่อจะมาอีก พวกลูกอยากพบท่านพ่อจะทำอย่างไรจึงจะได้พบ ในการมาวันนี้ท่านพ่อมีอะไรจะบอกให้พวกลูกรู้อีกบ้าง

พระแก้ว พ่อจะมาอีกเมื่อบ้านเมืองถึงคราวเดือดร้อน พ่อจะมาช่วยปัดเป่าความเดือดร้อนให้ทั่วถึงกัน เพราะเป็นหน้าที่ของพ่ออยู่แล้ว พ่อเป็นผู้ที่ช่วยรักษาศาสนาของพระพุทธองค์ แต่ไม่มีใครเชิญพ่อได้นอกจากลูกของพ่อเท่านั้น

พ่อมาวันนี้ก็อยากจะบอกให้ลูกรู้ว่า ในวันที่ ๑๑ เมษายนที่จะถึงข้างหน้านี้ จะมีเครื่องบินของข้าศึกลำใหญ่มาก มี ๔ เครื่องยนต์จะมาจากทางทิศตะวันตก มันจะเอาลูกระเบิดขนาดใหญ่มาทิ้งลูกเอ๋ย แต่ไม่เป็นไร พ่อจะช่วยป้องกันไว้ไม่ให้มันปลดลูกระเบิดออกได้ มันจะพยายามปลดให้ออก มันจะบินวนอยู่ถึง ๔-๕ เที่ยว และจะร่อนต่ำลงมาถึง ๕๐๐ เมตร เสียงของมันจะดังมากจนแผ่นดินสะเทือน ถึงพ่อจะช่วยก็ตามแต่พวกเจ้าอย่าตั้งอยู่ในความประมาท จงหลบซ่อนตัวอยู่ในที่ปลอดภัยเถิดลูก คนที่ประมาทอาจถูกมันยิงตายก็ได้แม้จะไม่ถูกลูก

ระเบิดเพราะมันไม่ใช่มาลำเดียวลูกเอ๋ย มันยังมีลำเล็กติดตามมาอีก ๕ ลำ อ้ายลำเล็ก ๆ นี้แหละมันมีพิษสงมาก มันบินเร็วและมันจะยิงปืนเสมอ ต้องระวังลูกหลงของมันให้ดี ต้องหลบอยู่ในที่กำบังอย่าออกมาเดินให้มันเห็น

ข้าพเจ้า เมื่อท่านพ่อรู้แล้วทำไมจึงไม่บังคับไม่ให้มันมา ให้มันตกเสียกลางทาง โดยทำให้เครื่องเสียหรือติดขัดต้องลงเสียไม่ได้หรือ

พระแก้ว พ่อทำอย่างเจ้าพูดไม่ได้ดอกลูก เพราะพ่อบอกแล้วว่าของเขาก็มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองป้องกันอยู่เหมือนกัน การที่จะทำให้ตกหรือเครื่องเสียก็ไม่ได้เพราะเท่ากับเป็นการทำอันตรายแก่ชีวิต พ่อไม่ปรารถนาพ่อไม่ชอบให้มีการฆ่าฟันกันโดยเฉพาะกับพวกที่มีความเคารพนับถือพ่อ แต่พ่อช่วยไม่ได้สำหรับพวกที่ถึงคราวจะต้องตายเพราะหมดบุญหมดกรรมในโลกนี้แล้วหรือพวกที่หมดอายุถึงฆาตตามที่พ่อได้พูดมาแล้วนั่นเอง

สำหรับตัวเจ้าเองยังมีเรื่องเกี่ยวพันกับพ่ออยู่อีก ซึ่งเจ้าจะได้มีโอกาสพบกับพ่ออีกเมื่อถึงเวลา เอาละใครมีอะไรจะถามอีกบ้าง ถ้าไม่มีพ่อจะไปละ

ข้าพเจ้า ลูกไม่มีอะไรจะรบกวนท่านพ่ออีกแล้ว มีเรื่องอยากถามท่านพ่ออีกเรื่องเดียวว่า ชีวิตต่อไปภายหน้าของลูกจะเป็นอย่างไร การเป็นทหารของลูกนี้จะยืนยาวเจริญไปถึงแค่ไหน

พระแก้ว ชีวิตข้างหน้ายังอยู่อีกไกลลูกเอ๋ย แต่เจ้าเป็นคนมีกรรมมาก เจ้าจะต้องใช้กรรมให้สิ้นเสียก่อน เมื่อเจ้าใช้กรรมสิ้นแล้วต่อไปเจ้าก็จะเจริญดีทัดเทียมกับคนอื่นเขา เจ้าจะไม่ต้องน้อยหน้าผู้ใด เจ้าจะได้ดีกว่าญาติทั้งปวง แต่จะได้ดีถึงที่สุดเพียงใดพ่อยังไม่อาจบอกได้เพราะเวลายังอยู่อีกนานมาก ทั้งเป็นเรื่องที่ไม่อยู่ในวิสัยที่เจ้าควรจะรู้ ถึงบอกไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับความเป็นไปของแต่ละคนนั้นปรากฏอยู่ในบันทึกของเบื้องบนหมดสิ้นแล้ว จะเอามาเปิดเผยกันหมดไม่ได้ เป็นการขัดขืนอำนาจฟ้าดินและผิดกฎของกรรม พ่อบอกได้เท่านี้

เรื่อง**ที่พ่อจะขอเตือนพวกเจ้าไว้ก็มีว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ใครที่นับถือพ่อเชื่อพ่อ "แก้วมรกต" แล้ว จงละบาปให้มากที่สุด ประพฤติตนเป็นคนซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ ซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ประคองตนให้เป็นคนอยู่ในศีลธรรม อย่าเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อน อย่าคิดคดทรยศ อย่าประพฤติทุจริตคิดมิชอบ จงประกอบแต่ความดี จงมีแต่ความซื่อสัตย์ เมตตากรุณา จงตั้งตนไว้ในพรหมวิหาร ๔ อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตโดยไม่มีความจำเป็น อย่าปล่อยใจให้ตกจมอยู่ในห้วงกิเลสตัณหาให้หมกมุ่นจนเกินไป จงหมั่นอบรมจิตใจให้เข้าถึงพระพุทธองค์ และถ้าเคารพนับถือพ่ออย่างแท้จริงพ่อก็จะช่วย พ่อจะช่วยได้ก็แต่คนดีเท่านั้นลูกเอ๋ย คนชั่วคนร้ายคนไม่ดีพ่อช่วยไม่ได้ ต้องรับกรรมไปตามทางของตน พวกเจ้าจงจำเอาไว้ อย่าพลอยเอา**

อย่างพวกทำชั่วได้ดี อย่าเข้าใจผิดว่าเขาได้ดีเพราะเขาทำความชั่ว แท้ที่**จริงขณะที่เขากำลังทำชั่วอยู่นั้น เขากำลังเสวยผลบุญ (กรรมดี) ที่เขาได้เคยทำไว้ในอดีต แต่เมื่อใดกรรมดีอันเป็นวิบากกรรมของเขาสิ้นไปแล้วและกรรมชั่วที่เขากำลังทำอยู่ในขณะนี้มาถึงเขาแล้ว เขาก็จะต้องเสวยวิบากของอกุศลกรรมคือกรรมชั่วที่เขากำลังทำอยู่ในขณะนี้ทันที** กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นได้ แต่มนุษย์มักจะไม่เห็นและไม่เข้าใจในเรื่องนี้ถึงจะสอนจะอธิบายเท่าใดก็ไม่ยอมเข้าใจเพราะ**มนุษย์ไม่มีตาทิพย์ มนุษย์ต้องการเห็นด้วยตาตนเอง ต้องการฟังด้วยหูของตนเอง ต้องได้ทำด้วยมือของตนเองเท่านั้น มนุษย์จึงจะเชื่อ** พูดยากลูกเอ๋ย แต่ถึงจะยังไงก็ตามขอให้ลูกเชื่อกรรมและผลของกรรมคือวิบากกรรมไว้ให้มั่นเถิดลูกเอ๋ย แล้วต่อไปเจ้าก็จะเข้าใจและรู้ได้ด้วยตนเอง เอาละ ขอให้มีความเจริญทั่วกัน พ่อไปละ

พูดเท่านั้นคนทรงก็ล้มตึงลงไปและนิ่งเงียบสักครู่จึงได้สติคืนมาและไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับตน นอกจากจะรู้สึกเหมือนว่าหนักศีรษะแล้วก็หลับไปตลอดเวลาที่พระแก้วเข้าประทับในร่าง

ตอนที่ ๖
พระเมตตาธรรมของพระแก้วมรกต

วันนั้นข้าพเจ้าจำได้ว่าตรงกับวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๔๘๕ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. เศษ เป็นเวลาที่ค่อนข้างดึกมากแล้วสำหรับคนที่อยู่ในป่าซึ่งมีแต่ความเงียบสงัดวิเวกวังเวง คงมีแต่เพียงทหารซึ่งทำหน้าที่รักษาการณ์อยู่เวรยามตามปกติ เพื่อรักษาความสงบภายในที่พักแรมในสนาม ยามสงครามในดินแดนข้าศึก ซึ่งฝ่ายเราเข้าไปยึดไว้ได้นับว่าอยู่ในสถานภาพที่ล่อแหลมต่ออันตราย เพราะยังไม่ทราบแน่ว่าใครเป็นใคร โดยเฉพาะพวกชาวพื้นเมืองอันเป็นชนชาติไทยใหญ่ (เงี้ยว) หรือชนในรัฐฉาน (Shan State) ที่ยังไม่อาจวางใจได้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรูกับเราแน่ เพราะเราเพิ่งจะยกกำลังเข้าไปยึดดินแดนแคว้นฉานใต้ (Southern Shan State) อันประกอบด้วยเมืองใหญ่ ๔ หัวเมืองคือ เมืองเอน, เมืองเชียงตุง, เมืองยอง, และเมืองยาง ขณะนั้นกองบัญชาการกองพลที่ ๓ ซึ่งเคลื่อนกำลังเข้ายึดเชียงตุง ได้ยกไปตั้งอยู่ในตัวเมืองเชียงตุงแล้ว ส่วนข้าพเจ้าได้รับมอบหน้าที่ให้เป็นผู้บังคับศูนย์การสื่อสารหน้าที่เมืองพะยาก (เมืองไปยากมายากตายง่าย) ดินแดนแห่งความอดอยากและความไข้เจ็บนานาชนิด นับแต่บิด, ไข้รากสาด, มาลาเรีย ...ฯลฯ ล้วนแล้วไปด้วยความทุกข์ทรมานทุรกันดารต่าง ๆ ซึ่งจะไม่นำมากล่าวในที่นี้ให้ยืดยาว แต่จะนำเรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนวันนั้นมาเล่าให้ฟังตามความเป็นจริงดังต่อไปนี้

คืนวันนั้นขณะที่ข้าพเจ้าล้มตัวนอนหลังจากที่ได้กราบ บิดา-มารดา บรรพบุรุษ คุณพระรัตนตรัยและครูอาจารย์ท่านผู้มีอุปการคุณครบ ๕ ครั้ง อันเป็นปกติวิสัยที่ได้เคยกระทำมาเป็นนิจแล้ว หูของข้าพเจ้าก็พลันได้ยินเสียงเรียกชื่อข้าพเจ้าอย่างชัดเจนติด ๆ กันหลายครั้ง จนข้าพเจ้าเองก็รู้สึกแปลกใจว่าดึกดื่นป่านนี้แล้วยังมีใครมาร้องเรียกข้าพเจ้าอยู่อีก หรือจะมีทหารในบังคับบัญชาซึ่งอยู่ห่างกับข้าพเจ้าประมาณ ๑๐๐ เมตรเศษนั้น คนใดคนหนึ่งเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างหนักขึ้นกลางดึกกระมัง เพราะเหตุการณ์เช่นนั้นมักจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นจากที่นอนจุดตะเกียงกระป๋องแล้วปลุกทหารประจำตัวเพื่อไปดูให้รู้จริง พอออกมาจากโรงที่พักก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อข้าพเจ้าดังมาจากบนบ้านชาวพื้นเมืองใกล้ ๆ ที่พักของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้จัดให้ทหารพักอยู่บนยกพื้นยุ้งข้าว ๕ คนด้วยกัน ในจำนวนนั้นมีพลทหารชม นีกระโทก รวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง และเสียงเรียกข้าพเจ้าเป็นเสียงที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาก่อนและจำได้ดีคือเสียงของท่านพ่อพระแก้วมรกตนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าจึงสั่งให้เดินเครื่องทำไฟฟ้าเปิดไฟขึ้นพอเห็นหน้ากัน และให้ความสว่างพอไม่ให้ตกบันได ครั้นแล้วข้าพเจ้าจึงขึ้นไปบนยกพื้นยุ้งข้าวที่พลฯ ชมอยู่ เห็นเขากำลังนั่งหลับตานิ่งไม่พูดจาอะไรเลย แต่พอข้าพเจ้าก้าวขึ้นบันไดก็ได้ยินเสียงพูดว่า “อ้อ มาแล้วหรือลูกสมาน วันนี้เป็นวันดีจึงมาเยี่ยมลูกและพวกบริวารของลูก เข้ามาใกล้ ๆ พ่อหน่อย” ข้าพเจ้าจึงกระเถิบเข้าไปใกล้ท่านพ่อพระแก้วมรกตในร่างทรงของพลทหารชม นีกระโทก ครั้นแล้วก็ได้ยินเสียงภาวนามนต์คาถาต่าง ๆ อยู่นานประมาณ ๑๕ นาที ต่อจากนั้นก็ใช้มือทั้งสองลูบตามตัวตลอดถึงศีรษะของข้าพเจ้า แล้วกวักมือไปทั่วทิศแล้วเอามาลูบตัวข้าพเจ้าอีก ทำเช่นนี้หลายครั้งหลายหนพร้อมทั้งเป่าลงที่ศีรษะและที่ตัวข้าพเจ้า

ด้วย จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงท่านพ่อพระแก้วในร่างคนทรงพูดว่า "ข้าขอฝากลูกข้าด้วย ๆ ๆ ๆ" พูดอยู่ดังนี้ซ้ำ ๆ กันถึงสามครั้ง เมื่อเสร็จแล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านพ่อพระแก้วมรกตว่า "ตามที่ทรงพระเมตตาเสด็จมาเยี่ยมในวันเข้าพรรษานี้ลูกขอถวายความสักการะด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของท่านพ่อเป็นล้นเกล้า ที่ได้ทรงให้ความปกปักรักษาและคุ้มครองป้องกันอันตรายแก่ลูก และพวกทหารของลูก" ท่านพ่อพระแก้วทรงรับสั่งว่า "เออ ดีแล้ว ขอให้เจ้าจงเจริญเถิดการที่พ่อต้องมาในวันนี้ก็เพื่อจะมาช่วยลูก และพ่อได้เรียกจ้าวฟ้าศรีคำซึ่งเป็นใหญ่อยู่ในหมู่พวกไทยใหญ่ (เงี้ยว) นี้มาด้วยเพื่อแนะนำให้รู้จักกับลูก และพ่อได้ฝากลูกไว้กับเขาแล้วให้เขาช่วยดูแลคุ้มครองลูกต่อไป เพราะพ่อไม่ว่างต้องคอยดูแลรักษาเมืองกรุงเทพฯ อยู่ นับจากนี้ไปถ้าลูกมีเรื่องคับแค้นอย่างไรให้ลูกเรียกจ้าวฟ้าศรีคำมาช่วย เพราะพ่อสั่งเขาไว้แล้ว" ข้าพเจ้าได้กราบขอบพระคุณต่อท่านพ่อพระแก้วมรกตอีกครั้งหนึ่งแล้วถามท่านว่า "ต่อไปนี้ลูกจะเป็นอย่างไรบ้าง" ท่านทรงรับสั่งว่า **"อันดวงชาตาของมนุษย์ทุกคนย่อมจะต้องเป็นไปตามกรรมนะลูกเอ๋ย ไม่มีใครจะหลีกหนีให้พ้นกรรมไปได้** เจ้าเองก็เหมือนกับคนทั้งหลายเมื่อถึงคราวที่จะต้องรับเคราะห์กรรมแล้วก็ไม่อาจจะหลีกหนีได้ แต่ไม่เป็นไรพ่อจะคอยช่วยเหลือเมื่อถึงเวลาแล้วขอให้เจ้านึกถึงพ่อและจ้าวศรีคำแล้วจะได้มาช่วยกัน พ่อพูดได้เท่านี้ลูกเอ๋ย" ครั้นแล้วก็ทรงประทานพระพรให้กับทุก ๆ คนในที่นั้นและทรงรับสั่งว่า "ถึงเวลาที่พ่อจะต้องลาละนะลูก พ่อลาทุก ๆ คน" พอพูดเท่านั้นแล้วร่างของคนทรงก็ฟุบหน้าลงสักครู่ก็เงยขึ้น รู้สึกมีความตกใจงงต่อเหตุการณ์มากเพราะขณะนั้นมีผู้คนห้อมล้อมอยู่รอบตัว คนทรงถามว่าเกิดเหตุอะไรขึ้นหรือ ข้าพเจ้าจึงบอกให้ทราบว่าท่านพ่อพระแก้วมรกตมาประทับทรงในวัน

เข้าพรรษา เพื่อประทานพรและความคุ้มครองป้องกันแก่พวกเราที่จะต้องขึ้นเหนือต่อไป เมื่อเสร็จเรื่องแล้วต่างคนต่างก็แยกย้ายกันไปนอนตามที่ของตน ในคืนนี้สำหรับคนอื่นจะนึกอย่างไรไม่ทราบ แต่สำหรับข้าพเจ้ารู้สึกสังหรณ์ใจว่าข้าพเจ้าคงจะต้องประสบเคราะห์กรรมอะไรสักอย่างหนึ่งในอนาคตอันไม่ไกลนี้

ต่อจากนั้นมาอีกประมาณ ๑๕ วัน คือราววันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกตัวว่าไม่สบาย โดยเริ่มมีอาการไข้จับเป็นเวลาหลังจากกินอาหารกลางวันแล้ว และอาการไข้นี้มีการปวดหัวอย่างรุนแรง ตัวร้อนมาก และหนาวมากแต่ไม่สั่น ครั้งแรก ๆ ก็เป็นวันหยุดวัน ต่อมาก็ชักจะจับไข้ทุกวันในตอนบ่ายประมาณ ๑๔.๐๐ น. ได้พยายามถ่ายยาและกินยาควินินแก้ไข้ทุกวันแต่ก็ไม่ทุเลาลง ตรงข้ามชักจะกลับเป็นมากขึ้น จนถึงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ตอนประมาณ ๑๖.๐๐ น. เริ่มมีอาการคลื่นไส้อาเจียนเป็นครั้งคราว ยิ่งตกตอนค่ำยิ่งอาเจียนถี่ขึ้น ยิ่งตอนดึกยิ่งอาเจียนหนักขึ้นและบ่อยครั้งมากขึ้นทุกที ตัวก็ร้อนมาก กินยาอะไรลงไปก็อาเจียนออกมาจนหมดสิ้น ครั้นประมาณ ๒๒.๐๐ น. ก็หมดแรงลุกขึ้นไม่ไหว แต่อาการอาเจียนยังไม่หมด จึงให้ทหารไปตามหมอเสนารักษ์มาตรวจ หมอลงความเห็นว่าเป็นไข้มาลาเรียลงลำไส้ หมอได้ฉีดยาให้หยุดอาเจียนหายปวดท้อง และแล้วไข้ก็ลดลงแต่ก็ทำให้ต้องนอนแซ่วไม่มีเรี่ยวแรงต่อไปอีก ๗ วัน จึงรู้สึกค่อยทุเลาพอลุกขึ้นนั่งได้และต่อมาอีก ๔-๕ วันจึงหายเป็นปรกติ แต่ร่างกายตอนนี้ชักจะรู้สึกว่าอ่อนแอลงไปมาก ไม่ใคร่แข็งแรงเหมือนเดิม จึงพยายามออกกำลังเล่นกีฬาซึ่งมีเล่นอยู่อย่างเดียวคือการเตะตะกร้อซึ่งข้าพเจ้าชอบมากอยู่แล้ว

ครั้นประมาณวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ อาการไข้ก็กลับมาหาข้าพเจ้าอีก คราวนี้มีอาการปวดหัวอย่างรุนแรงและหนาวมาก จับวันละ ๒ เวลา คือตอนเช้าประมาณ ๑๐.๐๐ น. ครั้งหนึ่ง กับตอนบ่ายประมาณ ๑๕.๐๐ น. อีกหนหนึ่ง จับทุกวันจนถึงตอนเช้าวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ อาการก็เริ่มทรุดหนักลงทุกที ๆ ด้วยโรคมาลาเรียขึ้นสมองจนถึงสิ้นสติและตายไปเมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. การที่ทราบว่าตายก็เพราะวิญญาณได้ออกจากร่างและได้ลงไปพบกับท่านยมราชจ้าวผู้เป็นใหญ่ในยมโลก โดยมีท่านมัจจุราชเป็นผู้มารับไป (ตามบันทึกชุด เรื่องจริงที่เกิดกับตัวข้าพเจ้า ตอน เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วกลับมาใหม่) เฝ้าท่านพระยายม (ธัมมิกราชา) ณ ยมโลกได้มีการซักถามข้อข้องใจต่าง ๆ จากพญายม ซึ่งพระองค์ก็ทรงประทานคำตอบมาให้อย่างแจ่มแจ้งตามที่ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้อย่างละเอียด รวมทั้งพระคาถาที่พระองค์ได้ทรงพระราชทานให้ข้าพเจ้าไว้ใช้สำหรับตัวด้วย การรอดตายของข้าพเจ้าคราวนี้เป็นด้วยพระบารมีของท่านพ่อพระแก้วมรกตอันศักดิ์สิทธิ์ ประกอบกับท่านพ่อยมราชยังไม่ปรารถนาดวงวิญญาณของข้าพเจ้า จึงทำให้ข้าพเจ้ายังไม่ตายเสียที่เมืองพะยากรัฐเชียงตุงนั้น

ตอนที่ ๗
ให้ฤกษ์เข้าตีเมืองมะ (ม้า) - ยูนาน (มณฑลยูนาน)

ท่านทั้งหลายคงยังจำได้ดีว่า ในต้นปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ประเทศไทยมีข้อวิวาทกับฝรั่งเศสที่ปกครองเมืองขึ้นอยู่ในแหลมญวนหรือแหลมอินโดจีน ได้แก่ ลาว - เขมร - ญวน กรณีเรียกร้องดินแดนที่ถูกฝรั่งเศสโกงเอาไป ถึงกับเกิดรบกันระหว่างกำลังของกองทัพไทยกับกองทัพฝรั่งเศสที่ปกครองเมืองขึ้นเหล่านั้นอยู่ การรบครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔ โดยกองพลอุบลของทัพอิสานเคลื่อนที่เข้าตีกองทัพฝรั่งเศสจากช่องเม็กไปเข้ายึดเมืองจำปาศักดิ์ ขยายพลไปถึงเมืองเชียงแตง และอีกส่วนหนึ่งเข้ายึดเมืองสตรึงเตรง (เขมรดำ) ส่วนกำลังที่เข้าตีได้นครจำปาศักดิ์คือกองพลอุบลนี้และส่วนกำลังที่เข้ายึดสตรึงเตรงคือกองพลสุรินทร์ ส่วนนี้เคลื่อนที่ออกจากสุรินทร์ไปทางสำโรง - จงกัล - เปรียะจำบัก ทางด้านบูรพามีกองทัพบูรพาเคลื่อนกำลังออกทางอรัญญประเทศเข้าทางด่านปอยเป็ต ตีตะลุยเรื่อยไปจนยึดได้เมืองเสียมราฐและพนมเปญ การรบครั้งนี้ไทยชนะตลอดและสิ้นสุดลงรวดเร็วมาก ตัวข้าพเจ้าอยู่กับกองพลอุบลในกองทัพอิสาน ได้ไปเดินสวนสนามที่นครจำปาศักดิ์ ขณะนั้นเจ้าราชดนัย (บิดาเจ้าบุญอุ้ม) ณ จำปาศักดิ์เป็นเจ้าครองแคว้นจำปาศักดิ์ ไทยเข้ายึดจำปาศักดิ์ได้เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ตรงกับวันที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงกระทำยุทธหัตถีชนะพระมหาอุปราชาแห่งพม่าที่ทุ่งตระพังตรุ จังหวัดสุพรรณบุรี การรบในกรณีสงครามอินโดจีนนี้เสร็จลงอย่างรวดเร็ว เรากลับมาสวนสนามในพระนคร

เมื่อ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๔ ครั้น ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เราก็ต้องเคลื่อนกำลังกองทัพขึ้นเหนือไปรบเชียงตุง - ยูนานอีกครั้ง ในคราวมหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ หรือเรียกเฉพาะว่าสงครามมหาเอเชียบูรพา โดยถูกญี่ปุ่นบังคับซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ไปสงครามคราวนี้ด้วย สังกัดกองพล ๓ ของกองทัพพายัพ จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๘ จึงได้กลับประเทศไทยเพราะแพ้ตามญี่ปุ่นซึ่งเป็นพันธมิตรผู้รุกราน เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าทุกตอนที่บันทึกไว้นี้ เกิดขึ้นในระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพาตลอดระยะเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่กับกองพลที่ ๓ ของกองทัพพายัพ ซึ่งจะเล่าให้ฟังต่อจากตอนที่แล้วดังต่อไปนี้

เมื่อหายจากการป่วยหนักด้วยโรคมาลาเรียขึ้นสมองจนถึงกับวิญญาณออกจากร่าง (ตาย) ไปเมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ แล้ว ข้าพเจ้าเดินไม่ได้ประมาณ ๑ เดือน เพราะขาทั้งสองข้างไม่มีแรงเลย เนื่องจากอยู่ในป่าเมืองพะยาก จึงมีผมเผ้ารุงรังยาวเกือบถึงบ่า หนวดก็ยาวเกือบครึ่งนิ้ว ตัวผอมเหลือแต่กระดูก เสื้อผ้าหลวมจนดูเหมือนงิ้ว ต่อมาประมาณต้นเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๘๕ นั้นเอง ข้าพเจ้าก็ได้รับคำสั่งให้นำทหารประมาณ ๒๐๐ คนที่เมืองพะยากเดินทางขึ้นเชียงตุงเพื่อสมทบกับกำลังส่วนใหญ่ที่นั่น ทั้งนี้หลังจากการเข้าตียูนานครั้งแรกล้มเหลวลงเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๔๘๕ ที่แล้วมานี้เอง ทางกองพลที่ ๓ ได้รับคำสั่งให้มีการปรับกำลังและเปลี่ยนตัวผู้บังคับบัญชากันเป็นการใหญ่ นับแต่ตัวผู้บัญชาการกองพลคือจาก พลตรีหลวงชำนาญยุทธศาสตร์ (ผิน ชุณหะวัน) มาเป็น พลตรีหลวงหาญสงคราม (ฟ้อน สุวรรณไดเละ หรือ พิชัย หาญสงคราม) ระหว่างการพักฟื้นและปรับกำลังอยู่นั้น ผู้บัญชาการกองพลคนใหม่ได้ออกคำสั่งให้

ถอนหน่วยทหารทั้งหมดที่พักอยู่ในตัวเมืองเชียงตุงออกไปอยู่ในป่าตำบลปางฮง ห่างจากเชียงตุง ๑๒ กม. ภูมิประเทศเป็นลูกเนินเขาเตี้ย ๆ ส่วนมากเป็นป่าเขาลำธารปนทุ่งและไร่ส้มจุก (คล้ายส้มจีน แต่ผิวเขียวปนเหลืองไม่แสดจัดเหมือนส้มจีนมีรสคล้ายกัน) ขณะนั้นข้าพเจ้าคงประจำอยู่กับกองบังคับการกองพันทหารสื่อสารของกองพลที่ ๓ (นครราชสีมา) ในกองทัพพายัพ โดยธรรมดาข้าพเจ้าไม่ชอบออกเที่ยวในเวลากลางคืนจึงมักจะต้องรับหน้าที่เฝ้าค่ายพักในเมื่อคนอื่น ๆ เขาไปเที่ยวกันหมดเหลือแต่ข้าพเจ้าคนเดียว ส่วนมากข้าพเจ้าใช้เวลาให้หมดเปลืองไปด้วยการอ่านและเขียนหนังสือ กับศึกษาวิชาโหราศาสตร์ ซึ่งข้าพเจ้าจับมาตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ทั้งศึกษาและค้นคว้าอย่างแท้จริง แม้กระทั่งจนบัดนี้เป็นเวลาถึง ๒๘ ปีแล้วข้าพเจ้าก็ยังคงติดตามอยู่เรื่อย ๆ ไม่ได้ทอดทิ้ง

คืนวันหนึ่งในฤดูหนาว อันเป็นคืนที่อากาศกำลังหนาวจัด อุณหภูมิลดลงเหลือประมาณ ๒ องศาเซนติเกรด ด้วยความเย็นจัดถึงกับต้องสวมเสื้อผ้าหนา ๆ หลายชั้นและต้องติดไฟผิงโดยใช้เตาอั้งโล่ แม้กระทั่งเวลานอนก็ต้องเอาเตาที่มีถ่านแดง ๆ ไปวางไว้ใต้เตียงสนาม ซึ่งทำด้วยไม้ไผ่ โดยเฉพาะตอนดึกยิ่งหนาวมากจนนอนเกือบไม่ได้เลย ยิ่งอยู่ในป่าบนยอดเนินดังเช่นที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วยแล้วยิ่งหนาวเหน็บมากขึ้นอีกหลายเท่า วันนั้นข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ห่างจากวันเวลาที่กองทัพไทยเคลื่อนกำลังเข้าทำการรบกับกองทัพฝรั่งเศสในสงคราม (กรณีพิพาท) อินโดจีนเป็นเวลา ๒ ปีพอดี ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งดูหนังสืออยู่ในค่ายพักในสนาม มีทหารวิ่งมาบอกข้าพเจ้าว่า ท่านผู้บัญชาการกองพลที่ ๓ (พลตรีหลวงหาญสงคราม) กำลังเดินมายังที่พักของ

ข้าพเจ้า ตามปรกติในตอนกลางคืนท่านผู้บัญชาการกองพลมักจะกรุณามาคุยกับข้าพเจ้าเสมอเกือบทุกคืน หรือมิฉะนั้นก็ให้คนมาตามข้าพเจ้าไปพบกับท่าน ณ แห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งโดยมากมักจะเป็นที่ลับตาคน แล้วก็เดินคุยกันไป เรื่องที่คุยกันส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์บ้านเมือง เหตุการณ์ของโลก การทำสงครามในมหาสงครามโลกครั้งที่สองนี้ โดยเฉพาะการปฏิบัติการรบของกองทัพญี่ปุ่นที่กำลังประสบชัยชนะอย่างรุ่งโรจน์กว้างขวาง และเรื่องการพิจารณาปัญหาทั้งทางยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี การเมือง การเศรษฐกิจ รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ อีกมากด้วยความรู้สึกอันเกิดจากความเคยชินดังกล่าวแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้บัญชาการคงจะมาชวนสนทนากันในเรื่องที่เคยคุยกันมาแล้วตามธรรมดา ถ้าวันไหนท่านมาไม่พบหรือให้คนมาตามแล้วข้าพเจ้าไม่อยู่ วันต่อไปมักจะถูกเรียกตัวไปซักถามและถ้ายิ่งรู้ว่าข้าพเจ้าไปเที่ยวเช่นคนหนุ่ม ๆ ทั้งหลายที่มักจะอยู่ไม่ติดแล้ว ท่านจะตำหนิและสั่งสอนเสียพักใหญ่แล้วจึงเปลี่ยนเรื่องคุยกัน ดู ๆ ก็น่าภาคภูมิใจที่นายร้อยตรีเล็ก ๆ เด็กหนุ่ม ๆ คนหนึ่งได้มีโอกาสคุยกับนายพลตรีผู้บัญชาการกองพล ซึ่งนับว่าเป็นบุญกุศลอย่างยิ่งของข้าพเจ้าที่ได้มีโอกาสอยู่รับใช้ใกล้ชิดคลุกคลีกับผู้บังคับบัญชาชั้นสูงถึงเพียงนั้น แต่ก็เป็นที่เขม่นของเพื่อน ๆ นายทหารและผู้บังคับบัญชาโดยตรง ตลอดจนผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นอยู่มากพอดู ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เป็นเรื่องช่วยไม่ได้เพราะท่านชอบมาคุยกับข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะปลีกตัวไปได้ แม้ว่าจะอยากไปเที่ยวมากสักเท่าใดก็ไม่อาจไป เพราะรู้ดีอยู่ว่าท่านจะต้องมาตามทุกคืน แม้วันหยุดท่านก็มักจะเรียกข้าพเจ้าไป นับว่าท่านให้ความเมตตากรุณาแก่ข้าพเจ้ามากจนบอกไม่ถูก และข้าพเจ้าก็ต้องยอมรับว่าท่านได้ให้สติปัญญาความรู้ต่าง ๆ แก่ข้าพเจ้ามากมาย

นับว่าเป็นพระคุณอย่างสูงแก่ชีวิตของข้าพเจ้า

วันนั้นท่านมาหาอีกตามเคย เมื่อข้าพเจ้าได้ทำความเคารพและรายงานเหตุการณ์ประจำวันตามระเบียบแล้ว (การอยู่เฝ้าที่พักคนเดียวเลยทำให้ต้องปฏิบัติหน้าที่นายทหารเวรกองพันไปด้วยโดยอัตโนมัติ) เมื่อท่านบอกให้นั่ง ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านนั่งแล้วข้าพเจ้าก็นั่งลงในระยะห่างจากท่านพอพูดกันเบา ๆ ได้ยิน เมื่อท่านนั่งลงแล้วท่านก็หลับตานิ่งอยู่เป็นครู่ใหญ่ ในลักษณะของผู้ที่กำลังใช้ความคิดตัดสินใจอะไรอย่างหนักสักอย่างหนึ่ง (ตามธรรมดาเวลาท่านใช้ความคิดลึก ๆ ท่านมักจะหลับตาเสมอคล้าย ๆ กับจะมองภาพในมโนคติให้เห็นชัด) เมื่อท่านลืมตาขึ้นแล้วก็มองหน้าข้าพเจ้าเสมือนจะค้นหาความรู้จากใบหน้าและหัวสมองข้าพเจ้าหรืออะไรทำนองนั้น ท่านมองข้าพเจ้านิ่ง ๆ อยู่ จนข้าพเจ้าชักรู้สึกอึดอัดเหมือนหายใจไม่ใคร่สะดวก แต่ก็ไม่กล้าปริปากถาม

แต่แล้วในที่สุดท่านเอ่ยปากพูดขึ้นว่า "คุณสมาน คุณก็เป็นคนหนึ่งที่ขึ้นชื่อว่าเป็นนักโหราศาสตร์หรือเป็นโหรที่มีชื่อเสียงโด่งดังจนเป็นที่รู้กันไปทั่วกองทัพบกไม่ใช่หรือ" พอข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้นชักใจไม่ดี พลางนึกในใจว่า เอ วันนี้ท่านผู้บัญชาการกองพลพูดแปลกมาก เพราะข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านไม่เชื่อเรื่องหมอดูหมอเดาหรือพวกโหน ๆ ห้อย ๆ อะไรเทือกนั้น ที่ยิ่งใจไม่ดีหนักขึ้นก็คือกลัวท่านจะตำหนิว่าข้าพเจ้าสนใจกับเรื่องไสยศาสตร์อันเหลวไหลไร้สาระ อาจจะกลายเป็นความเสียหายแก่ตัวข้าพเจ้าหรือความก้าวหน้าในทางราชการก็ได้ แต่ก็ไม่ทราบว่าจะบ่ายเบี่ยงโป้ปดมดเท็จว่าอย่างไร เพราะใคร ๆ ก็รู้อยู่ว่าข้าพเจ้ามีวิชาทางนี้เพราะสนใจและศึกษามานานหลายปีแล้ว ตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนเทคนิคทหารบก

อยู่จนถึงขณะนั้นเป็นเวลาเกือบ ๑๐ ปีแล้ว ซ้ำเมื่อมีเวลาว่างราชการก็ยังนั่งอ่านเขียนคัดลอกตำราโหราศาสตร์อยู่เสมอ เมื่อเห็นว่าพลาดตกบันไดแล้วก็เลยพลอยกระโจนลงมาเสียเลยจะได้เจ็บตัวน้อย ดีกว่าจะปล่อยให้กลิ้งหลุน ๆ ลงมาถึงแข้งขาหัก เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้วจึงตอบท่านไปว่า

"กระผมพอมีความรู้เล็กน้อยเพราะกำลังศึกษาอยู่ยังใช้การอะไรไม่ได้" ท่านกลับพูดว่า "คุณอย่ามาถ่อมตัวเลย คุณนึกว่าผมไม่รู้จักคุณพอยังงั้นหรือ ผมรู้มาว่าคุณดูเก่งมาก และผูกดวงก็ได้ไม่ใช่หรือ" พอได้ยินท่านพูดเช่นนั้นข้าพเจ้าก็จนด้วยเกล้าไม่รู้จะปฏิเสธได้อย่างไร เพราะความจริงข้าพเจ้าก็เคยผูกดวงทำนายใครต่อใครมาเสียนักต่อนัก จนเป็นที่รู้จักกันทั่วไปเลยต้องยอมรับกับท่านตามความจริงว่า "ครับผม กระผมพอทำได้ แต่ก็เล่นกันในหมู่เพื่อนฝูงและผู้รู้จักคุ้นเคยเท่านั้นเองครับผม ยังไม่ถึงขนาดที่จะพอเรียกได้ว่าเก่ง เพราะคนที่เขาเก่งกว่ากระผมยังมีอีกมาก" ท่านพูดขึ้นว่า "เอาละ อย่าพูดกันให้มันมากเรื่องไปเลย ผมมาวันนี้ต้องการให้คุณดูดวงชาตาให้ผมแต่ต้องดูให้จริง ๆ และต้องให้แม่น ๆ ด้วย" ข้าพเจ้าได้ยินท่านพูดเช่นนั้นถึงกับเหงื่อแตกทั้ง ๆ อากาศกำลังหนาวจัดพลางนึกว่ากรรมละซิเรา ท่านจะมาไม้ไหนกับเราก็ไม่รู้ แต่ก็จำใจตอบท่านไปว่า "ครับผม กระผมจะพยายามจนสุดความสามารถของกระผมทีเดียว" ท่านพูดอีกว่า "ผมต้องการจะทำงานใหญ่ที่สุดเพื่อประเทศชาติ ถ้าทำสำเร็จในคราวนี้เราทั้งกองพลที่ ๓ นี้ก็จะมีชื่อเสียงกันใหญ่และจะได้จารึกลงในประวัติศาสตร์ ซึ่งจะคงอยู่ตลอดไปจนชั่วลูกหลานทีเดียว คือผมกำลังวางแผนเข้าตีเมืองมะ (ม้า) ตลอดจนถึงแคว้นยูนาน ถ้าคราวนี้ตีเมืองมะได้ ก็จะทำให้กองพลของเรามีชื่อเสียงเป็นที่เกรง

ขามของข้าศึก ผมต้องการให้คุณวางฤกษ์เข้าตีเมืองมะ (ม้า) - ยูนาน คุณจะทำได้ไหม ถ้าทำได้ลงมือเลย แต่คุณต้องทำให้ได้ และห้ามแพร่งพรายให้คนอื่นรู้ ถ้าปรากฏว่ามีใครรู้ความลับนี้จากปากของคุณ โทษที่คุณจะได้รับคือศาล (ทหาร) อาญาศึก และถูกยิงเป้า เรื่องนี้ผมไม่ต้องบอกคุณก็ได้ เพราะคุณรู้ดีอยู่แล้วว่าการเปิดเผยความลับขั้นสุดยอดนี้จะได้รับโทษขั้นอุกฤษฏ์โทษถึงประหารชีวิต เรื่องนี้เป็นความลับขั้นสุดยอด มีคุณกับผมรู้กันเพียงสองคนเท่านั้น จะต้องไม่มีคนที่สามรู้ด้วยเป็นอันขาด คุณจะแพร่งพรายให้ใครรู้ไม่ได้แม้แต่คนเดียว ถ้าผมรู้ว่าใครรู้ความลับนี้จากคุณ คุณเตรียมตัวก้มหน้ารับโทษจากศาลอาญาศึกได้”

พอโดนเข้าเท่านี้ข้าพเจ้าถึงกับแทบสิ้นสติสมปฤดี พลางคิดว่านี่มันเป็นกรรมเวรอะไรของเราหนอ ที่จู่ ๆ ก็ต้องมารับหน้าที่พิเศษชนิดนำเอาความตายมาให้เช่นนี้ แต่ก็หมดหนทางที่จะหลีกเลี่ยงเพราะเป็นคำบัญชาของท่านผู้มีอำนาจประหารชีวิตได้จึงต้องยอมรับคำแต่โดยดี จึงตอบท่านไปว่า “ครับผม กระผมจะพยายามจนสุดฝีมือเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและชื่อเสียงของกองพลที่ ๓ เป็นส่วนรวม” ท่านผู้บัญชาการกองพลพูดขึ้นว่า “เอาละ ขอบใจ คุณต้องผูกดวงหาฤกษ์เข้าตีให้ดีที่สุด ต้องชนะด้วย และต้องกำหนดไว้ด้วยว่าจะตีเมืองมะ (ม้า) ได้ภายในกี่วัน อย่างมากต้องไม่ให้เกิน ๗ วันนะ” พอโดนเข้าท่านี้ข้าพเจ้าก็ตกใจมากจึงรีบตอบท่านไปว่า “ครับผม กระผมจะพยายามให้ได้ฤกษ์ที่ดีที่สุด แต่การจะกำหนดว่าต้องสำเร็จภายในเท่านั้นเท่านี้วันน่ากลัวจะลำบากมาก” ท่านพูดว่า “ลำบากยังไง ตามธรรมดาโหรนั้นเมื่อคำนวณฤกษ์แล้วเขาต้องบอกไว้ล่วงหน้าเลย

ว่า ผลของงานนี้จะสำเร็จเมื่อใด จะใช้เวลานานเท่าใด ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ใช่โหรน่ะซิ" ข้าพเจ้าจึงแก้ไปว่า "กระผมไม่ใช่โหรแต่เป็นเพียงหมอดูสมัครเล่นเท่านั้น คนอื่นที่เขาเก่งกว่ากระผมมีอีกมาก เช่น พ.อ. หลวงสิทธิ์ฯ ผู้บังคับการกรม ๑๒, พ.ท. บริบูรณ์ จุลจาริต เสนาธิการกรม ๑๒, พ.ท. พิสน ทองดีเลิศ (สุรฤกษ์) และคนอื่น ๆ อีกมาก ท่านควรจะใช้ท่านเหล่านั้นดีกว่ากระผมซึ่งยังเป็นเด็ก และเป็นนายทหารชั้นผู้น้อยเพียงแค่ร้อยตรีสมาน วีระไวทยะ เท่านั้น" ท่านกลับพูดอย่างอารมณ์เย็นว่า "ใครจะเก่งอย่างไรช่างเขา ผมไม่ต้องการ ผมต้องการให้คุณทำนี่เป็นเป็นคำสั่งของผม คงไม่มีปัญหาอะไรอีกนะ" ข้าพเจ้าก็ถึงซึ่งความจนด้วยเกล้าอีก คงได้แต่ตอบท่านไปว่า "ครับผม กระผมพร้อมที่จะรับใช้ท่านอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้" ท่านพูดว่า "ขอบใจ ผมแน่ใจว่าคุณต้องทำได้ และทำได้อย่างดีที่สุดสำเร็จเป็นผลดี คือต้องชนะข้าศึกและในเร็ววันด้วย เข้าใจไหม กับผมขอขอบใจที่คุณรับทำงานครั้งนี้ มิใช่เพื่อผม แต่เพื่อประเทศและกองพลที่ ๓ ของเราทุกคน ผมให้เวลาคุณ ๕ วัน นับแต่คืนวันนี้"

พอพูดจบท่านก็ลุกขึ้นแล้วพูดว่า "ผมจะกลับละ ดึกแล้ว และทุกอย่างต้องเป็นไปตามที่ผมต้องการ" ข้าพเจ้าจึงทำความเคารพและตามออกไปส่งท่านจนถึงที่พักแล้วจึงกลับมายังที่พักของข้าพเจ้า ต่อจากนั้นเริ่มการคำนวณวางลักขณาหาฤกษ์ทำการเข้าตีเมืองมะ ซึ่งได้ฤกษ์ตรงกับวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ เวลาเคลื่อนกำลังเข้าตีตรงกับเวลา ๐๔.๓๐ น. ซึ่งถ้าจะพูดเป็นภาษาทหารในสมัยปัจจุบันนี้คือ วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๔๘๖ เป็นวัน "ว." และเวลา ๐๔.๓๐ เป็นเวลา "น." พร้อมกับกำหนดไว้ว่าจะต้องตีเมืองมะ (ม้า) ได้ภายในวันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖

เมื่อการคำนวณดวงชาตาหาเวลาฤกษ์เข้าตีและกำหนดเวลาสุดท้ายที่จะตีได้สำเร็จแล้วจึงได้กระทำพิธีอัญเชิญเสด็จท่านพ่อพระแก้วมรกตผู้ทรงพระเมตตามาประทับทรงเพื่อกราบทูลถามอีกครั้ง เมื่อท่านพ่อพระแก้วมรกตเข้าประทับทรงเต็มที่แล้วข้าพเจ้ากราบทูลถามว่า

ข้าพเจ้า การที่ลูกขออัญเชิญเสด็จพ่อมาในวันนี้ เพราะมีเรื่องสำคัญที่จะต้องกราบทูลรบกวนพระทัยเสด็จพ่อสักครั้งหนึ่ง

พ่อพระแก้วมรกต เออ เอ็งมีธุระสำคัญอะไรข้ารู้แล้ว ไม่ต้องบอกก็ได้เพราะเป็นความลับมาก

ข้าพเจ้า ถ้าเช่นนั้นลูกขอประทานเวลาฤกษ์เพื่อลงมือทำงาน ขอได้โปรดช่วยลูกด้วยเถิด เพราะถ้าพลาดพลั้งไปลูกอาจมีโทษหนัก

พ่อพระแก้ว เอ็งขอในสิ่งที่พ่อทำให้เอ็งไม่ได้ เพราะพ่อมีหน้าที่เพียงรักษาองค์พระแก้วมรกต และช่วยขจัดปัดเป่าความเดือดร้อนของมนุษย์ตลอดจนภัยที่จะมีแก่ประเทศชาติและพระศาสนาของพระพุทธองค์เท่านั้น เรื่องการรบราฆ่าฟันประหัตประหารล้างผลาญชีวิตกันพ่อไม่เกี่ยว พ่อเกี่ยวข้องด้วยไม่ได้ พ่อไม่มีหน้าที่อย่างนั้น อีกประการหนึ่งมันจะเกิดกลายเป็นกรรมมาถึงพ่อ และมันนอกหน้าที่ของพ่อซึ่งได้รับเทวโองการมา

ข้าพเจ้า เมื่อเสด็จพ่อไม่อาจประทานได้ ลูกก็จะไม่รบเร้าและกวนพระทัยให้เสด็จพ่อต้องทรงลำบากพระทัย และทรงถูกตำหนิ แต่ลูกใคร่ขอประทานกราบทูลถามว่าตามวัน, เวลาที่ลูกกำหนดไว้นั้นถูกต้องใช้ได้หรือไม่ และจะสำเร็จตามกำหนดเวลานั้นหรือไม่ หรือจะมีความขัดข้องต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไร

พ่อพระแก้ว เออ ถูกต้องดีแล้วลูก ไม่มีอะไรที่จะต้องแก้ไขอีกแล้ว แต่เจ้าต้องรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมนะลูก ใครทำมาอย่างไรก็ต้องได้รับไปอย่างนั้น

ข้าพเจ้า ลูกขอถวายบังคมขอบพระทัยเสด็จพ่อที่ทรงมีพระเมตตากรุณาแก่ลูกตลอดมา ลูกขอทูลไว้เหนือเกล้าในพระคุณนี้ ลูกจะไม่มีวันลืมเลยตลอดชีวิต

พ่อพระแก้ว ดีแล้วลูก **คนที่มีกตัญญูกตเวทิตา คนนั้นเบื้องบนเขาสรรเสริญจงหมั่นทำความดีไว้เถิดลูกเอ๋ย** มันไม่ไปไหนเสียหรอก มันต้องดีเสมอจะช้าหรือเร็วเท่านั้น

ข้าพเจ้า การทำงานครั้งนี้ลูกจะมีกรรมติดตัวบ้างหรือไม่ เพราะลูกทำตามบัญชาของเจ้านาย และทำเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ

พ่อพระแก้ว เจ้าเกิดมาเป็นทหาร เมื่อเจ้าต้องทำหน้าที่อย่างทหารกรรมก็คงจะต้องมีบ้างเป็นธรรมดา หนีไปไม่พ้นเลย แต่เมื่อเจ้าทำหน้าที่ของเจ้าเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชนเป็น

ส่วนรวมแล้ว ก็ไม่มีใครเขาตำหนิ มีแต่เขาจะสรรเสริญและเห็นใจ แต่นั่นแหละกรรมย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ หากแต่จะลดหย่อนผ่อนปรนลงได้บ้างไม่สู้จะหนักหนาเหมือนการประกอบกรรมชั่วอย่างอื่น ขอให้ลูกจงตั้งสัจจะไว้ให้มั่นว่า ลูกจะทำแต่ความดีต่อไปลูกจะเจริญ พ่อขอลาไปก่อน มีอะไรที่พ่อจะช่วยเจ้าได้บอกให้พ่อรู้ พ่อไปละนะลูก จงอยู่เป็นสุข ๆ และเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปเถิด

ข้าพเจ้าจึงกราบถวายบังคม ๓ ครั้ง วันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ข้าพเจ้าได้เรียนให้ผู้บัญชาการกองพลทราบกำหนดเวลาฤกษ์เข้าตีเมืองมะ และวันตีได้สำเร็จ ซึ่งทุกอย่างได้เป็นไปตามกำหนดพอดี คือตีเมืองมะเมืองลาเข้าไปจนถึงแคว้นยูนานได้

เมื่อท่านพ่อพระแก้วมรกตเสด็จขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้กราบถวายบังคมสามครั้งด้วยความระลึกนึกถึงพระคุณของท่านอย่างไม่มีลืมเลยจนบัดนี้ก็ยังคงระลึกอยู่เสมอ

ครั้นวันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ท่านผู้บังคับบัญชาการกองพลได้มายังที่พักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้เขียนบันทึกเรื่องวัน, เวลา เข้าตีเมืองมะ พร้อมทั้งวันที่จะตีได้สำเร็จภายใน ๕ วัน คือไม่เกินวันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ หลังจากที่ท่านพลตรีหลวงหาญสงครามได้อ่านข้อความในบันทึกนั้นแล้ว ท่านได้คาดคั้นว่าต้องสำเร็จตามกำหนดนี้แน่นะ ข้าพเจ้าเรียนท่านไปว่าข้าพเจ้าคิดและหวังว่าทุกอย่างคงเป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้ รู้สึกว่าท่านพอใจ

ต่อจากนั้นคำสั่งการเข้าตีเมืองมะ (ม้า) ก็ได้ส่งออกไปยังหน่วยทหารทุกหน่วยทั้งหน่วยรบและช่วยรบ โดยให้เข้าที่รวมพลขึ้นต้นพร้อมเสร็จภายใน ๕ ม.ค. ๒๔๘๖ - ๒๐.๐๐ น., ๖ ม.ค. ๒๔๘๖ - ๐๖.๓๐ น. เริ่มเคลื่อนที่เข้าหาข้าศึก (เริ่มออกเดินทาง), ทุกหน่วยเข้าที่รวมพลขั้นออกตี (สุดท้าย) ๙ ม.ค. ๒๔๘๖ เวลา ๑๕.๓๐ น.

ทุกหน่วยเข้าประจำแนวออกตี ๑๑ ม.ค. ๘๖ - ๐๒.๐๐

ทุกหน่วยออกตีข้าศึกใน ๑๑ ม.ค. ๘๖ - ๐๔.๓๐

ผลที่ปรากฏคือ ตีเมืองมะ เมืองลา และขับไล่ข้าศึกไปจนเข้ายึดดินแดนฝั่งเหนือของแม่น้ำมะ (ม้า) ในแคว้นยูนานได้ เมื่อ ๑๕ ม.ค. ๒๔๘๖ เวลา ๑๑.๐๐ น. ตามวันและเวลาที่กำหนดไว้ไม่มีผิดพลาดเลยแม้แต่น้อย นับว่าเป็นการได้ชัยชนะแก่ข้าศึกอย่างสมบูรณ์และมีชื่อเสียงที่สุด ทำให้กองทัพไทยสามารถยึดครองดินแดนแคว้นมณฑลยูนานฝั่งขวาของแม่น้ำลำไว้ได้โดยตลอด และนับแต่นั้นมาก็ไม่มีการรบใหญ่ หรือแม้การรบใด ๆ ในดินแดนภาคเหนือเกิดขึ้นอีกเลยจนสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลง

ตอนที่ ๘
ท่านพ่อพระแก้วมรกตผู้ประทานชีวิต

เมื่อประมาณเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ ข้าพเจ้าล้มป่วยลงด้วยโรคมาลาเรียลงกระเพาะอีกที่โคราช เกือบจะตายอยู่แล้ว แต่ก็กลับรอดชีวิตมาได้เพราะท่านพ่อพระแก้วมรกตของข้าพเจ้านั้นเองที่ได้ทรงพระกรุณาติดตามคอยปกปักรักษาข้าพเจ้าอยู่ตลอดมา ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมพระกรุณาธิคุณตลอดชั่วกาลปาวสาน

เรื่องมีอยู่ว่า คืนวันหนึ่งในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังเจ็บหนักด้วยไข้มาลาเรียลงกระเพาะนั้น ข้าพเจ้าจำได้ดีว่าคืนนั้นนอนไม่หลับเกือบทั้งคืนเนื่องจากพิษไข้กำเริบอย่างรุนแรง รู้สึกร้อนไปทั่วทั้งภายนอกและภายในร่างกาย ให้มีอาการกระสับกระส่ายและเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วทั้งตัว จากผลของการวัดอุณหภูมิในร่างกาย (วัดปรอท) ครั้งสุดท้ายของนายแพทย์ พ.ท. บุญชัย ณ ป้อมเพ็ชรผู้ให้การรักษาพยาบาล ได้ยินเสียงท่านนายแพทย์ผู้ใจดีพูดเสียงเบาๆ ว่า มีไข้สูงมากและชีพจรเต้นเร็ว แสดงว่าร่างกายอ่อนเพลียมาก ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกหลับๆ ตื่นๆ เรื่อยไปจนดึกมาก เข้าใจว่าเลย ๐๓.๐๐ น. ไปแล้ว ข้าพเจ้าได้หลับไปอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ในขณะนั้นได้เกิดนิมิตฝันอย่างประหลาดว่า ข้าพเจ้าเดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง ดูคล้ายเป็นสวนแบบวนอุทยาน ในสวนนั้นมีเกาะลอยกลางน้ำ บนเกาะมีต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น มีหญ้าขึ้นเขียวชะอุ่ม มีพันธุ์ไม้ใบไม้ดอกปลูกไว้มากมายกำลังงดงาม และที่กำลังออกดอกอยู่ก็มาก มีสะพานทอดข้ามระหว่างคูน้ำกับเกาะลอยนั้น

เมื่อข้าพเจ้าเดินไปถึงสะพานจึงข้ามไปสู่เกาะลอย รู้สึกมีความสงบเงียบเย็นสบาย ระหว่างที่เดินอยู่ใต้ร่มไม้ใบหนาและบนสนามหญ้าอันร่มรื่นเย็นสดชื่นนั้น ข้าพเจ้ามองเห็นชวดชราผู้หนึ่งนุ่งขาวห่มขาว การนุ่งก็นุ่งแบบพระนุ่งสบง ห่มผ้าผืนใหญ่สีขาวสะอาด สไบเฉียง รูปร่างสมบูรณ์ค่อนข้างท้วม ผิวขาวสว่างสันทัดไม่สู้สูงหรือต่ำเกินไป ผมขาวยาวถึงสะโพก กำลังนั่งอย่างสงบอยู่ในท่าสมาธิอยู่ที่โคนต้นไม้ใหญ่ข้างหน้าข้าพเจ้าในระยะห่างประมาณ ๕-๖ วา ลักษณะท่าทางเป็นสง่าน่าเคารพเลื่อมใสอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้ามองไปที่ชายชราผู้น่านับถือนั้น เห็นท่านถืออะไรสิ่งหนึ่งอยู่ในมือข้างขวา ส่วนมือซ้ายวางพาดอยู่กับตัก พอข้าพเจ้าเดินเข้าใกล้อยู่ในระยะเพียง ๑ วาจะถึงตัวชายชราผู้นั้น ซึ่งดูใบหน้าเปล่งปลั่งผ่องใสไม่เหี่ยวย่นเหมือนคนชราทั้งหลาย แม้คิ้วของท่านจะดูขาวราวกับปุยฝ้ายรับผมสีเงินบนศีรษะของท่านก็ตาม จนข้าพเจ้าอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ว่า เพราะเหตุใดหนอ ดูท่านผู้นี้แก่จนผมและคิ้วขาวแล้ว แต่ใบหน้าราวกับคนหนุ่ม ช่างน่าประหลาดใจแท้ ส่วนเราเองอายุเพียง ๓๐ เศษเท่านั้น แต่กลับรู้สึกแก่แห้งเหี่ยวหมดเรี่ยวแรงจะเดินจะยืนจะนั่งสักทีก็แสนจะเหน็ดเหนื่อย พอนึกได้เพียงเท่านี้ในฝันนั้นก็มองเห็นท่านลุกขึ้นด้วยอาการว่องไวกระฉับกระเฉง เดินตรงเข้ามาหาข้าพเจ้าพร้อมกับพูดว่า “พ่อมาคอยเจ้าอยู่ที่นี่นานแล้วลูกเจ้าจำพ่อได้ไหม เจ้าคงจำพ่อไม่ได้ละซิเพราะเห็นเจ้ามองพ่อเหมือนคนไม่เคยรู้จักและไม่เคยเห็นกันมาก่อน เอาเถอะ พ่อไม่ถือสาหาความอะไรเจ้าดอก เพราะเจ้าเป็นลูกพ่อ อีกประการหนึ่งเจ้าก็กำลังเจ็บป่วยอยู่อย่างหนักด้วย ส่วนการที่เจ้าคิดสงสัยว่าทำไมหน้าตาพ่อจึงดูยังหนุ่มมากกว่าควรในเมื่อผมพ่อขาวโพลนอย่างนี้ พ่อจะบอกให้ว่าพ่อกินยาขนานวิเศษที่พ่อกำลังจะนำมาให้เจ้ากินอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ถ้าเจ้ากินได้แม้จะไม่

หมดเจ้าจะสบายพ้นจากความทรมานด้วยอาการเจ็บไข้ได้ป่วย ยาวิเศษนั้นก็คือนี่อย่างไรล่ะ”

พูดจบท่านผู้ใจดีนั้นซึ่งเรียกตนเองว่าพ่อก็ส่งของสิ่งหนึ่งมาให้ข้าพเจ้า โดยยื่นมาตรงหน้าพร้อมกับพูดอีกว่า “เอ้าลูก รับเอาไปเสีย นี่แหละยาวิเศษที่พ่อเอามาให้เจ้ากิน เจ้าจงพยายามกินให้หมดหรือให้มากที่สุดเชียวนะ” พอข้าพเจ้ามองเห็นของสิ่งนั้นก็ตกตะลึงขนลุกซู่ไปจนทั่วตั้งแต่ปลายเท้าถึงศีรษะ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะของที่ท่านยื่นมาให้มันเป็นแขนชัดๆ แขนคนที่ถูกตัดออกมาใหม่ๆ ตั้งแต่ข้อศอกถึงปลายนิ้วมือทั้งห้านิ้ว ยังสดอยู่เลือดหยดติ๋งๆ ตรงข้อพับแค่ศอกตรงที่ถูกตัดออกมา ท่านผู้นั้นยื่นแขนท่อนล่างของมนุษย์ผิวขาวผ่องให้ข้าพเจ้าพลางพูดว่า “เอ้า เอานี่ไปกินเสียลูก ถ้ากินให้หมดได้ยิ่งดีนี่แหละเป็นของวิเศษเป็นยาขนานประเสริฐแท้ เมื่อเจ้ากินแล้วเจ้าจะไม่เจ็บป่วยทรมานอย่างนี้อีก กินเสียเดี๋ยวนี้แหละลูก ทิ้งไว้นานเจ้าจะกินไม่ได้และประโยชน์ก็จะได้ไม่ดีสมความประสงค์อีกด้วย”

ในฝันนั้นข้าพเจ้ายื่นมือออกไปรับด้วยอาการสั่นเทา ทั้งเกลียดทั้งกลัวขยะแขยง แต่ด้วยความเชื่อมั่นและเคารพในท่านชายชราผู้นุ่งขาวห่มขาวนั้น พอรับแขนคนมาแล้วก็ไม่รั้งรอ ยกขึ้นใส่ปากกัด เสียงหนังและเนื้อคนขาดในปากดังกรุ๊ปๆ หลับตาเคี้ยวๆ กลืนลงไปด้วยความขยะแขยงทั้งกลิ่นคาวเลือดและคาวเนื้อมนุษย์ ปากเปรอะเลอะไปด้วยเลือดแดงทั้งปาก ข้าพเจ้าหลับตากัดกินเข้าไปจนเหลือแต่กระดูกแขนถึงข้อมือพอดีก็เกิดอิ่มอย่างบอกไม่ถูก พร้อมทั้งเกิดความรู้สึกคลื่นเหียนเวียนศีรษะปั่นป่วนไปจนหมดจนไม่สามารถจะทนกินเข้าไปอีก

ได้แม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็ประหลาดเหลือเกินเพราะบัดดลนั้นรู้สึกว่าร่างกายกลับแข็งแรงขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ไม่มีความอ่อนเพลียเหน็ดเหนื่อยเหลืออยู่เลย ลองเดินดูก็คล่องแคล่วดี การเคลื่อนไหวร่างกายก็ดูกระฉับกระเฉงกว่าที่เป็นอยู่เมื่อก่อนได้กินเนื้อมนุษย์ รู้สึกว่าเกิดมีกำลังวังชาขึ้น สดชื่นกระปรี้กระเปร่า อาการหายใจไม่ออกแน่นหน้าอกและเหนื่อยอ่อนอันเกิดขึ้นในขณะเดินนั้นก็พลันสูญหายไปหมดสิ้นไม่มีเหลืออยู่เลย ตลอดอาการไข้ที่กำลังจับอยู่ก็หายไปเหมือนปลิดทิ้ง

ความเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจที่เกิดขึ้นนี้เป็นไปอย่างชนิดที่เรียกว่าโดยฉับพลันทันใด ความท้อแท้เบื่อหน่ายต่ออาการเจ็บไข้ได้ป่วยที่เป็นเรื้อรังมานับแรมปีก็สิ้นสุดลงในขณะนั้นเอง และมีความรู้สึกเสมือนตายแล้วเกิดใหม่ก่อให้เกิดมีความหวังในการมีชีวิตยืนยาวอยู่ต่อไปอีก ทั้งๆ ที่เมื่อสักครู่นี้เองรู้สึกหมดอาลัยตายอยากต่อการมีชีวิตอยู่ในโลก เนื่องจากความทนทุกข์ทรมานด้วยโรคภัยไข้เจ็บชนิดร้ายแรง คือ มาลาเรียลงกระเพาะจนอาเจียนเป็นโลหิต แต่หลังจากได้กินเนื้อมนุษย์เข้าไปแล้ว แม้จะรู้สึกคลื่นเหียนสะอิดสะเอียนกระอักกระอ่วนหรือผะอืดผะอมสักเพียงใดก็ตามแต่ กลับทำให้ฟื้นจากอาการเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาในทันที พลันดวงจิตที่แช่มชื่นก็บังเกิดความคิดนึกถึงพระคุณของชายชราผู้มีผมสีขาวราวสำลียาวถึงสะโพก และนุ่งห่มด้วยอาภรณ์สีขาวสะอาดประดุจท่านผู้บำเพ็ญพรตพรหมจรรย์อันทรงศีลนั้นขึ้นมาทันที จึงได้คุกเข่าลงกราบที่เท้าของท่าน พร้อมกับกล่าวคำขอบพระคุณที่ได้ช่วยชีวิตไว้ ซึ่งนับว่าท่านได้เป็นหนี้ชีวิตเป็นหนี้บุญคุณอยู่ต่อข้าพเจ้า อย่างไม่สามารถจะหาสิ่งใดมาตอบแทนท่านได้เลยแม้ในชั่วชีวิตนี้

เมื่อกราบท่านแล้วท่านก็บอกให้ลุกขึ้นพร้อมกับพูดอย่างชัดเจนด้วยเสียงกังวานแจ่มใสไพเราะเยือกเย็นว่า "ลูกจำพ่อไม่ได้หรือ พ่อคือแก้วมรกตที่เคยติดตามให้ความคุ้มครองป้องกันเจ้ามาตลอดเวลา นับตั้งแต่เมื่อเจ้ายังอยู่ในวัยเด็ก ยิ่งกว่านั้นเมื่อเจ้าออกไปปฏิบัติการในสงครามทุกครั้ง พ่อก็ยังให้ความคุ้มครองป้องกันแก่ชีวิตของเจ้าตลอดมา แม้เมื่อเจ้าจะต้องประสบเหตุร้ายพ่อก็ได้บอกให้เจ้ารู้ล่วงหน้าและคอยคุ้มครองเจ้า ทั้งยังได้ฝากฝังเจ้าไว้กับเทพเจ้าผู้เป็นใหญ่ในดินแดนแห่งนั้น เมื่อเจ้าได้ฟังเช่นนี้เจ้าคงจะระลึกได้แล้วว่าพ่อคือใคร" ในขณะนั้นข้าพเจ้าก็รู้ทันทีว่าท่านผู้มีพระคุณแก่ชีวิตของข้าพเจ้านี้คือท่านพ่อพระแก้วมรกต ผู้ทรงพระคุณมีพระเมตตาธรรมอันล้ำเลิศของข้าพเจ้านั่นเอง เมื่อรู้แน่เช่นนั้นข้าพเจ้าจึงก้มลงกราบที่พื้นดินอีกครั้ง ด้วยความระลึกนึกถึงพระคุณท่านด้วยความตื้นตันใจ ที่ท่านมีความเมตตากรุณาต่อข้าพเจ้าตลอดมามิได้ทอดทิ้ง สมกับที่ทรงเป็นพระมหาเทพบุตรผู้มเหสรศักดิ์อันควรแก่การสักการะบูชาอย่างสูงโดยแท้

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงท่านรับสั่งกับข้าพเจ้าว่า "ลูกเอ๋ย ต่อไปนี้เจ้าก็จะพ้นจากความทุกข์ทรมานด้วยโรคภัยไข้เจ็บแล้ว จงตั้งหน้าสร้างคุณงามความดีไว้ให้มากและจงเป็นผู้ยึดมั่นในพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเถิดนะลูก แล้วเจ้าจะมีแต่ความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป แต่เมื่อใดที่เจ้าต้องประสบชาตากรรมตกทุกข์ได้ยากเข้าที่อับจน จงนึกถึงคุณพระรัตนตรัยและพ่อ แล้วพ่อจะมาช่วยเจ้าเท่าที่จะช่วยได้และโดยอาศัยบารมีของสมเด็จพระพุทธองค์ ขอลูกจงทำแต่ความดีให้เป็นที่มีประโยชน์แก่ประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และปวงมนุษย์สัตว์ทั้ง

หลายโดยทั่วกันเถิด ส่วนผลที่เจ้าจะได้รับนั้นย่อมจะเป็นไปตามกรรมดีกรรมชั่วที่ตัวเจ้าเป็นผู้กระทำขึ้นเอง เพราะ**ไม่มีใครจะฝืนอำนาจกฎแห่งกรรมที่พระพุทธองค์ทรงประกาศให้ทราบโดยทั่วกันนั้นได้** แม้ตัวพ่อเองก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของกฎแห่งกรรมด้วยเช่นกัน อีกอย่างหนึ่งนั้นพ่อและบรรดาเทพทั้งหลายยังต้องรักษากฎมณเฑียรแห่งสวรรค์ (เบื้องบน) อีกด้วย ดังนั้นสิ่งใดที่พ่อพอจะช่วยได้ไม่เป็นการฝ่าฝืนอำนาจฟ้าดินและกฎมณเฑียรแห่งสวรรค์แล้ว พ่อก็จะพยายามช่วยลูกเสมอดังเช่นการช่วยในวันนี้เป็นต้น ข้อสำคัญที่พ่อต้องการบอกให้เจ้ารู้ในวันนี้อีกอย่างหนึ่งก็คือ **ไม่มีผู้ใดจะสามารถดิ้นรนฝ่าฝืนอำนาจฟ้าดินและบัญญัติแห่งกรรม ตลอดจนกฎมณเฑียรแห่งสวรรค์ไปได้เลยแม้สักคนเดียว** สิ่งนี้นับว่าสำคัญที่สุดที่ลูกจะต้องจดจำไว้ ฉะนั้น**เจ้าจงอย่าเสียใจเมื่อเจ้าทำดีแต่ยังไม่ได้ดีและอย่าคิดอะไรให้มากเกินกว่าเหตุจนก่อให้เกิดความน้อยใจท้อถอยในการทำความดีสร้างกุศล ลูกจะต้องระลึกไว้เสมอว่าเมื่อลูกตั้งมั่นอยู่ในความดีทำแต่การที่เป็นกุศล ไม่ทำบาปทำชั่วแล้ว สักวันหนึ่งผลบุญที่เจ้าได้ทำไว้ย่อมตอบสนองให้ลูกได้ผลดีเสมอไม่ช้าก็เร็ว ในทางตรงข้าม ถ้าเจ้าทำแต่ความชั่ว ผลร้ายก็จะต้องตกอยู่แก่เจ้าตลอดไปจนถึงลูกหลาน วงศ์ตระกูลของเจ้า ด้วยความจริงดังนี้ ขอให้เจ้าตั้งใจทำแต่ความดีอันเป็นทางแห่งความสุขความเจริญเถิด บุญวาสนาย่อมจะต้องตกเป็นของเจ้าตลอดไปไม่มีผู้ใดยื้อแย่งไปได้เป็นอันขาด ชีวิตของเจ้า**ยังจะต้องอยู่ต่อไปอีกนานจนกว่าเจ้าจะใช้กรรมเก่าจนหมดสิ้น และเมื่อเจ้าสิ้นกรรมเมื่อใด ถ้าหากเจ้าสร้างแต่กรรมดีไว้แล้ว เมื่อนั้นเจ้าก็จะได้กลับไปพบกับพ่ออีก เอาละวันนี้พอกันทีพ่อจะต้องลาเจ้าไปก่อนแล้ว ขอให้เจ้าจงทำแต่ความดี มีความซื่อสัตย์สุจริต คิดถึงบุญคุณของผู้มีพระคุณแก่เจ้าตลอดไป”

พอกล่าวจบชายชราผู้นั้นก็หายไปทันที ข้าพเจ้าคงได้แต่ก้มกราบลงกับพื้นดินด้วยความระลึกถึงพระคุณของท่านด้วยดวงใจอันเบิกบาน พลันตกใจตื่นรู้สึกสบายหายจากความป่วยไข้และมีกำลังร่างกายแข็งแรงขึ้นอย่างประหลาด นับแต่นั้นข้าพเจ้าก็หายจากโรคมาลาเรียลงกระเพาะและไม่เป็นอีกเลยจนบัดนี้นับเป็นเวลากว่า ๒๐ ปีแล้ว

ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเขียนบันทึกเล่าเหตุการณ์มานี้ เป็นการเสดงให้เห็นถึงพระเมตตากรุณาธรรมขององค์พระแก้วมรกตผู้ทรงปรานีแก่ข้าพเจ้าตลอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นเสมอว่าพระองค์จะทรงมีพระเมตตากรุณาแก่ข้าพเจ้าตลอดไปตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังคงรักษาและทำความดีอยู่ ข้าพเจ้าขอมอบชีวิตนี้ทั้งชีวิตถวายไว้แด่ท่านพ่อพระแก้วมรกตผู้มีพระคุณประทานชีวิตให้แก่ข้าพเจ้า กับขอตั้งจิตอธิษฐานถวายกุศลผลบุญทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาด้วยดีให้แก่ท่านพ่อพระแก้วมรกตตลอดไป

บันทึกท้ายเรื่อง

บันทึกท้ายเรื่องที่เกี่ยวกับพระแก้วมรกตซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะเขียนไว้เพื่อเตือนความทรงจำในท้ายที่สุดของอภินิหารพระแก้วมรกตนี้มีอยู่ว่า เหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นความจริงตามคำพยากรณ์ของท่านพ่อพระแก้วมรกต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่น้อยเพียงใด นับตั้งแต่เครื่องบินของข้าศึกเข้ามาโจมตีตัวเมืองเชียงรายก็ดี การที่ข้าศึกทิ้งลูกระเบิดลงมาแล้วไม่ระเบิด ตกปุลงมาถูกหลังคาบ้านแล้วกระดอนตกลงไปนอนกลิ้งอยู่กลางถนน เหมือนลูกขนุนตกจากต้น ซึ่งข้าพเจ้าเห็นต่อหน้าต่อตาก็ดี การที่เครื่องบินข้าศึกระดมยิงลงมาด้วยปืนกลอากาศราวกับห่าฝน แต่ไม่ถูกผู้คนและทหาร หรือมิได้ทำอันตรายแก่อาคารบ้านเรือนและทรัพย์สินของราษฎรแต่อย่างใดเลยก็ดี ตลอดจนเมื่อเครื่องบินขนาดใหญ่ (B ๒๙) ของข้าศึกมาบินวนเวียนอยู่ที่ตัวเมืองเชียงรายในวันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยไม่ได้ทิ้งระเบิดเลย แม้จะลงมาในระยะต่ำเพียง ๕๐๐ เมตร จนเห็นเครื่องหมายได้ชัดเจนก็ดี

เหล่านี้เป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ที่สุดที่ข้าพเจ้าได้ประสบพบเห็นมาในชีวิตด้วยตาของตนเองอย่างไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นไปได้ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เมืองเชียงรายก็เป็นความจริงไปหมดทุกอย่าง แม้กระทั่งการออกไปที่เชียงตุงก็ถูกต้องตรงกันหมด ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ดีว่าวันนั้นเป็นวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ส่วนหน้าของไทยได้รุกเข้ายึดท่าขี้เหล็กไว้ได้เรียบร้อยเมื่อเวลา ๐๙.๐๐ น. เศษ แล้วพุ่งขึ้นไปยังเมืองโก ข้าพเจ้าได้เข้าไปพร้อมกับกำลังส่วนหน้า

แต่โดยที่ข้าพเจ้าเป็นทหารสื่อสาร ไม่มีหน้าที่เข้าไปยึดที่หมายกับเขาจึงมิได้ถูกยิงอย่างรุนแรง อันที่จริงการรบในวันนั้นก็ไม่รุนแรงอะไร มีการยิงกันประปรายที่ท่าขี้เหล็กและที่เมืองโก คนตายไม่กี่คน แต่ภาพอันน่าสลดใจมีอยู่ภาพหนึ่งคือนายสิบทหารไทยคนหนึ่งมียศเป็นนายสิบโท ไปเสียท่าเข้าอย่างไรไม่ทราบถูกพวกข้าศึกจับไปทรมานอย่างทารุณ เมื่อส่วนหน้าของเรารุกพุ่งเข้าถึงเมืองโกจึงพบภาพอันบาดใจนี้เข้าในลักษณะที่ชายผู้หนึ่งถูกมัดติดกับต้นสักในดงสัก (ปลูก) ที่เข่าทั้งสองข้างถูกยิงจนลูกสะบ้าแตกและตาบอดทั้งสองข้าง มีเลือดเกรอะกรัง เบ้าตายุบลงไปคล้ายถูกควักเอาดวงตาออก และเราก็สันนิษฐานเอาเช่นนั้น หน้าตาบูดเบี้ยวจนไม่รู้ว่าเป็นใคร เครื่องหมายเหล่าที่คอก็หายไปหมดเลยไม่รู้ว่าเป็นทหารเหล่าใด แต่มีผู้รู้บางคนบอกว่าเป็นนายสิบเหล่าราบ หนีมาเที่ยวทางฝั่งท่าขี้เหล็กเข้าใจว่าจะมาติดสาวเงี้ยว (ไทยใหญ่) เลยมาถูกทรมานและถูกฆ่าตายอยู่ที่นี่ สืบสาวเอาเรื่องก็ไม่ได้ว่าถูกชาวบ้านราษฎรฆ่า หรือถูกทหารข้าศึกฆ่าตาย เพราะพวกราษฎรอพยพหนีเข้าป่าไปหมด ได้มีการชันสูตรสอบสวนกันเป็นการใหญ่ แต่ไม่ใช่หน้าที่จะต้องยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยจึงไม่ได้สนใจติดตามเรื่องต่อไป

สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลสะท้อนจากเรื่องนายสิบทหารไทยถูกทรมานจนตายนี้คือความเคียดแค้นชิงชังอาฆาตพยาบาทต่อพวกข้าศึก ในเมื่อข่าวการตายด้วยการถูกทรมานอย่างทารุณนี้ แพร่สะพัดไปในหมู่ทหารตามหน่วยกรมกองต่างๆ ทุกคนมีความหวังตั้งใจอยู่ว่า ถ้าจับข้าศึกมาได้สักคนจะแล่เนื้อออกมาให้เป็นชิ้นๆ โยนให้หมากินจนกว่าจะตาย เลยทำให้เกิดความฮึกเหิมกันใหญ่ในอันที่จะแก้

แค้นให้ได้สมใจนึก แต่เมื่อส่วนหน้ายึดที่หมายชั้นที่สองได้ภายในวันนั้นแล้ว เป็นอันหมดหน้าที่ตามแผนขั้นแรก ต่อไปก็เตรียมการเข้ายึดเมืองเลน-เมืองพะยาก-เมืองยอง และเชียงตุงต่อไป การรบจึงหยุดลงสำหรับวันนั้น ต่อมาอีก ๒ วัน ส่วนหน้าจึงเคลื่อนที่เข้ายึดเมืองเลนได้โดยง่ายแล้วก็เมืองพะยากได้ง่ายมาก แต่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ถอนและเคลื่อนย้ายตามขึ้นไปเมืองพะยาก

ข้าพเจ้าเดินทางขึ้นไปเมืองพะยากด้วยความลำบากยากเย็นแสนเข็ญ เพราะต้องบุกน้ำบุกโคลนเลนอย่างหนักจนรถยนต์บรรทุกที่อยู่ในขบวน ๕ คันจมเลนและเพลาหักไปถึง ๒ คัน ข้าพเจ้าเดินทางไปถึงเมืองพะยากเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๕ เมื่อได้เข้ารายงานตัวกับผู้บังคับบัญชาแล้วก็ได้รับคำสั่งให้จัดตั้งและควบคุมศูนย์การสื่อสารใหญ่ที่พะยาก ซึ่ง ณ ที่เมืองนรกแห่งนี้ข้าพเจ้าเกือบจะต้องเสียชีวิตให้กับความเจ็บไข้และความอดอยากปากแห้ง ซึ่งข้าพเจ้าและบรรดาคนทุกคนที่ได้ไปอยู่ที่นั่นมาแล้วพากันขนานนามว่า “เมืองมายาก-ไปยาก-ตายง่าย” เป็นนรกในเมืองมนุษย์แห่งหนึ่งเท่าที่ข้าพเจ้าได้เคยผ่านพบมา ข้าพเจ้าต้องผจญกับความอัตคัดอดอยากแสนสาหัสอย่างไม่เคยพบมาก่อนจนถึงต้องกินผักตบชวาจิ้มพริกป่นกับน้ำเกลือ ข้าพเจ้าต้องเผชิญกับความเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างรุนแรงด้วยโรคร้าย เช่น บิด, ไข้รากสาด, โรคลำไส้, โรคกระเพาะ, โรคมาลาเรียลงลำไส้ ขึ้นสมองลงกระเพาะถึงกับสลบไสลไม่ได้สติอาเจียนเป็นโลหิต และตายไปครั้งหนึ่ง หายแล้วเดินไม่ได้ต้องหัดเดินใหม่ หยูกยาขาดแคลนไปทุกอย่าง ควินินเม็ดละ ๕ บาท อะเตบรินเม็ดละ ๒๕ บาท เอามาละลายน้ำฉีดกัน ความอดอยากมีมากถึงขนาดนอนฝันถึงแต่การกิน ขาดทั้ง

เกลือทั้งน้ำตาล เกลือช้อนกาแฟละสลึง (๒๕ สตางค์), น้ำตาลช้อนกาแฟละ ๖ สลึง (บาทห้าสิบ) เกลือกระสอบละ ๑,๒๐๐-๑,๖๐๐ บาท น้ำตาลกระสอบละ ๖,๐๐๐ บาท ไม้ขีดไฟกลักละ ๓ บาท เมื่อพ้นจากเมืองพะยากไปแล้ว ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปเชียงตุงในสภาพของซากศพเดินได้ กางเกงนุ่งแล้วต้องพับขอบทบเข้าไปเหมือนนุ่งผ้าโสร่งหรือกางเกงแพร หนวดยาว ผมยาวประบ่า แต่ข้าพเจ้าก็รอดมาด้วยบารมีของพ่อพระแก้วมรกตที่ทรงกรุณาติดตามไปช่วยข้าพเจ้า แม้ข้าพเจ้าจะไปได้รับอันตรายไม่ว่าในที่ใด ท่านก็ทรงพระกรุณาไปช่วยข้าพเจ้าทุกที แม้งานในหน้าที่สำคัญๆ ที่ข้าพเจ้าต้องไปทำท่านก็ไปช่วยโดยทางเข้าทรงบ้าง เข้าฝันบ้าง ปรากฏให้เห็นในรูปของชีปะขาวบ้าง ซึ่งเรื่องราวต่างๆ ของข้าพเจ้ามีมากมายจะเขียนเล่าไว้เป็นตอนๆ จนกว่าจะถึงเวลาสิ้นสุดของเรื่องหรือของชีวิตของข้าพเจ้าในทำนองบันทึกความจริงที่เกิดกับชีวิตของข้าพเจ้าอันเต็มไปด้วยความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ บางเรื่องก็เหลือเชื่อ แต่ก็เกิดแก่ข้าพเจ้ามาแล้ว ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็สุดแต่ใจ ไม่มีใครห้ามได้ และถ้าข้าพเจ้าไม่เขียนไว้ ความจริงเหล่านี้ก็จะตายตามข้าพเจ้าไปอย่างเงียบเชียบไม่มีใครรู้เรื่องเลยว่าในโลกนี้ยังมีสิ่งแปลกๆ อีกมากนัก ซึ่งตอนต่อไปนี้จะได้บรรยายให้ฟังเป็นเรื่องๆ

เมื่อข้าพเจ้าได้ไปสักการะบูชาพระมหาจุฬามณี

เมื่อประมาณเดือน ๖ ของปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ในขณะที่ข้าพเจ้าสวดพระพุทธมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว วันนั้นจำได้ว่าเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ กลางเดือน ๖ ตรงกับวันวิสาขบูชา ข้าพเจ้าสวดมนต์เสร็จก็ลุกขึ้นกราบพระ ในระหว่างที่กราบพระอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงมาจากอากาศเข้าหูว่า "นั่งซิ นั่งซิ นั่งซิ" สามครั้ง ข้าพเจ้าขณะคุกเข่ากราบพระอยู่ก็นึกในใจว่า "นี่ก็นั่งอยู่แล้ว จะให้นั่งยังไงอีก" ก็ไม่เข้าใจคำว่านั่งซิหมายความว่าอย่างไร จึงถามในใจว่าจะให้นั่งยังไง นี่ก็นั่งอยู่แล้ว แล้วใครเป็นคนพูดก็ไม่รู้ เสียงนั้นตอบว่า "ไม่ใช่นั่งอย่างนี้" (คือข้าพเจ้านั่งคุกเข่ากราบพระอยู่) เสียงนั้นบอกว่า "ไม่ใช่นั่งอย่างนี้" พูดย้ำอีก ข้าพเจ้าจึงถามว่า ถ้าไม่ใช่นั่งอย่างนี้จะให้นั่งอย่างไร ก็ได้ยินเสียงนั้นตอบว่า "ก็นั่งขัดสมาธิราบบนพื้นห้อง แล้วเอาเท้าขวาทับเท้าซ้าย แล้วเอามือขวาทับมือซ้าย หัวแม่มือจดกัน และหลับตา" ข้าพเจ้าก็เปลี่ยนท่านั่งจากคุกเข่าลงนั่งขัดสมาธิราบ เอาเท้าขวาทับเท้าซ้าย หัวแม่มือจดกันดังคำที่ได้ยินจากในอากาศ จากนั้นก็ได้รับคำสั่งอีกว่า "หลับตาเสีย" ข้าพเจ้าก็หลับตา แล้วสั่งว่า "เมื่อหลับตาแล้ว" ให้นึกในใจดังนี้ "หยุดนิ่ง ว่าง รู้ ดับ ห้ามคำ" ข้าพเจ้าก็ภาวนาในใจว่า "หยุดนิ่งว่างรู้ดับ" ภาวนาอยู่อย่างนี้

ครั้นภาวนาไปได้ประมาณสัก ๑๕-๒๐ นาที ก็รู้สึกว่าส่วนล่างของร่างกายค่อยๆ หายไปคล้ายๆ กับมีน้ำค่อยๆ เอ่อท่วมขึ้นมา ร่างกายส่วนล่างจมลงไปในน้ำ แต่ไม่มีความรู้สึก และรู้สึกว่าการที่ร่างกายหายไปนั้น ได้เขยิบขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงคอ หรือเปรียบเสมือนหนึ่งว่าน้ำท่วมมาถึงลำคอ มีความรู้สึกในขณะ

นั้นอีกอย่างหนึ่งว่า ร่างกายเหลือแต่ส่วนศีรษะกับลำคอที่เหนือน้ำหรือเหนือความหายไปนั้น ก็ตกใจ จึงสะบัดศีรษะ ความรู้สึกต่างๆ ก็สมบูรณ์ดังเดิม ในทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดอีกว่า "กำลังจะได้ที่อยู่แล้ว ไพล่สะบัดหลุดเสียได้ กำลังจะได้ที่อยู่แล้วกลับสะบัดหลุดเสียได้" พูดย้ำเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจถามในใจว่า "จะให้ทำอย่างไรต่อไป" ก็ได้ยินคำสั่งบอกว่า "ให้ทำอย่างเดิม ภาวนาอย่างเดิม แต่คราวนี้พอความรู้สึกหายไปมาถึงลำคอให้เปลี่ยนคำว่าว่างๆๆ จากคำว่านิ่งให้เปลี่ยนเป็นว่าง" ที่แรกข้าพเจ้าภาวนาหยุด นิ่ง ว่าง รู้ ดับ เมื่อภาวนาไปได้พักใหญ่ท่านก็สั่งว่า "ให้ภาวนาว่า หยุด นิ่ง เพียงสองคำ แล้วก็ให้ภาวนาคำว่านิ่งๆๆ อยู่ตลอดเวลา แต่ต่อไปนี้ให้เปลี่ยนคำนิ่งเป็นว่างคำเดียว" ข้าพเจ้าก็นั่งภาวนาใหม่ก็มีความรู้สึกเดิมคือว่าความว่างได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า คือตัวมันหายไปจนกระทั่งหายไปเหลือแค่คอกับศีรษะ ข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนคำภาวนาใหม่เป็นว่างๆๆๆๆๆๆ พอภาวนาว่างว่างสักไม่เท่าใด ก็ปรากฏว่าความหายของร่างกายก็ท่วมศีรษะคล้ายๆ น้ำท่วมศีรษะ ร่างกายก็หายไปหมด ในขณะเดียวกันนั้นปรากฏว่าเห็นแสงสว่างอยู่เหนือหัวเยื้องไปทางเบื้องหน้า ห้องพระที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ก็หายไป กลายเป็นที่ว่างตลอดสุดลูกหูลูกตา "แต่ในแสงสว่างนั้นกลับปรากฏภาพองค์พระแก้วมรกต หน้าตักกว้างประมาณ ๑ วา ลอยเด่นอยู่กลางอากาศ" ข้าพเจ้าจึงก้มลงกราบนมัสการถวายสักการะบูชา ๓ ครั้งแล้วก็พูดขึ้นในใจว่า "หลวงพ่อเสด็จมาต้องการจะให้ลูกทำอะไรหรือว่ามีธุระสิ่งใดขอให้บอก" ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากพระโอษฐ์ของพระพุทธรูปหลวงพ่อพระแก้วมรกตดังว่า "พร้อมรึยัง ถ้าพร้อมแล้วหลวงพ่อจะพาเจ้าไปถวายสักการะบูชา ณ พระมหาเจดีย์จุฬามณี"

ข้าพเจ้าขณะนั้นเกิดความรู้สึกตื่นเต้นและสงสัย เพราะแต่เดิมมาข้าพเจ้าเองตั้งแต่เล็กแต่น้อยก็เคยได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่ ญาติผู้ใหญ่มักจะกล่าวถึงการไปถวายสักการะพระจุฬามณีซึ่งอยู่ในชั้นดาวดึงส์ คุณพ่อคุณแม่ก็เคยพูดให้ฟังอยู่เสมอถึงเรื่องพระจุฬามณี แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจแล้วก็รู้สึกว่าท่านพวกนี้ออกจะเฟื่องเกินไปซะแล้ว แต่ครั้นมาบัดนี้ข้าพเจ้าเองกลับได้รับคำบอกว่าจะมีโอกาสขึ้นไปเฝ้าสักการะพระจุฬามณีที่สรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าแต่ก่อนนี้ข้าพเจ้าก็ถูกเขาหาว่าไม่ค่อยสบายอยู่แล้ว หรือครึ่งดีครึ่งบ้า ไม่ค่อยจะเต็มที่นัก แต่มาวันนี้เห็นทีจะบ้าแน่ ตัวเรานี่ ลองมาถึงขั้นนี้แล้วบ้าแน่ๆ ในขณะที่กำลังนึกอยู่นี้ก็ได้ยินเสียงเดิมพูดว่า "ไม่บ้า เป็นเรื่องดี เป็นเรื่องจริงๆ ขอให้เจ้าตั้งใจมั่นและพร้อมที่จะไปกับเรา เราจะพาเจ้าไป" ในขณะนั้นข้าพเจ้านุ่งกางเกงขาสั้นตัวหนึ่ง ใส่เสื้อยืดตัวเดียว หรืออย่างดีก็มีเสื้อเชิ้ตสีขาวสวมคลุมอยู่แล้วก็มีผ้าขาวม้าสไบเฉียง ก็พลันนึกว่า "เอ๊ะ เราแต่งตัวอย่างนี้ ไม่เรียบร้อยอย่างนี้ จะไปกราบถวายสักการะพระมหาเจดีย์จุฬามณีได้อย่างไร อะไรก็ไม่ได้เตรียมสักอย่างหนึ่ง" ขณะที่นึกอยู่ในใจเช่นนี้ก็ได้ยินเสียงเดิมพูดว่า "ไม่สำคัญเรื่องการแต่งเนื้อแต่งตัวไม่สำคัญ ขอให้เตรียมกายเตรียมใจไว้ให้ดีก็แล้วกัน พร้อมที่จะไปหรือยัง" ข้าพเจ้าก็ตอบเสียงนั้นไปว่า "พร้อมแล้วครับผม ลูกพร้อมที่จะไปแล้ว" ก็ปรากฏว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของหลวงพ่อพระแก้วมรกต ท่านก็รับสั่งอีกว่า "เมื่อพร้อมแล้วก็ไปได้"

พอมีพระพุทธดำรัสเช่นนั้นแล้ว รูปองค์พระพุทธปฏิมากรแก้วมรกตองค์ใหญ่นั้นที่ลอยอยู่ในเบื้องนภากาศก็ลอยขึ้นไปเบื้องบนสูงขึ้นไปทันที ในขณะ

เดียวกันตัวข้าพเจ้าก็ลอยตามขึ้นไปด้วย รู้สึกเสมือนว่าถูกดูดตามขึ้นไป ในระหว่างที่ลอยอยู่ในท้องฟ้านภากาศนั้นก็ได้ยินเสียงรับสั่งว่า "ก่อนจะไปถวายสักการะพระจุฬามณีจำเป็นจะต้องไปเฝ้าพระอินทร์เสียก่อน (คือองค์อินทราธิราชสักกะจอมเทพนั่นเอง) ทั้งนี้เพราะว่าพระอินทร์เป็นเทพบุตรผู้ปกครองสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ในฉกามาวจรกุศลเทวโลกทั้ง ๖ และพระเจดีย์มหาจุฬามณีอยู่ในชั้นดาวดึงส์" เมื่อจะไปไหนก็ไปกันสุดแล้วแต่พระองค์จะทรงพาข้าพระพุทธเจ้าไป ในใจข้าพเจ้านึกอย่างนี้ เพราะต่อจากนั้นมาก็เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าองค์พระแก้วมรกตแน่แล้ว และองค์พระแก้วมรกตที่แท้คือแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมศาสดามหาบุรุษนั่นเอง

เมื่อไปถึงวิมานพระอินทร์ องค์พระแก้วมรกตก็ลอยอยู่นอกวิมาน ส่วนข้าพเจ้าก็เข้าไปถวายบังคมองค์อินทราธิราชสักกะจอมเทพ ก็ได้ยินเสียงองค์อินทร์กราบทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือหลวงพ่อพระแก้วมรกตว่า "ที่เสด็จพุทธดำเนินมาคราวนี้มีพุทธประสงค์อันใดพระพุทธเจ้าข้า" ก็ได้ยินเสียงพระแก้วมรกตรับสั่งว่า "ตถาคตจะพาสาวกไปถวายสักการะพระจุฬามณีแต่เนื่องจากพระจุฬามณีนี้อยู่ในความปกครองดูแลของมหาบพิตรราชสมภารเจ้าตถาคตจึงจำเป็นต้องมาขออนุมัติจากมหาบพิตรเสียก่อน" พระอินทร์ก็กราบทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าพระพุทธเจ้าไม่ขัดข้องประการใดที่จะพาท่านผู้นี้ไปถวายสักการะพระจุฬามณี ข้าพระพุทธเจ้ายินดีที่จะตามเสด็จพระบรมศาสดาไปด้วยแต่ว่าเนื่องจากพระจุฬามณีนั้นอยู่ในความคุ้มครองป้องกันของท้าวสหัมปติมหาพรหม จึงจำเป็นที่จะต้องไปเฝ้าท้าวสหัมปติมหาพรหมเสียก่อน เพื่อขอพรหม

มานุมัติจากท้าวสหัมปติมหาพรหม"

เมื่อกราบทูลเช่นนั้นแล้ว องค์พระแก้วมรกตก็เลื่อนลอยเหาะไปในอากาศ ซึ่งมีองค์อินทราธิราชเหาะตาม และข้าพเจ้าก็ลอยตามไปข้างหลังก็ไปถึงวิมานของท้าวมหาพรหมสหัมปติ ซึ่งดูแลพระจุฬามณีอยู่ ท้าวมหาพรหมก็ถวายบังคมเป็นพุทธบูชาสักการะแก่องค์สัมมาสัมพุทธเจ้าและกราบทูลถามพระพุทธองค์หรือหลวงพ่อพระแก้วมรกตว่า "ที่พระองค์เสด็จมามีพระพุทธประสงค์อย่างใด" องค์พระแก้วมรกตหรือองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้กล่าวกับท้าวมหาพรหมสหัมปติว่า "ตถาคตจะพาสาวกมากราบถวายสักการะบูชาแด่พระมหาเจดีย์จุฬามณี แต่ว่าเนื่องจากองค์อินทราธิราชสักกะจอมเทพได้กล่าวว่าเนื่องจากสถานที่แห่งนี้อยู่ในความปกครองดูแลของพระองค์เพราะฉะนั้นตถาคตจึงต้องมาขอพรหมมานุมัติจากพระองค์อีก"

องค์ท้าวสหัมปติมหาพรหมได้ฟังก็ปรากฏว่าชื่นชมยินดี มีความปิติปราโมทย์อย่างยิ่ง ได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าพระพุทธเจ้าพร้อมที่จะถวายความสะดวกทุกประการ" และก็หันมาพูดกับข้าพเจ้าว่า "ดีใจมากที่ท่านมีโอกาสได้มาถวายสักการะพระมหาจุฬามณี น้อยคนนักที่จะได้มีโอกาสเช่นนี้ เราจะพาท่านไปแต่ว่าต้องรีบไป เพราะอีกสักระยะหนึ่งชั่วไม่นานนี้ จะเป็นเวลาที่บรรดาเทพพรหมอสูรและบรรดาวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่เป็นอรูปวิญญาณ จะได้พากันมาเฝ้าถวายสักการะบูชาพระจุฬามณีมหาเจดีย์ในวันนี้กันเต็มไปหมด จนไม่มีที่จะแทรกตัวลงไปได้ เพราะฉะนั้นก็ขอให้รีบไปโดยเร็ว"

เมื่อกราบบังคมทูลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และองค์อินทราธิราชสักกะจอมเทพเช่นนี้แล้ว สมเด็จท้าวมหาพรหมสหัมปติก็ลอยออกจากพระตำหนักหรือมณฑปมณเฑียรในสรวงสวรรค์ชั้นฟ้าออกมาตามเสด็จพระบรมศาสดาคือองค์พระแก้วมรกตไป ต่อมาก็ไปเสมอด้วยพระอินทร์และมีข้าพเจ้าตามหลังไปด้วย ไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งเห็นเป็นสนามกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาเป็นรูปวงกลมมีต้นไม้ขึ้นอยู่เหมือนสวนวนอุทยาน ที่กลางสนามนั้นมีฐานกลม ปูด้วยหินอ่อนเป็นสามชั้น กว้างใหญ่มาก หินอ่อนที่ปูนั้นเป็นสีขาวค่อนข้างขัดมันๆ เรียบร้อย แต่ไม่มันมากนัก ส่วนตรงกลางของฐานวงกลมบนชั้นยอดคือชั้นที่สามนั้นปรากฏเป็นพระเจดีย์รูปทรงระฆัง และก็เป็นยอดคล้ายๆ พระเจดีย์ที่พระบรมมหาราชวัง เป็นสีทอง และเป็นที่ตอนล่างของเจดีย์ ปรากฏเป็นซุ้มใหญ่เหมือนยังกับซุ้มที่พระปฐมเจดีย์ ซึ่งบรรจุพระร่วงโรจน์ฤทธิ์ แต่ในที่นี้ไม่มีรูปพระร่วงโรจน์ฤทธิ์ หากแต่เป็นบานประตูลงรักปิดทองล่องชาดงดงามเหลือที่จะพรรณนา เมื่อเดินเข้าไปถึงประตูนั้นก็ปรากฏว่าประตูนั้นเปิดออกเหมือนยังกับมีกลไกหรือมีคนอยู่ภายใน ขอเรียนให้ทราบว่าที่สนามรอบลานพระเจดีย์นั้น หญ้าสีเขียวสดงดงามขึ้นสม่ำเสมอกันโดยรอบคล้ายๆ กับกรีนสนามกอล์ฟเลยทีเดียว มีคนดูแลตกแต่งบดเรียบสวยสดงดงามเหลือที่จะพรรณนาน่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ภายในองค์พระเจดีย์ปรากฏว่าหินอ่อนที่ปูพื้นนั้นขัดเป็นมัน เป็นหินอ่อนสีขาวขัดเป็นมันเงาราวกับกระจกส่องหน้า ตรงกลางของพระเจดีย์มีแท่นหินอ่อนสีดำเป็นมันลายทองตั้งอยู่ บนแท่นนั้นมีเครื่องตั้ง แท่นนั้นกะดูสูงประมาณถึงหน้าอกคนยืนธรรมดา กว้างประมาณ ๒ เมตรครึ่ง ยาวประมาณ ๓ เมตร สี่เหลี่ยมใกล้จะเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส หินอ่อนสีดำสวยงามเหลือที่จะพรรณนา บนแท่นหินอ่อนสีดำ

นั้นปรากฏเป็นพานแว่นฟ้า มีโต๊ะทอง และเป็นพานระดับชั้นอยู่ ๓ ชั้น บนพานชั้นสูงสุดมีโต๊ะทองคำ บนโต๊ะทองคำมีผอบแก้วกว้างประมาณครึ่งฟุตเศษ ผอบนั้นเปิดฝาอยู่ ข้าพเจ้าไปกราบนมัสการด้วยเบญจางคประดิษฐ์แล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานว่า "ข้าพระพุทธเจ้าได้มีโอกาสมาถวายสักการะพระมหาจุฬามณีที่บรรจุพระเกศเกศาจุฬามณีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บรรจุพระเขี้ยวแก้ว บรรจุพระบรมสารีริกธาตุเป็นอันมากอยู่ในผอบนี้ นับว่าข้าพระพุทธเจ้าเป็นผู้มีบุญวาสนาสูงส่ง ยากที่จะประสบเรื่องราวเหล่านี้ได้ แต่ข้าพระพุทธเจ้ารู้สึกเสียดายที่ไม่ได้นำเอาดอกไม้ธูปเทียนมาเป็นพุทธสักการะบูชา ขอได้โปรดประทานอภัยโทษอโหสิให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าหากว่าจะเป็นการล่วงล้ำก้ำเกินนี้ด้วย" ในทันใดนั้นก็ได้มีเสียง เป็นเสียงขององค์หลวงพ่อแก้วมรกตหรือสมเด็จพระบรมศาสดาว่า "ไม่แปลก การที่ไม่มีอามิสบูชานั้นไม่ใช่ของสำคัญ ใจของท่านคือดอกบัว มือสิบนิ้วคือธูปเทียน ขอให้ตั้งจิตอธิษฐานเหมือนดังที่ท่านได้เคยอธิษฐานมาแล้วตั้งแต่ในอดีตชาติจนปัจจุบันชาตินี้ว่า จะเคารพบูชานับถือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะอันสูงสุด ไม่มีสรณะอื่นจะยิ่งไปกว่า เท่านั้นก็พอแล้ว"

เมื่อข้าพเจ้ากราบถวายสักการะบูชาพระมหาจุฬามณีแล้วก็ลุกขึ้นยืน ขอพระราชทานพระพุทธวโรกาสและขอพระพรหมมานุมัติ เทวานุมัติจากเทพเบื้องบนทั้ง ๒ องค์ว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้มองเห็นสิ่งที่อยู่ในผอบในพระจุฬามณีนั้น ก็เห็น "เป็นมุ่นพระเกศาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือที่เรียกว่าพระเกศเมาฬีหรือพระเกศจุฬามณี แล้วก็เห็นพระเขี้ยวแก้ว พระบรมสารีริกธาตุ

เต็มผอบไปหมด จากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกเกิดความชุ่มชื่นยินดีปลาบปลื้มปีติอย่างเหลือคณานับ และก็ก้มลงถวายนมัสการสักการะบูชาพระมหาจุฬามณี คือสิ่งที่บรรจุอยู่ภายในผอบนั้น ซึ่งเป็นขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า พระจอมไตร แล้วก็ลุกขึ้นยืน เป็นอันเสร็จการถวายสักการะพร้อมด้วยความตั้งใจเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งและเป็นสรณะอันหาที่เปรียบมิได้ แล้วก็สวดบทพระพุทธานุสติ คือ อิติปิโสภควาฯ, ธัมมานุสติ คือ สวากขาโตฯ, สังฆานุสติ คือ สุปฏิปันโนฯ แล้วก็กราบถวายสักการะอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นก็เป็นอันสิ้นสุด แล้วก็ถอยออกมาจากพระมหาเจดีย์จุฬามณี ทุกคนก็กลับยังสถานที่ของตน

เมื่อกลับมาถึงที่บ้านแล้ว ก็ได้ยินเสียงเป็นพระพุทธดำรัสจากองค์พระแก้วมรกตว่า “ต่อจากนี้ไปท่านเป็นผู้ที่ได้จิตแล้ว ได้สมาธิแล้ว ได้ทุกอย่างที่ปรารถนาแล้ว ขอให้บำเพ็ญให้มั่นคงและมากขึ้นตลอดไป อย่าได้ปล่อยปละละทิ้งสิ่งที่ได้ด้วยยากนี้เสีย เอาละ เป็นอันว่าสมปรารถนาทุกอย่างแล้ว ตถาคตจะลาจากไป ณ บัดนี้” แล้วองค์พระแก้วมรกตก็หายไป หายวับไปกับตา และตัวข้าพเจ้าก็กลับคืนเข้าสู่สภาพเดิม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าก็บรรลุความสำเร็จตามที่จิตปรารถนาทุกอย่าง จนได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับท่านผู้รู้และผู้ปฏิบัติเป็นที่สบอารมณ์อย่างยิ่งจนกระทั่งถึงบัดนี้

สมเด็จพระบรมศาสดา
เสด็จมาประทานพุทธพร

เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๒๒ ข้าพเจ้าจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้าพเจ้าเจ็บป่วยหนักมาหลายวันแล้ว จนไม่อาจจะรับประทานอาหารได้เป็นเวลาประมาณสิบกว่าวันแล้ว ร่างกายก็หมดกำลังลงไปทุกทีเรี่ยวแรงก็ไม่มี ร่างกายก็ผ่ายผอม ทั้งนี้เกิดจากความรู้สึกเบื่ออาหารและโรคหัวใจกำเริบมากขึ้น เพราะข้าพเจ้าเป็นโรคเส้นโลหิตใหญ่ในหัวใจตีบ เมื่อโรคหัวใจกำเริบมากขึ้น ทางภรรยาและบุตรก็เกิดความเป็นห่วงอย่างยิ่ง เคี่ยวเข็ญให้ข้าพเจ้าไปโรงพยาบาล เผอิญก่อนที่ข้าพเจ้าจะเจ็บหนักคราวนี้ นายแพทย์จากโรงพยาบาลปัญญา คือนายแพทย์ปัญญากับภรรยา คือคุณชลูดหรือเรียกกันเล่นๆ ว่าคุณแดง ได้มาเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านและปวารณาตัวว่าถ้าข้าพเจ้ามีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างไรขอให้บอกไป ทางโรงพยาบาลจะส่งรถมารับโดยทันทีและโดยเร็วที่สุด แต่เนื่องจากความเกรงใจคุณหมอและภรรยาซึ่งเป็นผู้ที่แสนดีและมีบุญคุณแก่ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้ารบกวน แต่เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะทนต่ออาการเจ็บไข้ได้ป่วยที่รุนแรงยิ่งขึ้นทุกขณะได้ ภรรยาและบุตรของข้าพเจ้าก็พาข้าพเจ้าใส่รถที่บ้าน ภรรยาเป็นผู้ขับไปส่งที่โรงพยาบาลปัญญาซึ่งอยู่ที่หัวหมากประมาณ ๓ ทุ่มเศษเกือบสี่ทุ่มแล้ว

ตอนที่ไปนั้นข้าพเจ้าใกล้จะหมดสติเพราะโรคหัวใจกำเริบอย่างรุนแรงและความอ่อนเพลียเนื่องจากขาดอาหาร ตอนไปถึงโรงพยาบาลข้าพเจ้าก็รู้สึก

สะลึมสะลือไม่ค่อยได้สติ แพทย์ก็พาข้าพเจ้าเข้าห้องปฏิบัติฉุกเฉิน มีการตรวจหัวใจด้วยเครื่องคาดิโอกร๊าฟ ทำ E.K.G. ทำอะไรต่ออะไรต่างๆ ทุกวิถีทางของทางการแพทย์ตามระบบของการแพทย์ ต่อจากนั้นก็พาข้าพเจ้าไปเข้าห้องเอ็กซเรย์ ฉายเอ็กซเรย์ ถ่ายภาพเอ็กซเรย์ ข้าพเจ้าก็หลับบ้างตื่นบ้าง ครึ่งหลับครึ่งตื่น ไม่ค่อยได้สติอยู่ตลอดเวลาจนกว่าจะเสร็จ มารู้สึกอีกทีก็ปรากฏว่าร่างกายข้าพเจ้านอนอยู่บนเตียงภายในลิฟท์ ลิฟท์กำลังขึ้นสู่ตึกชั้นสูงของโรงพยาบาลและเมื่อลิฟท์หยุดก็ได้ถามหมอและเจ้าหน้าที่ที่คุมไป รวมทั้งภรรยาและบุตรที่ไปด้วยว่าชั้นอะไร ก็ได้รับคำตอบว่าชั้น ๔ จากนั้นข้าพเจ้าก็หลับตา เขาก็เข็นเตียงออกจากลิฟท์แล้วก็ไปเข้าห้องข้าพเจ้าก็ไม่เห็นว่าสภาพภายนอกลิฟท์เป็นอย่างไร เมื่อเข้าไปสู่ห้องคนไข้แล้วเขาก็เตรียมจัดการวางให้นอนเรียบร้อย จัดหยูกยาอะไรต่ออะไร จัดนางพยาบาลเฝ้ารักษาดูแล ข้าพเจ้าก็หลับไปพักหนึ่ง ก็หลับๆ ตื่นๆ เขาก็มีเจ้าหน้าที่พยาบาลคอยมาดูแลให้ยาทุก ๒ ชั่วโมง พร้อมทั้งสวมออกซิเยนให้ในจมูก ใส่ท่อออกซิเยน ๒ ท่อ แล้วก็ให้น้ำเกลือ ข้าพเจ้าเองก็หมดแรงนอนแผ่อยู่บนเตียง

ครั้นพอตอนตีห้าเศษๆ ประมาณ ๖ โมง ระหว่างตีห้าถึงหกโมงข้าพเจ้าก็ได้สติลืมตาขึ้นมาก็ปรากฏว่าคุณหมอปัญญาผู้แสนดีและภรรยารีบมาเยี่ยมแต่เช้า ถามว่าเมื่อคืนนี้มีอาการเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็ตอบไปด้วยเสียงอ่อนระโหยว่า ก็ตั้งแต่มานอนพักที่โรงพยาบาลนี่ก็รู้สึกสบายขึ้น แต่ว่ามันมีอาการเจ็บหน้าอกและแน่นในหน้าท้องว่า ปวดแสบท้อง เรี่ยวแรงก็ไม่มี คุณแดงหรือคุณชลูดซึ่งเคยเป็นพยาบาลมาก่อน ภรรยาของคุณหมอปัญญาก็บอกว่า คุณพ่อจะทานอะไรหนูจะไปจัดการให้แล้วคุณแดงก็ออกไปจากห้อง ปรากฏว่าจัดหาหม้อเคลือบ

อย่างดีมา ๒ ใบ ซื้อโจ๊กซื้อเกี๊ยวน้ำมาให้ แต่ว่าในขณะนั้นข้าพเจ้าเบื่ออาหารเหลือที่จะพรรณนาก็ไม่สามารถจะกินอาหารเหล่านั้นได้ ตรงข้ามข้าพเจ้าได้กลิ่นอาหารกลับเหม็นยิ่งกว่ากลิ่นอุจจาระเน่าเสียอีกทั้งนี้แม้แต่น้ำก็ไม่สามารถจะดื่มลงไปได้เพราะดื่มลงไป ความแน่นในหน้าอกและในท้องที่ว่างมีแต่ลมก็ดันเอาน้ำสำลักออกมาหมด ทั้งน้ำทั้งอาหารเป็นอันไม่ได้ ส่วนอาหารนั้นเหม็นซะเหลือแสนที่จะพรรณนา ก็แกล้งทำเป็นเอออออห่อหมกกับคุณหมอปัญญากับคุณแดงหรือคุณชลูดว่าเต็มอกเต็มใจจะทาน เอาไว้ให้หิวแล้วจะทาน แต่พอคุณหมอและภรรยาออกจากห้องไปแล้ว (หลังจากเฝ้าถามอาการต่างๆ เรียบร้อยก็ออกจากห้องไป) ข้าพเจ้าก็รีบให้ลูกเมียเอาอาหารที่ท่านผู้มีพระคุณทั้งสองเอามาให้รีบเอาออกห่างตัวโดยเร็ว เพื่อไม่ได้กลิ่นเพราะว่าได้กลิ่นแล้วมันจะทำให้หัวใจหยุด ทำให้ร่างกายขาดอาหารอย่างหนัก เป็นอยู่เช่นนี้ตั้งแต่วันที่ ๒๙, ๓๐, ๓๑ ธันวาคม ๒๕๒๒, วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๓ ย่างเข้าวันที่สี่ของการไปนอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาลปัญญา (ตามธรรมดาตั้งแต่เช้าระหว่าง ๖-๘ นาฬิกา จะมีคณะแพทย์ซึ่งนำโดยคุณหมอปัญญาเข้ามาตรวจ แพทย์และนางพยาบาลเข้ามาตรวจแล้วก็เอาเครื่องวัดกร๊าฟหัวใจอะไรต่ออะไรมาจัดการทำให้เป็นที่เรียบร้อย) วันหนึ่งๆ ปรากฏว่าในระยะนั้นต้องตรวจถึง ๔ ครั้ง คือระหว่าง ๖-๘ ครั้งหนึ่ง, ๑๐-๑๒ ครั้งหนึ่ง, ๑๔-๑๖ ครั้งหนึ่งหรือไม่ก็ ๑๕-๑๗, แล้วก็ ๑๘-๒๐ นาฬิกาครั้งหนึ่ง ตรวจวันละ ๔ ครั้ง

ครั้นวันที่ ๑ มกราคม ขึ้น พ.ศ. ๒๕๒๓ เป็นวันที่ข้าพเจ้ามีอาการป่วยหนักรุนแรงที่สุด วันนั้นจำได้ว่าคุณหมอปัญญาและคณะแพทย์พยาบาลมาตรวจข้าพเจ้าตั้งแต่เวลา ๖ นาฬิกา ซึ่งในเดือนมกราคมต้นเดือนนั้น ๖ นาฬิกาอากาศ

ยังหนาวค่อนข้างเย็นและยังมืด อากาศไม่สว่างยังมืดอยู่ประกอบกับในห้องนอนที่ข้าพเจ้าพักเป็นห้องคนไข้ใช้แอร์คอนดิชั่นเป็นห้องปรับอากาศปิดม่านหมด ดับไฟมืด หมอมาตรวจแล้วก็พูดกันเป็นภาษาอังกฤษถึงอาการของข้าพเจ้าว่า หนักมาก กลัวจะลำบากในวันนี้ข้าพเจ้าได้ยินคุณหมอพูดปรึกษากันเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ทำใจตั้งอภิณหปัจจเวขณะ กล่าวคือ**ระลึกถึงองค์พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วก็กล่าวถึงว่า เรามีความแก่เป็นธรรมดาล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้ ความเจ็บไข้เป็นธรรมดาล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้ ความตายเป็นธรรมดา ล่วงพ้นความตายไปไม่ได้ เราต้องพลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งปวง เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของของตน เราเป็นทายาทผู้รับผลของกรรม เราเป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด เราเป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เราเป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เรากระทำกรรมอันใดไว้ดีหรือชั่วเราจะต้องได้รับผลของกรรมนั้น** การกล่าวนี้ก็กล่าวเป็นภาษาบาลีก่อนแล้วจึงกล่าวเป็นภาษาไทยในจิตใจทีหลังว่าชราธัมโมมิ ชรังอนัตติโต พยาธิธัมโมมิ พยาธิงอนัตติโต มรณะธัมโมมิ มรณังอนัตติโต สัพพหิเมปิเยหิพนาเมหินานาพาโวมินาพาโว กรรมมัตสักโกมิ กรรมมะตทายาโท กรรมมะโยนี กรรมะพันธุงกรรมะปติฏสรโณ ยังกัมมังกริตสานิ กัลยานังวาปาปกังวา ตัสสะกายาโทปริตถามิ เอวังอัมเหหิปริสังปัญจเวริตัปปัง เป็นต้น เมื่อรำลึกเช่นนี้แล้วก็ได้กราบสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี พระมหาสมณะหลวงพ่อสมเด็จอาจารย์ของข้าพเจ้า และกราบหลวงพ่อทวดวัดช้างให้ (สมเด็จพระสวามีธัมสังโฆนันทมหามุนีหลวงพ่อ) ว่าลูกถึงคราวจะไปแล้วขอให้ไปสะดวกอย่ามีความทรมานเลยเพราะเวลานี้ก็หมดสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว แต่ปรากฏว่าขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่านอนหนุนตักเจ้าประคุณสมเด็จอาจารย์ของข้าพเจ้าอยู่ (ซึ่งในระหว่างที่ป่วยอยู่นั้นคุณหมอ

ปัญญาและคุณชลูดหรือคุณแดงได้นำพระรูปขององค์สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี พระมหาสมณะ มาวางไว้ที่โต๊ะหัวนอนพร้อมทั้งพานใส่ดอกไม้บูชา และพระรูปหลวงปู่อีกองค์หนึ่ง และข้าพเจ้ามีหลวงพ่อทวดไปด้วย ก็เอาวางบูชาไว้กับพระสมเด็จของข้าพเจ้าที่อยู่หัวนอน ปรากฏว่าข้าพเจ้ารู้สึกว่าหัวของข้าพเจ้าหนุนตักเจ้าประคุณสมเด็จหลวงพ่อพุฒาจารย์โตอยู่ ข้าพเจ้าขออาราธนาขอสักการะบูชาขอขมาและขอกล่าวว่าเมื่อข้าพเจ้าป่วยหนักคราวนี้ถ้าถึงจะตายก็ขอให้ได้นอนหนุนตักหลวงพ่อเป็นที่ตาย ท่านก็อนุมัติอนุญาตให้ข้าพเจ้านอนหนุนตักท่าน ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าข้าพเจ้านอนหนุนตักท่านหลวงพ่อสมเด็จอยู่ตลอดเวลา แม้ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพิจารณามรณะสติและอภิณหปัจจเวกขณะอยู่ แต่ในทันทีที่ข้าพเจ้ากล่าวกับเจ้าประคุณสมเด็จพุฒาจารย์โต พรหมรังษี พระมหาสมณะ หลวงพ่อสมเด็จอาจารย์ของข้าพเจ้าว่า ถ้าข้าพเจ้าจะตายก็ขอให้ตายคาตักของเจ้าประคุณนี่แหละ) ทันใดนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงหลวงพ่อสมเด็จพูดว่า “เจ้ายังไม่ตาย ลูกสมานเจ้ายังตายไม่ได้ เจ้าตายแล้วใครจะมาทำงานให้หลวงพ่อ วัดพรหมรังษีจะสำเร็จได้อย่างไรเพราะว่ายังอยู่อีกมากอีกนานกว่าจะครบบริบูรณ์ตามแผนที่ได้กำหนดไว้ ข้าพเจ้าก็กล่าวว่า ไม่เป็นไร ถึงลูกตายลูกศิษย์คนอื่นก็ยังมี ท่านบอกว่าลูกศิษย์อื่นๆ ก็ตายกันไปหมดแล้ว ลูกหิรัญก็ตาย ลูกอื่นๆ ที่เป็นกำลังสำคัญก็ตายหมด ในรุ่นเจ้านี่ก็เหลือเจ้าอยู่คนเดียว ข้าพเจ้าก็ทูลเจ้าประคุณสมเด็จว่า ถึงลูกตายแล้วเมียของลูกก็ยังอยู่ พอที่จะทำต่อจากลูกได้ ท่านบอกว่าไม่เหมือนกัน คนเราบารมีไม่เหมือนกัน ถูกละเมียเจ้ายังอยู่ แต่ว่าจะทำให้สำเร็จนั้นได้ยาก ไม่เหมือนกับเจ้ามีชีวิตอยู่ เอาเหอะ อย่าพูดมากเลย เวลานี้สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังเสด็จ หลวงพ่อจะต้องไปเฝ้าพระพุทธองค์ก่อน

ข้าพเจ้าได้ยินดังนั้นก็กล่าวว่า เมื่อหลวงพ่อจะไปเฝ้าลูกก็ไปเฝ้าด้วยคนซิ หลวงพ่อก็รับสั่งว่า เออ เอ็งไปก็ได้ ไปเฝ้าข้าจะไปก่อนนะ แล้วท่านก็หายไป (ร่างของท่านก็หายวับไป)

พอร่างของเจ้าประคุณสมเด็จหายไปข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจิตมันวูบดับลง แล้วมารู้สึกอีกทีหนึ่งก็ปรากฏว่าข้าพเจ้าออกมายืนอยู่นอกห้องคนไข้แล้ว ห้องก็ปิดประตูเรียบร้อยแต่ตัวข้าพเจ้ามายืนอยู่นอกห้อง เมื่อมองไปทางเฉลียงด้านขวาของห้องที่ข้าพเจ้านอนก็เห็นพระภิกษุกลุ่มหนึ่งกำลังเดินมาตามเฉลียงกลุ่มใหญ่มีรูปองค์พระแก้วมรกตหน้าตักประมาณ ๒ ฟุตลอยนำหน้ามา และก็ท้ายๆ ของกลุ่มก็มีคุณหมอปัญญานำหน้า มีคุณชลูดภรรยาแล้วก็มีแพทย์พยาบาลตามหลังคุณหมอมา ส่วนตรงหน้าข้าพเจ้าก็เป็นทางเดินตรงลิ่วไปสองข้างเป็นห้องคนไข้ ส่วนทางซ้ายมือข้าพเจ้าก็เป็นห้องถัดจากข้าพเจ้าไป ๓ ห้อง ห้องที่ ๓ เปิดประตูอ้ากว้างอยู่ทั้ง ๒ บาน ปรากฏว่าห้องนั้นเป็นห้องพระเท่าที่ข้าพเจ้ารู้สึก แต่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

ครั้นกลุ่มพระภิกษุเดินใกล้เข้ามาองค์พระแก้วมรกตก็หายไป ข้าพเจ้าก็มองเห็นว่าผู้ที่เดินนำหน้ากลุ่มและพระภิกษุนั้น คือองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ข้าพเจ้าเคยเห็นทั้งด้วยตาเปล่าและในนิมิตจนชินตาแล้ว ข้าพเจ้าก็ลงนั่งหมอบกับพื้น พอทรงพระพุทธดำเนินใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าก็คลานเข้าไปพระองค์ก็ทรงหยุดอยู่ ข้าพเจ้าก็เข้าไปกราบถวายสักการะบูชาที่พระพุทธบาทของพระองค์ ก็ได้ยินพระพุทธดำรัสว่าดังนี้ "ตถาคตทราบว่าท่าน

กำลังได้รับความทุกขเวทนะอย่างสูงด้วยโรคาพาธที่เกาะกินร่างกายและหัวใจอยู่ ตถาคตปรารถนาอวยพรให้ท่านหายจากโรคภัยไข้เจ็บที่กำลังเป็นหนักอยู่ในขณะนี้โดยเร็วที่สุดในทันที” ข้าพเจ้าก็กราบขอรับพุทธพรของพระองค์ว่า “ขอให้พุทธพรของพระองค์ที่ทรงพระปัญญาคุณแลพระบริสุทธิคุณของพระองค์นั้น จงเป็นที่ประสิทธิประสาทศักดิ์สิทธิ์แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด” เสร็จแล้วข้าพเจ้าก็กราบที่พระบาทอีก ๓ ครั้ง แล้วพระองค์ก็ทรงพระดำเนินต่อไป เมื่อกลุ่มพระสงฆ์ได้เดินเลยข้าพเจ้าไปแล้ว ก็มาถึงพวกกลุ่มหมอ ข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นเดินไปกับกลุ่มหมอด้วย พอเดินไปถึงหน้าห้องพระที่ถัดจากห้องที่ข้าพเจ้าพักอยู่เป็นห้องที่ ๓ ก็ปรากฏว่าห้องนั้นเป็นที่ไว้พระพุทธรูป เป็นห้องที่เรียกว่าห้องพระจริงดังที่ความเข้าใจของข้าพเจ้า เมื่อถึงหน้าห้องพระ พระพุทธองค์ก็ทรงประทับยืนนิ่งแล้วก็มีพุทธดำรัสว่า พระธรรมเสนาบดีอัครสาวกเบื้องขวาสารีบุตร ตถาคตให้เธอเจริญพระพุทธมนต์ เพื่อเป็นสิริมงคลแก่สถานที่นี้ และขอให้พระธรรมเสนาบดีอัครสาวกเบื้องซ้ายพระโมคคัลลานะจงสวดพระสูตรคาถาขับไล่ดวงวิญญาณที่ร้ายๆ ในสถานที่นี้ออกไปให้หมด ด้วยตถาคตปรารถนาว่าสถานที่แห่งนี้จะเป็นที่สร้างกุศลบำเพ็ญบารมีเพื่อช่วยพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์และประชาชนพลเมืองให้พ้นจากทุกข์ เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วพระโมคคัลลานะก็สวดพระคาถาขับไล่วิญญาณที่เลวร้ายในสถานที่แห่งนั้นไปหมดด้วยพระอภิญญาบารมี เสร็จแล้วองค์พระสารีบุตรก็สวดพระธรรมคาถา พระสูตรอันเป็นสิริมงคลแก่สถานที่แห่งนั้น ซึ่งข้าพเจ้าพอมีความรู้ในการสวดพระพุทธมนต์เจริญพระพุทธมนต์ได้เพราะได้สวดเจ็ดตำนานสิบสองตำนานมาเป็นเวลาหลายปี ก็คิดจะสวดตามแต่ก็สวดไม่ได้ เพราะว่าภาษาที่องค์พระอริยสงฆ์อรหันต์เจ้าทั้ง ๒ พระองค์สวดนั้นเหลือที่จะติดตามได้ เพราะ

ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง รู้บางคำ ส่วนใหญ่ไม่รู้ก็ไม่สามารถจะติดตามได้ ก็ได้แต่ยืนฟังนิ่งอยู่

ครั้นสองพระองค์นั้นเจริญพระพุทธมนต์เสร็จแล้ว องค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็หันไปทางเจ้าประคุณพระคุณเจ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี พระมหาสมณะมีพระพุทธดำรัสว่า "พระมหาสมณะ ตถาคตขอฝากสถานที่นี้ไว้แก่พระมหาสมณะด้วย ได้ช่วยปกครองดูแลขจัดปัดเป่าสิ่งที่เลวร้ายเป็นอวมงคลทั้งหลายให้พ้นจากที่นี้ไปอย่าให้มากล้ำกรายได้ และขอให้นำแต่สิ่งที่เป็นสิริมงคลมาสู่ที่นี้ ถ้าหากสถานที่นี้จะมีเภทภัยอันหนึ่งอันใดก็ขอพระมหาสมณะได้ช่วยขจัดปัดเป่าภัยอันตราย อุบัติทั้งหลายเหล่านั้นให้หมดสิ้นไปด้วย" สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี พระมหาสมณะหลวงพ่อสมเด็จอาจารย์ของข้าพเจ้า ก็ยกมือพนมฟังพระพุทธดำรัสและพระพุทธบัญชาจากองค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าจอมไตร แล้วก็ยกมือขึ้นสาธุการ เป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อย แล้วพระองค์ก็ลอยขึ้นสู่นภากาศห่างหายไปจนหมดสิ้น

แต่สิ่งที่น่าประหลาดที่สุดที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าก็คือ เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานพรเสร็จขาดพระโอษฐ์ทันทีก็ทำให้รู้สึกว่าความเจ็บปวดที่หัวใจก็ดี ความแน่นที่ในหน้าอก หายใจไม่ออกก็ดี ความเจ็บปวดแสบท้องเพราะว่าขาดอาหารก็ดี หายไปทันทีดุจกับหยิบทิ้งอย่างประหลาดมหัศจรรย์สุดแสนจะพรรณนา แล้วร่างกายข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าวูบกลับเข้าสู่เตียงนอนของคนไข้อย่างเดิม และเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกลืมตาตื่นขึ้นก็ปรากฏว่ากระปรี้กระเปร่าแข็งแรง

และการเหม็นอาหารก็ไม่เหม็น หายเหม็นดังปลิดทิ้ง กลับมีกลิ่นหอมอย่างเดิม อันนี้เป็นความประหลาดเหลือที่จะพรรณนา เป็นความรู้สึกที่แท้จริงด้วยความรู้สึกยินดีอย่างสุดที่จะพรรณนาได้

ในขณะนั้น เมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้นก็ปรากฏว่าหิวน้ำ กระหายน้ำขึ้นมาทันที จึงบอกกับผู้เฝ้ารักษาพยาบาลอยู่คือบุตรของข้าพเจ้าว่า ขอน้ำกินหน่อย แต่เดิมที่ข้าพเจ้าได้บอกแล้วว่า แม้แต่น้ำก็ดื่มไม่ได้เพราะว่าภายในลมมันดันน้ำสำลักออกมาหมด แต่มาบัดนี้ข้าพเจ้าดื่มน้ำได้ ๒ ถ้วยแก้วเต็ม เพราะความกระหายและร่างกายก็รู้สึกสดชื่น พอตอนแปดโมงเช้าพวกหมอและนางพยาบาลกลุ่มที่มาตรวจเมื่อตอนหกโมงก็ได้มาถามอาการ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยหมด แข็งแรงขึ้นอะไรขึ้นทุกอย่าง พอสิบโมงกลุ่มหมอก็ออกมาตรวจอาการอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สอง ก็พากันแปลกใจว่า เอ๊ะ ทำไมข้าพเจ้าจึงหายดีขึ้นอย่างรวดเร็วผิดปกติอย่างนี้ ไม่น่าเชื่อเลย หัวใจก็ดีขึ้น ร่างกายอ่อนเพลียก็ดี การสูบฉีดโลหิตวัดความดันอะไรต่ออะไรก็ดีไปหมดทุกอย่างกลับเป็นปรกติอย่างเดิมหมด แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะเล่าให้ใครฟังได้ในขณะนั้น เพราะว่าถ้าเขาเชื่อก็ดีไป ถ้าเขาไม่เชื่อก็จะหาว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ใหญ่อยู่แล้วอายุก็มาก ยศก็สูง เป็นที่นับถือของคนทั้งหลายอยู่มาก ก็จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเสียหายไปหมด พอตอนเที่ยงคุณแดงหรือคุณชลูดกับคุณหมอปัญญาก็เข้ามาเยี่ยมอีกครั้ง คุณแดงบอก เอ๊ะ เขารายงานในบันทึกประวัติของคุณพ่อว่าคุณพ่อดีขึ้นมาอย่างประหลาด ทั้งๆ ที่เมื่อเช้านี้นึกว่าจะไม่รอดเสียแล้ว และคุณแดงก็ถือเอาเกี๊ยวกับข้าวต้มปลามาให้ เพราะว่าอาหารโรงพยาบาลที่ให้มาไม่สามารถจะรับประทานได้ ข้าพเจ้าก็ขอบอก

ขอบใจในความใจดีของคุณหมอและภรรยา ก็ลุกขึ้นทานอาหารได้ตั้งเยอะทั้งข้าวต้มปลาและเกี๊ยวซึ่งเมื่อวานนี้เหม็นยิ่งกว่าอุจจาระเน่าๆ แต่มาบัดนี้กลับหอมหวนชวนรับประทาน

และตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็หายวันหายคืน พอรุ่งขึ้นอีก ๓ วันก็ถอดสายท่อออกซิเยนออก น้ำเกลือที่ว่าจะให้ ๕ ขวด ก็ให้เพียง ๓ ขวด ก็เป็นอันว่าสิ้นสุด ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็พักอยู่จนกระทั่งถึงวันที่ ๖ มกราคมก็ออกจากโรงพยาบาลกลับบ้าน เป็นอันสิ้นสุดความเจ็บป่วยแสนสาหัสถึงกับวิญญาณออกจากร่างครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๓ เมื่อเวลาประมาณ ๐๖.๑๕ น. เพียงเท่านี้ และได้มานอนรักษาพยาบาลอยู่ที่บ้านอีก ๓ เดือนจนถึงปลายเดือนเมษายน ๒๕๒๓ จึงค่อยเป็นปรกติขึ้น

ธรรมภาษิต

⊙ กราบไหว้พระ ควรจะ ปฏิบัติ
อย่างเคร่งครัด ในธรรม ตามคำสอน
ทำกรรมดี ย่อมมี ผลแน่นอน
พระท่านสอน ให้ทำ แต่กรรมดี

⊙ มององค์พระ ปฏิมา น่าเคารพ
ขอน้อมนบ กราบองค์ พระทรงศรี
ละกรรมชั่ว จะทำ แต่กรรมดี
ชั่วชีพนี้ ขอยึดมั่น องค์ท่านเอย

⊙ อันสินทรัพย์ ใช่ยืนยง และคงที่
แต่ความดี ย่อมยืนยง มั่นคงกว่า
ทำความดี ย่อมมี คนเมตตา
ได้ผลช้า ก็ยังดี ที่เราทำ

⊙ ใครชอบ ใครชัง ช่างเถิด
ใครเชิด ใครแช่ง ช่างเขา
ใครเบื่อ ใครบ่น ทนเอา
ใจเรา ร่มเย็น เป็นพอ

⊙ คนเป็นสัตว์ เพราะขาดธรรม ประจำจิต
มีปัญญา แต่ไม่คิด ช่วยแก้ไข
ให้สังคม อยู่รอด และปลอดภัย
คนจัญไร เสียชาติเกิด กำเนิดมา

⊙ เอาความดี เป็นแกนกลาง ทางชีวิต
เอาความคิด เป็นทางช่วย อำนวยผล
เอาธรรมะ เป็นเครื่องตรวจ สำรวจตน
เอาขันติ ความอดทน ช่วยการงาน

⊙ ความจน ทำคน ให้ทุกข์
ความสุข ทำคน ให้พัง
ความระวัง ทำคน ให้รอด

⊙ ทำบุญ เพื่อละ ไหว้พระ เพื่อยึด

⊙ ศีลธรรมเสื่อม ทำคน ให้เป็นผี.
ศีลธรรมดี ทำผี ให้เป็นคน

⊙ วัดไม่เข้า เหล้าไม่ขาด บาตรไม่ใส่ เพราะใจไม่ว่าง

คำกลอนโดย สำรวย เชิดดารารัตน์
ศิวะสถาน

รายชื่อเจ้าภาพธรรมทาน

๑.	พระอาจารย์ปิยะพงษ์ กิตติญาโณ	๓,๐๐๐ บาท
๒.	คุณรุ่งโรจน์ และคุณกลิ่นขจร รักวงษ์	๕,๐๐๐ บาท
๓.	คุณรุจาภา จริยธัมมา และคณะ	๓,๗๖๐ บาท
๔.	คุณจินตนา ธเนศตระกูล	๑,๐๐๐ บาท
๕.	พระพันธุ์ชัย	๒,๐๐๐ บาท
๖.	คุณประมวล พ้นทุกข์	๒๐๐ บาท
๗.	คุณรุ่งรัตน์ เรืองงาม	๒๐๐ บาท
๘.	คุณจิตต์นภัส สิงหพันธ์	๒๐๐ บาท
๙.	คุณภัทรา พงษ์พันธุ์เลิศ	๕๐๐ บาท
๑๐.	คุณวรนันท์, คุณประสงค์	๒๒๐ บาท
๑๑.	ครอบครัวคุณจรูญ จึงวิสิฐธน	๕๐๐ บาท
๑๒.	คุณประภาพินร์ ปัดทุมแวง	๙๐๐ บาท
๑๓.	คุณรัชนีรมย์ อินทราชา	๘๕๐ บาท
๑๔.	คุณลัดดาวัลย์ เสียงสังข์	๕,๐๐๐ บาท
๑๕.	คุณนุชนาถ ปรีดีวัฒกกุล	๕,๐๐๐ บาท
๑๖.	คุณนพพล แย้มเอม	๕,๐๐๐ บาท
๑๗.	คุณสหัทยา เจริญพฤกษาชาติ	๑,๐๐๐ บาท
๑๘.	ครอบครัวเลขะวัฒนพงษ์	๕,๐๐๐ บาท
๑๙.	คุณขจี วัชรพรรณ	๙,๑๒๐ บาท
๒๐.	คุณเมวดี บุญหนัก	
๒๑.	คุณธนณ์ธรย์ สมศักดิ์	
๒๒.	คุณเป็นหนึ่ง ปรางประเสริฐ	
๒๓.	คุณสุรพันธ์ วัชรพรรณ	

(ลำดับที่ ๑๙–๒๓ รวมกัน ๙,๑๒๐ บาท)

... ส่วนเรานั้นตามบัญชาให้มาอยู่ประเทศสยาม และการมาของเรา
ก็ไม่มีใครไปอาราธนามา เรามาเอง เราข้ามแม่น้ำโขงมาเอง
เพราะโบสถ์วัดพระแก้วที่อยู่ในนครเวียงจันทร์ นั้นตั้งอยู่ริมน้ำ
พอถึงฤดูน้ำหลาก น้ำในลำแม่น้ำโขงก็เซาะตลิ่งซึ่งมีพื้นดินเป็นทราย
เข้าไปทุกปีๆ จนโบสถ์พังลงไปในแม่น้ำโขง ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในโบสถ์
ตกลงไปอยู่ในแม่น้ำโขงหมด เราจึงลอยน้ำมาตามกระแสน้ำติดอยู่ที่ริมตลิ่ง
ของทางฝั่ง ประเทศสยามที่ตำบลเชียงแสนหลวง ...

... การจะให้พ่อช่วยคุ้มครองให้ พ่อก็จะช่วยได้เฉพาะคนดีๆ แล้วคนที่ยังไม่ถึงคราวจะต้องตาย คนที่ชาตายังไม่ขาดเท่านั้น คนที่ไม่ดีและคนที่ถึงคราวจะต้องตายเพราะชาตาขาดชาตาหมดแล้วนั้น พ่อช่วยไม่ได้ถึงจะช่วยได้พ่อก็ไม่ช่วยเพราะเท่ากับส่งเสริมให้คนทำชั่วทำผิดยิ่งขึ้นหามีประโยชน์อันใดไม่ มีแต่โทษ และพ่อก็จะพลอยต้องรับความผิดไปด้วยเนื่องจากไปช่วยคนผิด และคนพวกนี้ก็มักจะไม่รู้สำนึกในความเลวของตน กลับจะนึกว่าตนวิเศษกว่าคนอื่นที่ทำชั่วกลับได้ดีก็เลยจะทำกันใหญ่พลอยให้คนดีๆ เสียไปด้วย อันคนที่ดวงชาตาถึงฆาต หมดอายุแล้วพ่อไม่อาจช่วยได้ เพราะจะเป็นการขัดขืน ฟ้าดินและหน้าที่ของท่านมัจจุราช ...

พิมพ์ที่ บริษัท ที.เค.เอส. สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด
30/88 หมู่ 1 ถนนเจษฎาวิถี ตำบลโคกขาม
อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร 74000
โทร. 0-2784-5888 แฟกซ์ 0-2784-5858